

Giới thiệu Nhật Ký Tái Hôn

Truyện Nhật Ký Tái Hôn của tác giả Thần Vụ Quang thuộc thể loại hiện đại, đô thị tình duyên, hào môn thế gia, sủng, sắc, HE. Hứa hẹn sẽ là một câu chuyện hay gửi đến bạn đọc.

Tịch Tiểu Đồng, 21 tuổi, đẹp người nhưng mệnh xấu, luôn gặp phải trắc trở! Nhưng sau khi trải qua đủ loại gian nan, cuối cùng cô vẫn đạt được hạnh phúc cho riêng mình. Tịch Tiểu Đồng không khỏi cảm thán – “Cuộc sống chẳng dễ dàng gì, phải nỗ lực thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Tái Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Tiểu Đồng, đến nhà của anh đi, bố mẹ anh ra ngoài cả rồi, đi thôi!”

Tịch Tiểu Đồng im lặng cúi đầu, mặt đỏ bừng, mặc cho Tôn Nghị cười khỏ theo sau van nài.

Cô và Tôn Nghị đã đăng ký kết hôn được một tuần, hai người bọn họ quen nhau từ khi học trung học, Tôn Nghị lớn hơn cô một tuổi. Vào ngày khai giảng đầu tiên, hai người đánh nhau một trận vì một việc vặt nhỏ, sau đó là tiền đến chuyện yêu đương thế nào Tịch Tiểu Đồng cũng không nhớ rõ, dùng lời của Tôn Nghị là một cô gái xinh đẹp như Tiểu Đồng nếu mình không mau chóng xuống tay, thì đã sớm bị người khác giành mất.

Kỳ thật gia đình Tôn Nghị cũng không tán thành cuộc hôn nhân này, bố của Tôn Nghị làm việc ở công trường xây dựng, mẹ thì ở nhà làm việc nhà, chưa từng ra ngoài làm việc. Chị gái Tôn Mỹ gả ở huyện Quế Lâm, Tôn Nghị lại giỏi giang, nên cả nhà đều hy vọng hán tiền đồ rộng mở.

Đó là lý do vì sao bố mẹ Tôn Nghị, đặc biệt là mẹ Tôn Nghị không có cảm tình về chuyện yêu đương của Tôn Nghị và Tịch Tiểu Đồng thời trung học, sau đó Tôn Nghị thi đại học kết quả không tốt, thế là anh dứt khoát bỏ học, tự mình thành lập một công ty vận chuyển hàng hóa. Để mua được một chiếc xe tải cỡ lớn, gia đình hán đã phải đi vay mượn không ít, song Tôn Nghị đứng là rất giỏi giang, lại biết chịu khổ. Chỉ vài năm, không những đã trả được tiền xe hơn nữa còn có tiền tích cóp.

Có điều, vì chuyện này gia đình Tôn Nghị đối với Tịch Tiểu Đồng càng có thành kiến lớn hơn, bọn họ cho rằng là Tịch Tiểu Đồng ảnh hưởng đến việc học của Tôn Nghị, nếu không, sao một người ưu tú như Tôn Nghị làm sao có khả năng không đậu vào trường tốt chứ.

Thật ra Tịch Tiểu Đồng cũng không thi đại học, không phải do cô học không tốt, mà là cô không muốn tăng thêm gánh nặng cho gia đình, cô muốn sớm đi làm kiếm tiền. Bố Tịch Tiểu Đồng sức khỏe không tốt, ông không chỉ bị cao huyết áp mà còn bị hen suyễn, còn mẹ cô giống mẹ Tôn Nghị, đều là phụ nữ thôn quê, cả đờ khoong biết ra ngoài làm việc, bà chỉ trông cậy vào lương hưu của chồng để sống qua ngày. Chị cô Tịch Tiểu Lâm lấy chồng trong thành phố, ở Đài truyền hình làm nghiệp vụ về thông tin và quảng cáo, nhưng cũng chỉ là công việc tạm thời. Tuy là có thu nhập, nhưng anh rể cô lại thất nghiệp ở nhà, vẫn chưa tìm được công việc tử tế, và lại còn phải chăm lo cho con cái, cuộc sống cũng khó khăn không kém.

Cho nên Tịch Tiểu Đồng vừa tốt nghiệp đã tới làm nhân viên tài vụ trong nhà máy phân hóa học của người thân, công việc cũng nhẹ nhàng, tiền lương không cao, nhưng dù sao tốt xấu gì cô cũng không cần xin tiền bố mẹ.

Khi các khoản nợ của Tôn Ngh sắp trả gần hết thì anh đặt mua sinh lễ tới nhà họ Tịch cầu hôn, việc này làm cho mẹ và chị gái anh vô cùng tức giận, nhưng họ cũng không có cách gì nên đành chấp nhận.

Người nhà Tịch Tiểu Đồng biết nhà họ Tôn không thích nhà mình, nên đã lấy ra phần lớn tiền tích cóp để làm của hồi môn cho Tịch Tiểu Đồng.

Sau khi mọi việc xong xuôi hai người liền đi đăng ký kết hôn, tới tháng 9 sẽ tổ chức hôn lễ.

Từ sau khi đăng ký, Tôn Nghị liền bắt đầu quần quýt lấy Tịch Tiểu Đồng, Tịch Tiểu Đồng hiểu ý của anh, thật ra bọn họ đã là vợ chồng, ở cùng nhau là chuyện bình thường, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý. Thị trấn của bọn họ khá lớn, dù có đi khách sạn cũng không mất mặt.

Có điều bọn họ không tìm được thời cơ thích hợp, mẹ Tôn Nghị lúc nào cũng không cho hai người có cơ hội bên nhau, việc này khiến Tịch Tiểu Đồng vừa cảm thấy buồn cười vừa thấy biến thái.

Bởi vậy, Tôn Nghị thật vất vả mới chờ được tới thứ bảy, hôm nay bố mẹ anhđi thăm người thân, anh muốn dẫn Tịch Tiểu Đồng về nhà mình.

Tôn Nghị vẫn đứng đó lải nhải, Tịch Tiểu Đồng liền nở nụ cười, ngamnh đầu nhìn Tôn Nghị, nói: “ Khi nào anh đi?”

Tôn Nghị cười nói:

“Tiểu Đồng, mai anh đi Quảng Châu rồi, đi đi về về cộng thêm thời gian chờ hàng hóa nữa, ít nhất nửa tháng mới có thể quay về, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng hợp pháp, em thương xót anh đi mà.”

Tịch Tiểu Đồng cười nói:

“Anh đi thì đi đi, gấp làm cái gì? Còn ba tháng nữa mới tổ chức hôn lễ, đợi mọi việc xong xuôi rồi tính tiếp, không được sao.”

Tôn Nghị nói: “Em không biết đấy thôi, lần này anh có thể kiếm được khá nhiều tiền, có thêm thu nhập, hôn lễ của chúng ta càng thêm nở mày nở mặt, bố mẹ em cũng cao hứng hơn!” Nói xong Tôn Nghị ôm Tịch Tiểu Đồng đưa cô về nhà mình.

Hai người vừa bước vào sân khu nhà Tôn Nghị, liền thấy một đám phụ nữ ngồi tán gẫu trước cổng chính! Tịch Tiểu Đồng không thích đến nhà Tôn Nghị cũng vì điều đó, người nơi đây đều là hàng xóm cũ với nhau mấy chục năm rồi, sở tiết kiệm nhà a có bao nhiêu tiền cũng biết ấy chứ, huống chi cô là một cô dâu mới gả, mỗi lần tới đây cô đều bị những người này bình luận từ đầu đến chân, trốn cũng không có chỗ trốn.

Tịch Tiểu Đồng thực buồn bực, mấy người phụ nữ này chẳng lẽ cả ngày không có chuyện gì làm a? Lúc nào cũng ngồi trong sân buôn chuyện phiếm, mỗi khi có khách đến đều nhìn chằm chằm xem là tới nhà ai, sau đó là dò la hỏi thăm, thật sự là làm cho người ta cảm thấy phiền.

Bất quá, tuy là phiền muốn chết nhưng cũng chỉ có thể nhịn, sau này khi cô gả lại đây thì còn phải chung sống với bọn họ nữa, huống hồ cô cũng không đắc tội nổi với họ.

“Ai, đôi vợ chồng son này xứng đôi thật đấy, mỗi lần thấy hai đứa là phải nhìn thêm nhiều lần, đây gọi là Kim đồng ngọc nữ đấy.” Một người phụ nữ hơn 40 tuổi vừa cười vừa nói.

Lúc này, một người phụ nữ khác cũng dùng ánh mắt nhìn Tịch Tiểu Đồng cùng Tôn Nghị nói:

“Tôn Nghị a, bố mẹ cháu đều đi ra ngoài, cháu không biết sao?”

Tôn Nghị cười nói: “Cháu biết, cháu và Tiểu Đồng đợi bố họ về ăn tối.”

Người kia liền cười như không cười nói: “Giờ còn sớm mà hai đứa đã đợi ăn tối hửm? Hay là vợ chồng son đợi không kịp nữa, muốn động phòng hoa chúc trước?”

Vừa dứt lời, những người khác liền cười ha ha, còn không quên trao đổi ánh mắt với nhau.

Tịch Tiểu Đồng cảm thấy mặt nóng như lửa đốt, cô và Tôn Nghị đã kết hôn, ở cùng một chỗ là chuyện bình thường, mấy người này có cần phải làm quá thế không? Cũng một phần do do huyện bọn họ nhỏ, người dân vẫn tương đối bảo thủ, tuy rằng đã đăng ký nhưng hầu như chỉ sau khi tổ chức hôn lễ xong xuôi mới được coi là vợ chồng thật sự.

Tôn Nghị không thèm quan tâm lời kéo Tịch Tiểu Đồng lên tầng. Tiểu Đồng nói: “Nhiều người thấy thế này, chờ bố mẹ anh về, bọn họ chắc chắn sẽ nói lung tung, tới khi đó, mẹ anh lại mất hứng!”

Tôn Nghị mở cửa, rồi để Tịch Tiểu Đồng vào trước, sau đó anh mới bước vào theo, đóng và chốt cửa liền ôm lấy Tịch Tiểu Đồng nói: “Em là vợ của anh, chúng ta thân mật với nhau thì có quan hệ gì tới bọn họ, và lại sau này bố mẹ anh có biết thì có thể làm gì được chứ?”

Tịch Tiểu Đồng có chút do dự nói: “Tôn Nghị em hơi sợ, nghe người ta nói lần đầu tiên rất đau, hay chúng ta dừng...”

Không chờ cô nói xong, Tôn Nghị lập tức hôn Tiểu Đồng, nói: “Anh cũng là lần đầu tiên mà, anh không sợ, em sợ cái gì? Yên tâm anh sẽ nhẹ nhàng, khẳng định sẽ không làm em đau”

Nói xong, liền ôm lấy Tịch Tiểu Đồng hôn cô mãnh liệt, rồi duỗi tay cởi quần áo Tịch Tiểu Đồng.

Tịch Tiểu Đồng ngăn anh lại nói: “Đàn ông và phụ nữ có cảm nhận giống nhau sao? Anh đừng vội vả thế có được không, đi vào phòng đã.”

Hai người vào phòng Tôn Nghị, Tôn Nghị lập tức khóa cửa phòng lại, sau đó đặt Tịch Tiểu Đồng lên giường, chậm rãi hôn cô.

Đôi tay anh hơi run rẩy cởi quần áo Tịch Tiểu Đồng, cởi xong anh lại ngây ngẩn cả người, anh biết Tịch Tiểu Đồng rất xinh đẹp nhưng không ngờ cô lại đẹp tới nỗi khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tịch Tiểu Đồng có đôi mắt rất sâu, hơi giống búp bê, thần thái lại rung động lòng người, lúc nào cũng ngập nước, làm cho người ta chỉ cần nhìn lâu một chút đều trầm mê vào đôi mắt ấy. Vào giờ khắc này, đôi mắt to tròn xinh đẹp của cô đang e lệ mang theo sợ hãi nhìn Tôn Nghị khiến anh vội vã nhìn đi nơi khác, kết quả lại chạm phải cơ thể trắng nõn nà của Tịch Tiểu Đồng, dù chủ nhân cơ thể đang nấn thở nhưng hai bầu ngực vẫn vênh cao, bụng phẳng cùng vòng eo thon nhỏ không chút tì vết, đôi chân dài nép sát vào nhau, làn da cô như đang tỏa sáng.

Tôn Nghị hít một hơi thật sâu, sau đó cởi quần áo mình, trèo lên giường nằm xuống cạnh Tịch Tiểu Đồng, hôn phớt lên đôi môi đỏ thắm của cô, “Tiểu Đồng, anh nhất định sẽ nỗ lực kiếm tiền cho em một cuộc sống thật tốt!”

Tịch Tiểu Đồng thầm thì, “Em không mong giàu sang phú quý, chỉ cần chúng ta có thể bình an cả đời là được, những thứ khác chỉ cần chúng ta chăm chỉ làm việc, không cần quá ép buộc bản thân, nếu chỉ vì tiền thì em đã không lấy anh rồi”

Tôn Nghị cảm động, “Tiểu Đồng, anh biết em yêu anh.”

Tiểu Đồng liếc Tôn Nghị, cười “Vậy anh có yêu em không?”

Tôn Nghị nghiêng người, nửa người anh áp lên người Tiểu Đồng: “Đương nhiên là yêu, anh sẽ yêu em cả đời.” Nói xong, anh vờn tay nhẹ nhàng xoa nắn một bên ngực đầy đặn của cô, rồi hôn lên đó.

Tịch Tiểu Đồng tuy rằng căng thẳng nhưng cũng hạnh phúc vì có thể cùng người mình yêu thân mật như thế, vừa nghĩ tới chuyện ngày mai Tôn Nghị phải đi xa, lòng cô càng thêm quyến luyến và triền miên.

Tôn Nghị dịu dàng tách đôi chân Tiểu Đồng ra, nhìn nơi tư mật của cô, anh lập tức không chịu nổi, chẳng kịp dùng tới những mảnh khố học được trong những bộ phim XXX, anh đã gấp gáp nói:

“Tiểu Đồng, em có chịu một chút nhé, đợi sau khi anh tiến vào sẽ tốt hơn thôi, lúc bắt đầu nhất định sẽ đau một chút!”

Tịch Tiểu Đồng gật đầu, nhắm mắt lại, cố gắng thả lỏng bản thân.

Nhưng lý thuyết suy cho cùng vẫn chỉ là lý thuyết, cậu bé của Tôn Nghị đã cương cứng lắm rồi mà anh vẫn không tìm được vị trí để đi vào, đúng là khóc không ra nước mắt, anh thử vài lần, cuối cùng mới tìm thấy lối vào. Tiểu Đồng cảm thấy vừa buồn cười vừa khản trương, cô không biết mình nên có phản ứng thế nào dưới tình huống này.

Tôn Nghị gấp tới nỗi trán đổ mồ hôi, sau khi tìm được vị trí chính xác thì anh định sẽ dùng lực tiến vào trong, Tịch Tiểu Đồng lập tức kêu đau, cơ thể cô liên căng thẳng.

Tôn Nghị chỉ kịp nói một câu: “Tiểu Đồng, em đừng dùng sức!” Sau đó anh không nói gì nữa.

Mãi lâu sau, Tôn Nghị lại đỏ mặt, thấp giọng: “Tiểu Đồng, anh rút ra đây.”

Tịch Tiểu Đồng ngồi dậy, hai người nhìn nhau một lúc rồi bật cười, Tôn Nghị nói: “Vừa nãy em kẹp anh chặt quá, anh không chịu nổi, lần sau anh chắc chắn sẽ làm được.”

Tịch Tiểu Đồng biết, bọn họ đều là lần đầu tiên của nhau nên khó tránh khỏi tình huống này, cô chỉ cười gật đầu, lặng lẽ tựa vào lòng Tôn Nghị.

Tôn Nghị vuốt ve cơ thể lồi lõm với làn da trơn mịn tinh tế của cô, một lúc sau anh mới lấy lại tinh thần, rồi lật người đè lên Tịch Tiểu Đồng, “Lần này anh làm thật đấy, em cố gắng chịu nhé!”

Nói xong, anh điều chỉnh lại hạ thân, chuẩn bị một lần động để tiến vào trong luôn.

“Cộc!Cộc!Cộc!” Có người ra sức đập cửa làm cho Tôn Nghị và Tịch Tiểu Đồng giật mình, Tịch Tiểu Đồng quay đầu nhìn Tôn Nghị, Tôn Nghị lại càng hoảng hồn, anh không nghĩ ra ai có thể tới nhà mình.

“Tôn Nghị, con ra đây ngay cho mẹ!”

Tịch Tiểu Đồng lập tức ngồi bật dậy, đẩy Tôn Nghị ra rồi bắt đầu tìm quần áo vội vàng mặc vào, Tôn Nghị nhìn động tác Tịch Tiểu Đồng mới hoàn hồn, sau đó cũng bắt đầu mặc quần áo.

Tịch Tiểu Đồng cảm thấy cực kỳ xui xẻo, mẹ Tôn Nghị sao đã về rồi nhỉ? Không phải bà ấy đi thăm họ hàng sao?

Sửa sang quần áo xong, hai người mở cửa ra ngoài, mẹ Tôn Nghị, Vương Thu Hà u ám ngồi ngoài phòng khách chật hẹp.

Thấy hai người đi ra, bà liền nói: “Ngồi xuống đi.”

Tôn Nghị hỏi: “Mẹ, sao mẹ về rồi? Bố con đâu?”

Vương Thu Hà hừ một tiếng, “Bố anh đi chơi mạt chược rồi. May mà tôi về, không thì đúng là mất mặt!”

Tôn Nghị lên tiếng, “Mẹ, con và Tiểu Đồng đã là vợ chồng rồi, ở bên nhau là chuyện bình thường mà.”

Vương Thu Hà lớn giọng, “Hôn lễ chưa cử hành thì chưa được coi là con dâu nhà họ Tôn, có người đàn bà nào không biết liêm xỉ như cô không hả, dám cùng chồng về nhà làm trò này trước mặt hàng xóm láng giềng! Nếu không phải hôm nay thím Năm anh đột nhiên có việc, tôi và bố anh về nhà thì chắc chưa tới hai tháng nữa, cô ta sẽ phải vác cái bụng công kênh lên tới hôn lễ mất, thế có mặt thể diện không chứ!”

Tịch Tiểu Đồng im lặng cúi đầu, cô thực sự không nghĩ tới chuyện này, song nếu đúng là có con thì sinh thôi, dù sao bọn họ cũng là danh chính ngôn thuận, chỉ là mẹ Tôn Nghị nói khó nghe quá.

Tôn Nghị hơi tức giận: “Có con thì sinh, con không cho rằng chuyện này có gì mất mặt cả, con đưa Tiểu Đồng về nhà đã.” Nói xong, anh kéo tay Tiểu Đồng đi.

Dọc đường, hai người đều yên lặng, Tiểu Đồng không muốn mai đi xa rồi mà Tôn Nghị vẫn phải bận tâm, vì vậy cô nghĩ một lát rồi nói: “Anh đừng nóng,

em không để ý đâu.”

Tôn Nghị nói: “Tiểu Đồng, anh biết em tủi thân. Nhưng mà lần này đi Quảng Châu về anh tính dùng tất cả tiền tiết kiệm, rồi chúng ta vay thêm để mua một căn hộ, chỉ là nếu thế thì đám cưới của chúng ta chắc phải hơi đơn giản một chút thôi.”

Tiểu Đồng mừng rỡ, nói: “Không tổ chức hôn lễ cũng được! Em muốn mua nhà, nếu có thể không phải ở cùng mẹ anh, có lẽ cuộc sống của chúng ta sẽ yên ổn hơn. Có điều nếu vay tiền, chúng ta có thể trả nổi không?”

Tôn Nghị cười nói: “Không thành vấn đề, em yên tâm đi. Anh sẽ cố gắng kiếm tiền, chắc chắn không để em phải chịu uất ức gì sau khi chúng ta kết hôn đâu!”

Tiểu Đồng nhón chân lên, ra sức hôn Tôn Nghị một cái: “Cảm ơn anh!”

Nhân lúc trên con đường nhỏ không có ai, hai người âu yếm nhau một lúc rồi mới về nhà họ Tịch.

Hôm sau, Tôn Nghị lên đường sớm quá nên không để Tiểu Đồng tới tiễn, anh chỉ gọi điện báo cô ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở về, Tiểu Đồng cũng dặn Tôn Nghị phải chú ý an toàn.

Cúp máy xong, trong lòng Tiểu Đồng vẫn cảm thấy rất khó chịu, tuy đây không phải lần đầu tiên Tôn Nghị đi xa, nhưng lần nào cô cũng thấy thật khó khăn khi phải chia tay anh, lúc này, cô đã bắt đầu thấy nhớ anh rồi.

Trong khoảng thời gian Tôn Nghị đi công tác được hơn một tuần, trừ thời gian đi làm ra thì ngày nào Tiểu Đồng cũng cùng các chị em tốt đi mua đồ cưới, Tôn Nghị thường xuyên gọi điện về, hai người bọn họ đều kể nỗi nhớ cho nhau nghe.

Hai ngày sau, Tiểu Đồng nhận được điện thoại của Tôn Nghị, anh nói sẽ về sớm trước thời hạn, ngày kia có lẽ là về đến nhà rồi. Tịch Tiểu Đồng nghe xong cực kỳ vui vẻ, cô chuẩn bị vài món ăn để tâm bồi cho Tôn Nghị, vì bố mẹ đã lớn tuổi do đó ba bữa cơm trong nhà đều do một tay Tiểu Đồng lo liệu, và lại, cô còn bỏ công nghiên cứu sách dạy nấu ăn nên tay nghề khá giỏi, điều này ngay cả mẹ Tôn Nghị, Vương Thu Hà cũng không thể bắt được một lỗi nào của cô.

Đợi tới hôm Tôn Nghị về, Tịch Tiểu Đồng cố ý xin nghỉ ở nhà và bắt đầu chuẩn bị thức ăn từ sáng sớm. Sau khi chuẩn bị xong thì đã gần trưa, chỉ cần chờ Tôn Nghị về là cả nhà có thể cùng nhau vui vẻ ăn rồi.

Đúng lúc đó, bố của Tiểu Đồng, Tịch Thiệu Thành cầm điện thoại từ trong phòng đi ra, nhìn Tiểu Đồng nói: “Bố ra ngoài một lát, sẽ về ngay thôi.”

Tiểu Đồng cười: “Bố, Tôn Nghị sắp về rồi, bố nhanh nhé.”

Tịch Thiệu Thành chỉ tùy tiện phát phát tay rồi vội vã mở cửa ra ngoài.

Tiểu Đồng lại vào bếp xem còn thiếu thứ gì không thì phát hiện ra chưa mua rượu, thế là cô cầm ví xuống tầng đi mua rượu.

Vừa ra đầu đường, cô chợt nghe thấy có tiếng người gọi mình, quay đầu lại nhìn, là dì Trần ở tầng năm đang chạy tới.

Dì Trần nhìn Tiểu Đồng, giật mình hỏi: “Tiểu Đồng hả? cháu ở đây làm gì thế?”

Tiểu Đồng nói với vẻ khó hiểu: “Cháu đi mua rượu ạ, chốc nữa Tôn Nghị sẽ tới đây.”

Mãi lâu sau dì Trần vẫn không lên tiếng, sau đó dì mới nói: “Cháu chưa biết gì sao? Bố cháu, ông ấy...” Nói tới đây, dì ngừng lại.

Tiểu Đồng nói, “Rốt cục là có chuyện gì thế dì Trần? Bố cháu làm sao?”

Lúc này, dì Trần mới gượng gạo nở nụ cười, “Ôi, bố cháu không có chuyện gì đâu, là dì nói sai rồi, không có gì, không có gì cả, cháu đi mua rượu đi. Dì qua bên kia chút!” Nói xong, dì lại chạy đi.

Trong lòng Tịch Tiểu Đồng có chút không yên, nhớ tới sắc mặt vừa nãy của bố, không biết có chuyện gì thế nhỉ? Nghĩ vậy, trái tim Tiểu Đồng lập tức đập nhanh, vì vậy cô đuổi theo hướng dì Trần vừa chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tài Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2

Tịch Tiểu Đồng đi theo dì Trần một đoạn đường, liền mơ hồ thấy phía trước đường lớn có một đám người đang vây quanh, vì vậy tiếp tục đi đến phía trước, không đợi đến gần thì thấy bố cô đi ra từ trong đám người.

Về mặt Tịch Thiệu Thành rất nặng nề, ông ngẩng đầu, trông thấy con gái mình cũng ở đây cũng không có suy nghĩ nhiều, bước vội nhanh tới.

“Tiểu Đồng, sao con tới đây?”

Tịch Tiểu Đồng quan sát bố cô từ trên xuống dưới một lượt, thấy ông thật sự không sao mới lên tiếng: “Bố, con vừa gặp dì Trần, cứ tưởng bố xảy ra chuyện gì chứ! Bố ra đây làm gì vậy?”

“À, không có gì, chúng ta về nhà thôi.” Tịch Thiệu Thành khoác vai con gái trở về.

Tịch Tiểu Đồng tò mò hỏi: “Bố, bên kia xảy ra chuyện gì vậy, sao lại nhiều người vây quanh thế?”

Tịch Thiệu Thành nhủ mảy nói: “Không có chuyện gì đâu, đừng hỏi lung tung, mau về thôi.”

Tịch Tiểu Đồng cơ hồ bị bố cô đẩy mạnh về phía trước, trong lòng cô thật sự tò mò, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì thế cô vừa đi vừa quay đầu lại xem, Tịch Thiệu Thành lại liên tục ngăn cô lại.

Tịch Tiểu Đồng quay lại nhìn vài lần, ban đầu cô không quá để ý, nhưng cô có cảm giác mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó, nhưng không nhớ ra là gì.

Dần dần hai cha con cách đám đông khá xa, Tịch Thiệu Thành thoáng thờ dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó lại bắt đầu chìm trong suy nghĩ. Lúc này, Tịch Tiểu Đồng đột nhiên xoay người chạy về hướng ngược lại. Tịch Thiệu Thành chậm nửa nhịp mới lấy lại phản ứng, đuổi theo bắt lấy cánh tay con gái, tức giận nói: “Tiểu Đồng, con làm gì vậy?”

Tịch Tiểu Đồng nhìn chằm chằm bố cô một lúc, sau đó mới nói: “Bố, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Con muốn qua đó xem!”

Tịch Thiệu Thành nói: “Bố đã nói là không có chuyện gì, sao con lại không nghe lời!”

Tịch Tiểu Đồng bình tĩnh nói: “Bố, chiếc xe tải ở ven đường kia có phải của Tôn Nghị không? Anh ấy đã trở về rồi đúng không? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Con không sao, bố nói thật với con đi.”

Tịch Thiệu Thành nhìn con gái thờ dài nói: “Vốn không muốn cho con biết, đợi mọi chuyện đều an ổn rồi mới nói cho con. Tiểu Đồng à, Tôn Nghị đúng là xảy ra chút chuyện, nhưng người ta đã đưa nó đến bệnh viện rồi, hẳn là không có vấn đề gì lớn, chúng ta về nhà thu xếp một chút rồi đến bệnh viện thăm nó, được không con?”

Tịch Tiểu Đồng suy nghĩ rồi nói: “Bố cũng xem thường con quá đấy, anh ấy không có chuyện gì là tốt rồi, dù anh ấy thật sự có bị thương nặng, thậm chí là tàn tật con cũng có thể chịu đựng được.”

Tịch Thiệu Thành gật đầu: “Con là đứa trẻ ngoan, đi thôi.”

Lúc này, Tịch Tiểu Đồng mới chậm rãi về nhà cùng bố, nhưng chưa đi được bao xa thì cô khựng lại, Tịch Thiệu Thành cũng dừng lại theo, ông hỏi: “làm sao vậy?”

Tịch Tiểu Đồng đứng một chỗ trong chốc lát, rồi đột nhiên xoay người chạy, nhưng lần này cô dùng toàn lực chạy như điên, Tịch Thiệu Thành đuổi theo vài bước liền hết sức, chỉ có thể sốt ruột bước nhanh theo.

Tịch Tiểu Đồng há miệng thờ hồn hên chạy về phía đám người đang đứng, dì Trần thấy cô liền lập tức nói:

“Tiểu Đồng, sao cháu lại đến đây, không phải đã cùng bố cháu về rồi sao?”

Trong đám người đó có người biết Tịch Tiểu Đồng, vừa nhìn thấy cô liền im lặng, tự động tránh ra, trong mắt có đồng tình cùng thương tiếc, Tịch Tiểu Đồng nhìn ánh mắt mọi người, trong lòng bỗng trở nên lạnh lẽo, chẳng lẽ Tôn Nghị thật sự gãy tay gãy chân rồi?

Khi cô nhìn thấy tình hình của chiếc xe tải lớn, trong đầu cô chợt trống rỗng, cô không biết mình phải phản ứng như thế nào, chỉ có thể ngẩn ngốc đứng đó.

Toàn bộ phần đầu xe tải đã bị đâm nát, buồng lái hoàn toàn bị lồm vào trong, bên cạnh là một chiếc xe ba bánh bị lật ngược, liệu người trong xe tình huống có thể tốt hơn chiếc xe không?

Tịch Thiệu Thành cũng chạy tới nơi, lôi kéo Tịch Tiểu Đồng nói: “Tiểu Đồng, về nhà với bố trước đã, được không con?”

Tịch Tiểu Đồng bình tĩnh hỏi: “Bố, Tôn Nghị đâu? Anh ấy còn sống hay đã chết, bố nói cho con biết sự thật đi, con có thể chịu được mà?”

Tịch Thiệu Thành nhắm mắt lại, nghẹn ngào nói: “Tiểu Đồng, Tôn Nghị... ngay tại chỗ... nó đã được đưa đến bệnh viện rồi.”

Tịch Tiểu Đồng muốn nói mình cũng muốn đi đến bệnh viện xem sao, nhưng không thể thốt nên lời, thân mình mềm nhũn ngã xuống đất.

Sau đó, làm sao để trở về nhà cô cũng không nhớ nữa. Đến khi cô lấy lại ý thức, mới biết được lễ tang của Tôn Nghị đã xong xuôi, anh đã được hỏa táng.

Nghe tin này cô cũng không có phản ứng gì, chỉ là đem mình giam trong phòng không chịu ra, trừ uống nước, cô không ăn một hạt cơm. Việc này khiến bố mẹ Tịch Tiểu Đồng cực kỳ lo lắng, sợ con gái sẽ xảy ra chuyện không hay, mẹ Tịch Tiểu Đồng, bà La Tú Cần mỗi ngày đều đứng ngoài cửa khuyên nhủ.

Lại qua hai ngày, vợ chồng Tịch Thiệu Thành quyết định mạnh mẽ đem con gái ra khỏi phòng để ăn cơm, nếu không cứ nhịn đói như vậy con gái họ sẽ xảy ra chuyện mất. Nhưng không đợi bố mẹ ra tay, Tịch Tiểu Đồng đã tự mình mở cửa đi ra, nhìn bố mẹ mình nói:

“Bố, mẹ hai người không cần lo lắng, con chắc chắn sẽ không lẫn quẩn trong lòng rồi làm chuyện điên rồ, Con chỉ là muốn yên tĩnh một chút, có một số việc con chưa nghĩ thông, con biết Tôn Nghị đã chết rồi, chỉ là con không thể tin nổi!” Nói xong nước mắt liền chảy ra.

La Tú Cần ôm lấy con gái, khóc nói: “Tiểu Đồng à, con khóc đi, khóc ra được là tốt rồi. Mẹ xin con, đừng chịu đựng như vậy nữa!”

Tịch Tiểu Đồng không nói gì nhưng nước mắt cô lại càng rơi nhiều càng nhiều khi nghe tiếng khóc của mẹ. Qua hồi lâu, rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa, khóc nức nở tới khàn giọng rồi xụi lơ trong lòng bà.

Cô không thể tin được, cũng không dám tin Tôn Nghị đã ra đi, cô sẽ không còn được gặp lại anh nữa, cũng không còn nghe được giọng nói anh nữa. Cô luôn cảm thấy đây không phải là sự thật, luôn cảm thấy Tôn Nghị đã trở về, giống như anh có thể lập tức từ ngoài cửa bước vào vậy.

Tịch Tiểu Đồng khóc đến nỗi gần ngất đi, cuối cùng Tịch Thiệu Thành cùng vợ đưa Tịch Tiểu Đồng về phòng, cũng không dám để cho cô ngủ, sợ một khi ngủ sẽ xảy ra chuyện.

Vì thế, hai người thay phiên nhau trông chừng Tịch Tiểu Đồng, không ngừng nói chuyện cùng cô. Chị gái Tịch Tiểu Đồng, Tịch Tiểu Lâm cùng anh rể Hứa Vĩnh đã chạy về vào ngày Tôn Nghị xảy ra tai nạn, sau đó bởi vì con nhỏ không có ai chăm nên Tịch Tiểu Lâm bảo chồng về trước, còn mình xin nghỉ vài ngày ở nhà cùng bố mẹ chăm sóc em gái.

Sau vài lần khóc, Tịch Tiểu Đồng đã bắt đầu húp chút cháo, lúc này ba người mới yên tâm một chút.

Lại qua vài ngày, Tịch Tiểu Lâm phải trở về thành phố, Tịch Tiểu Đồng vẫn ngây ngốc ở nhà, chỗ nào cũng không đi. Bố mẹ khuyên cô nên đi ra ngoài một chút nhưng cô không nghe, vẫn ở trong phòng ngăn người, thỉnh thoảng đọc sách và tạp chí.

Cứ như vậy gần một tháng trôi qua, Tịch Tiểu Đồng cũng không bước ra khỏi cửa nửa bước, người cũng gầy tới không nhìn ra. Tịch Tiểu Đồng căn bản không dám ra ngoài, cái thi trấn này lớn như vậy, nhưng vô luận là đi đến đâu, cô cũng có cảm giác có bóng dáng của Tôn Nghị, làm cho cô lúc nào cũng nhớ đến Tôn Nghị.

Đến buổi tối, cô cũng không ngủ yên giấc, trước đây cô không hớ hởi mọi chuyện, nhưng hiện tại lại cực kỳ rõ ràng, cô cùng Tôn Nghị lúc nhập học trung học cãi nhau vì chuyện gì, cả những khoảng khắc ngọt ngào khi bọn họ ở bên nhau đều hiện lên trước mắt cô. Cô còn nhớ rõ nụ hôn ngược ngừng đầu tiên của cô và Tôn Nghị, còn nhớ rõ cảm xúc nhớ nhung mãnh liệt khi xa cách vài ngày không gặp, nhớ về mặt đất chỉ của Tôn Nghị khi anh trốn nhà lên chạy đi tìm cô. Mà hôm nay, bất luận cô nhớ đến anh thế nào đi chăng nữa, anh cũng không xuất hiện nữa, Tịch Tiểu Đồng mỗi khi đem xuống là lại lấy nước mắt rửa mặt.

Hôm nay, Tịch Tiểu Đồng vẫn ở nhà và cầm sách ngăn người, cô đã sớm bỏ việc ở nhà máy phân hóa học, bố mẹ cô bây giờ đã dám để cô ở nhà một mình. Không biết mấy ngày nay hai người bạn gái mà đi sớm về trễ.

Chợt bên ngoài có người gõ cửa, âm thanh vừa lớn vừa gấp, Tịch Tiểu Đồng hỏi là ai thì nghe thấy giọng chị gái Tôn Nghị, Tôn Mỹ cách cửa truyền tới: “Tịch Tiểu Đồng mở cửa nhanh lên.”

Tịch Tiểu Đồng vội vàng mở cửa, còn thấy cả Vương Thu Hà, mẹ Tôn Nghị, bà trông già đi nhiều, hai người họ nhìn chăm chăm cô như nhìn kẻ thù.

Tôn Mỹ đỡ mẹ mình vào nhà, tìm chỗ ngồi xuống, Vương Thu Hà trừng mắt nhìn Tiểu Đồng, mãi lâu sau mới lên tiếng:

“Mày đúng là cái đồ sao chổi! Tao đã sớm không đồng ý chuyện của mày và Tôn Nghị rồi, vậy mà con trai tao lại không chịu nghe lời, cái loại đàn bà hồ ly tinh như mày nếu lấy về nhà chắc chắn sẽ sống không yên ổn nổi! Mày không những phá hủy tiền đồ của nó, giờ ngay cả số mệnh của nó mày cũng xóa vào! Sao mày không chết đi chứ? Tịch Tiểu Đồng, mày nhất định sẽ không có kết quả tốt đâu, tao chờ!”

Tịch Tiểu Đồng biết Vương Thu Hà chỉ hận sao cô không chết đi cho rồi, nhưng Tôn Nghị đâu phải do cô hại chết, lòng cô cũng đau đớn như bị dao cắt! Có điều cô không phản bác lại Vương Thu Hà, chỉ mặc bà ta mắng mỏ, trút giận, dù sao bà ấy đã mất đi đứa con trai duy nhất.

Chờ Vương Thu Hà mắng chửi xong, Tôn Mỹ mới nói: “Mẹ, mẹ bớt giận đi để con nói chuyện chính với cô ta đã” Nói xong, chị ta quay đầu nhìn Tịch Tiểu Đồng.

Tôn Mỹ lạnh lùng nói: “Tịch Tiểu Đồng, cô đã trốn tránh hơn một tháng rồi, lễ tang em trai tôi cô cũng không tới, cô có biết em trai tôi thâm thế nào không? Ngay cả phần mộ tổ tiên, nó cũng không được vào, nếu như cô còn chút nhân tính thì hãy gánh hết trách nhiệm đi!”

Nghe những lời này của chị ta, trái tim Tiểu Đồng lập tức nhói đau, cô biết tục lệ nơi này, cái chết của Tôn Nghị không phải là tự nhiên, do đó anh không được phép an táng tại phần mộ tổ tiên, ngay cả một tấm ảnh cũng không thể qua cửa, tất cả nghi lễ đều chỉ có thể được cử hành trong nhà tang lễ. Nghĩ tới đó, đôi mắt khô khốc của cô lại bắt đầu ướt ướt.

Trước khi tới, tuy Tôn Mỹ cũng hận Tịch Tiểu Đồng tới chết, vốn định mắng chửi cô một trận giống mẹ, nhưng lúc cửa mở ra, chị ta không còn nhận ra nổi Tịch Tiểu Đồng nữa, không ngờ cô lại gầy tới nông nổi này, xem ra là do cô đã đau lòng quá độ.

Bây giờ thấy Tịch Tiểu Đồng bật khóc, giọng chị ta mới dịu lại: “Chúng tôi không muốn làm khó cô, có điều lúc còn sống, khoản nợ của em trai tôi cô không thể chối bỏ được, đối phương bên kia đã khởi tố rồi.”

Tịch Tiểu Đồng nhìn Tôn Mỹ bằng vẻ mặt khó hiểu, cô không hiểu chị ta đang nói cái quái gì.

Tôn Mỹ tiếp tục: “Sao, bố mẹ cô không nói à? Vậy tôi nói thẳng cho cô biết nhé, chuyện này không có gì phải giấu diếm, bố mẹ cô cũng chẳng đủ năng lực trả nổi. Hôm đó, em trai tôi vì quá mệt mỏi nên mới lác tay lái, đâm phải một chiếc xe ba bánh chạy ngược chiều, sau đó xe nó đụng phải cột điện. Vì vậy, hôm đó không chỉ mỗi em trai tôi xảy ra chuyện, người tài xế lái chiếc xe ba bánh kia cũng qua đời, toàn bộ trách nhiệm em trai tôi phải gánh chịu, chúng tôi không còn cách nào biện minh, đành phải bồi thường gia đình bên kia 18 vạn. Nếu không phải vì cô, em trai tôi liệu có gấp gáp quay về không, nếu nó đợi hai người tài xế nữa cùng lên đường thì chuyện này có xảy ra không hả?”

Nói tới đây, giọng chị ta trở nên dứt quãng, “Còn nữa, ngay cả tiền hàng cũng là một vấn đề, tổn thất xe hàng lần này cộng với tiền vay mượn tổng cộng là 13 vạn. Cô khỏi ngạc nhiên, em trai tôi vì cô mà khổ gì nó cũng chịu, tội gì nó cũng nhận. Chắc cô không biết nhỉ, thật ra tiền mua xe em trai tôi còn chưa trả hết đâu, nó đã đi vay nặng lãi đấy, khi chủ nợ cầm giấy nợ tới thì nhà tôi mới biết đấy chứ. Giấy nợ này được ký sau khi hai đứa kết hôn, cho nên tổng số tiền là 41 vạn, cô tự nghĩ cách đi. Thực ra không phải nhà chúng tôi vô lương tâm đồ hết tiền hàng lên đầu cô. Song cô biết mà, mẹ tôi không có thu nhập, tất cả chỉ dựa vào tiền hỗ trợ sinh hoạt từ công trường đang xây của bố tôi. Hôm đó, nhận được tin em trai tôi xảy ra tai nạn, bố tôi lập tức ngã từ trên cao xuống, giờ đang nằm một chỗ không dậy nổi. Mẹ tôi đành tới chợ nông nghiệp làm nhân viên dọn vệ sinh, không thể giúp được, nếu nhà tôi có điều kiện chẳng lẽ chúng tôi lại không muốn cho em trai tôi nằm dưới mặt đất kia an tâm chắc! Cho nên, hôm nay tôi nói rõ ràng với cô, cô sớm nghĩ cách đi!”

Nhìn Tôn Mỹ đi Vương Thu Hà ra về, trong đầu cô vẫn đang luẩn quẩn chuyện Tôn Nghị xảy ra tai nạn chỉ vì lái xe lúc mệt mỏi! Lái xe lúc mệt mỏi! Đúng vậy, Tôn Nghị vì vợ trở về, trong điện thoại anh còn bảo với cô rằng anh lái xe suốt đêm, thế nên anh mới có thể về sớm đúng không?

Ngay người một lúc, Tiểu Đồng mới ép mình không được tiếp tục suy nghĩ nữa, nếu còn tiếp tục chắc cô sẽ phát điên mất.

Nhớ lại hành động mấy ngày nay của bố mẹ, cô biết nhất định bọn họ đang nghĩ cách để xoay sở tiền, Tiểu Đồng hít một hơi thật sâu, cô vẫn nên đối mặt với thực tế thôi, khoản nợ 41 vạn, dù sao nhà cô cũng không trả nổi! Nhưng cô cũng không có mặt mũi nào đẩy hết cho Tôn gia!

Sau khi bố mẹ về, Tịch Tiểu Đồng kể lại việc Tôn Mỹ và Vương Thu Hà nói, Tịch Thiệu Thành thờ dãi:

“Chuyện này, bố và mẹ con biết chưa được mấy ngày, cũng đã tới nhà họ hàng nhưng chẳng vay mượn được là bao. Mấy năm nay, bố và mẹ con tích góp được chút tiền, có điều vẫn thiếu nhiều lắm, bố nghĩ hay là trước tiên cứ bồi thường gia đình bị hại kia 18 vạn đã, khoản còn lại chỉ đành tính sau thôi”

Tịch Tiểu Đồng gật đầu, bố mẹ có thể tiết kiệm được là bao chứ, e rằng 18 vạn kia cũng phải vay mượn mới đủ. Vì thế, vài ngày trôi qua, cô nghe ngóng địa chỉ nhà người bị hại rồi đích thân tới thăm.

Lần đầu tiên tới, cô bị người ta vừa đánh vừa mắng đuổi ra ngoài, vài lần sau cũng vẫn bị chửi nhưng không bị đuổi nữa. Cuối cùng, nhà người ta đã chịu nói chuyện với cô, Tịch Tiểu Đồng kể qua loa về tình hình nhà mình, tạm thời cô chỉ có thể bồi thường họ 10 vạn, mà 10 vạn này phần lớn là đi vay mượn có được, hi vọng bọn họ có thể cho cô thêm thời gian để trả nợ.

Ban đầu, thái độ nhà họ cực kỳ cứng rắn không chịu, về sau thấy Tịch Tiểu Đồng thật lòng muốn trả lại tiền nhưng quả thực cô không có tiền, và lại người thân của họ cũng qua đời, song người qua đời cũng đã hơn 70 tuổi, cơ thể không tốt sẵn. Tuy bọn họ rất đau khổ nhưng vẫn kém cô, vì thế cuối cùng họ cũng đồng ý để Tiểu Đồng chậm rãi trả nốt tiền còn thiếu.

Việc này đã giải quyết xong, nhưng cô không có cách nào thu xếp được những khoản nợ khác, chủ nợ kia ở trong Huyện có chút thế lực, người ta muốn Tiểu Đồng trả tiền lại ngay, cũng tuyên bố luôn là bọn họ không có nhiều thời gian để chờ đợi cô, lại càng không muốn phải gia hạn trả tiền.

Dù đối phương không đồng ý nhưng Tịch Tiểu Đồng cũng chẳng có cách nào, đành kéo dài được ngày nào hay ngày ấy. Bên phía chủ nợ không ngờ Tịch Tiểu Đồng dám không trả tiền, rõ ràng bên tòa án đã phán xử Tịch Tiểu Đồng là người phải trả nợ, vì vậy bọn họ bắt đầu móc nối quan hệ, nửa tháng sau, cảnh sát chấp hành lệnh tòa án lái xe tới đưa Tịch Tiểu Đồng đi. Tuy lúc ngồi trong xe, Tịch Tiểu Đồng vô cùng lo sợ, nhưng cô vẫn cố gắng chống chịu, nhìn bố mẹ đuổi theo phía sau xe cảnh sát, cô cắn môi cố nén lại dòng lệ.

Tới tòa án, có một nhân viên công vụ tương tá to lớn ngồi phía sau bàn làm việc, sau khi Tịch Tiểu Đồng bước vào, anh ta để cho hai gã cảnh sát ra ngoài trước. Rồi ôn hòa khuyên nhủ cô, “Cô gái à, cô vẫn nên gọi điện cho người nhà mình đi, bảo bố mẹ cô gom góp ít tiền tới đây, rồi cô sẽ được thả về nhà ngay.”

Tịch Tiểu Đồng khản trương nói: “Tôi thật sự không có tiền, bố mẹ tôi cũng không có! Các anh chị đừng ép tôi, không phải tôi không muốn trả, nhưng các anh chị phải cho tôi thêm thời gian.”

Người kia cười nói, “Ồi, chúng tôi cũng chẳng có cách nào khác, cô nghĩ chúng tôi thích bắt cô tới đây à? Nếu không phải bên chủ nợ kiện cáo lên cấp trên thì chúng tôi nào muốn làm khó một cô bé như cô thế này. Nào, điện thoại đây, cô gọi cho người nhà đi.”

Tay Tịch Tiểu Đồng hơi run rẩy, nhìn từng con số, vừa thấy bố mẹ nhắc máy cô lập tức nói, “Bố, con không sao, bố bảo mẹ đừng lo nhé, ai cũng biết chuyện nhà ta không có tiền, không có sự cho phép của con thì bố mẹ nhất định không được đi vay bừa bãi, lúc đấy còn phiền toái hơn!”

Tên nhân viên công vụ kia nghe thế liền tức giận, lớn tiếng: “Cô rút cuộc có muốn trả tiền lại không hả, đưa điện thoại đây! Để tôi nói chuyện với bố mẹ cô, nếu nhà cô có bất động sản thì đem thế chấp cũng được” Nói xong, anh ta vươn tay qua muốn cướp chiếc điện thoại trong tay Tịch Tiểu Đồng.

Tịch Tiểu Đồng đứng lên thoáng né tránh bàn tay to con của anh ta, kết quả người nọ vẫn không buông tha, anh ta đứng bật dậy vòng qua bàn, muốn giật lấy chiếc điện thoại.

Tịch Tiểu Đồng lo lắng, nếu để cho tên này nói chuyện với bố mẹ mình thì bố mẹ mình có thể bán cả nhà đi mất, không thể để cho hắn nói bất cứ câu nào được.

Vì vậy, cô đập máy luôn, sau đó giờ điện thoại lên cao, ném mạnh xuống đất, chiếc điện thoại lập tức vỡ tan tành!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tái Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tên to con kia bị hành động của Tịch Tiểu Đồng làm cho đơ ra, ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại dưới mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn Tịch Tiểu Đồng, nửa ngày mới nói: “Cô đây là muốn dùng bạo lực để chống đối pháp luật sao? Cô nghĩ dễ dàng quá nhì!”

Tịch Tiểu Đồng lúc này cái gì cũng bắt chặp, lớn tiếng nói: “Tôi đã nói rồi, khoản nợ kia là tôi nợ, anh dựa vào cái gì tìm bố mẹ tôi? Nếu anh còn dám gọi điện thoại cho họ, tôi liền đập nát cái văn phòng này của anh, đến lúc đó tùy các người xử trí!”

Gã đó nghe xong cười lạnh nói: “Nói cho cô biết, nếu hôm nay cô không trả tiền, thì sẽ bị giam lại. Tôi à muốn tốt cho cô mới để cô gọi người nhà đem tiền tới, đừng phụ lòng tốt của người khác.” Nói xong lại lấy điện thoại di động của mình ra, trở lại bàn làm việc, tìm cách liên hệ với người nhà Tịch Tiểu Đồng.

Tịch Tiểu Đồng tức giận đến đỏ cả mắt, cô đã nói như vậy rồi, người này còn muốn gọi điện thoại cho bố mẹ cô, bố mẹ cô trừ việc bán nhà thì làm gì còn có cách kiếm ra tiền nữa chứ, trong nhà làm gì còn tiền tiết kiệm!

Tịch Tiểu Đồng thấy người kia bắt đầu nhấc số, liền nhanh chóng liếc một vòng văn phòng, sau đó bước nhanh tới cái quạt điện trước mặt, cô cao 1m65 người tuy gầy nhưng rất linh hoạt, cô nhất chân nâng cái quạt điện qua đầu rồi đá văng đi.

Tên to con kia lại một lần bị kinh sợ, cầm di động đứng bất động không nhúc nhích tại chỗ, nhìn Tịch Tiểu Đồng như người điên đang gạt hết đồ dùng trên bàn làm việc xuống đất.

Tới khi hắn kịp phản ứng thì Tịch Tiểu Đồng đã chuẩn bị nhào tới bàn làm việc của hắn, hắn tiến lên liền ngăn cô lại.

Không nghĩ đến lúc này Tịch Tiểu Đồng lại sức mạnh kinh người, cô dùng một tay gạt hắn ra, sau đó nhấc cái ghế cô đang ngồi lên đập tan tành.

Lúc này, hai tên cảnh sát bên ngoài nghe thấy tiếng động nên lập tức đẩy cửa đi vào, nhìn thấy tình hình trong phòng, liền lập tức nhào về phía Tịch Tiểu Đồng, muốn áp chế cô lại.

Cuối cùng, ba người đàn ông mất khá nhiều khí lực mới chế ngự được tịch tiểu đồng, trong đó một người còn bị gót giày của Tịch Tiểu Đồng làm cho chảy cả máu.

Tên to con thở hổn hển nói: “Cô gái nhỏ này cũng quá ngang tàng đi, ai dạy cô thế hả? Mới tí tuổi đầu mà cả gan đập phá văn phòng người thi hành pháp luật rồi! Tôi làm việc này đã nhiều năm, dạng người gì cũng thấy qua, chỉ chưa từng gặp qua loại người như cô, ba người đàn ông mà còn không đánh nổi cô!”

Tịch Tiểu Đồng bị đè xuống đất, vừa rồi cô quá tức giận nên mới thế, mấy ngày nay cô ăn uống bữa được bữa không nên bây giờ sức lực đã cạn kiệt. Nhưng cô vẫn trừng mắt nhìn tên to con nói:

“Tôi nói rồi, không được tìm bố mẹ tôi, bọn họ không có tiền! Anh muốn bọn họ phải lưu lạc đầu đường xó chợ sao? Các người bắt giam tôi là được rồi!”

Tên to con thở dài nói: “Tôi xem cô còn nhỏ tuổi, nên sẽ không truy cứu hành vi hôm nay của cô, nhưng tạm giam là không thể tránh khỏi, 15 ngày này cô tự suy nghĩ đi.”

Cứ như vậy Tịch Tiểu Đồng bị đưa vào trại tạm giam, cô được phân vào phòng 203, vừa bước vào phòng cô lập tức nhìn thấy một cái giường chung lớn, có 20 người phụ nữ ở chung phòng, bên cạnh là một cánh cửa nhỏ, đằng sau cánh cửa là nhà vệ sinh.

Ngắn người chưa được bao lâu thì cô đã bị một nữ giáo quan gọi ra ngoài, nữ giáo quan kia nói: “Tôi họ Hoàng, về sau cứ gọi tôi là Giáo quan Hoàng.

Tôi đã xem hồ sơ của cô rồi, cô cũng thật đáng thương, trong những người ở đây thì tội của cô là nhẹ nhất, không phải tôi muốn làm khó cô, nhưng cô nên bảo người nhà cô chuẩn bị chút tiền chuyển vào cái thẻ này đi, chi phí một bữa cơm tiêu chuẩn là 15 tệ, nếu muốn ăn thêm món khác thì phải trả thêm tiền.”

Tịch Tiểu Đồng gật đầu rồi gọi điện thoại cho bố cô, cô bảo ông mang tiền đến cho mình, vì trại tạm giam này cách nhà cô khá xa nên cô dặn bố cô mang nhiều tiền một chút, tiện thể cầm luôn cho cô một bộ quần áo thể thao.

Khi bố cô đến, Tịch Tiểu Đồng nhờ ông khuyên nhủ mẹ đừng gấp gáp nóng vội. Còn nói với Tịch Thiệu Thành rằng giáo quan Hoàng đã cho cô biết sau 15 ngày cô có thể rời khỏi đây, nếu tòa án còn muốn giam giữ cô thêm lần nữa thì nhất định phải qua nửa năm nữa mới được. Cho nên không cần sợ hãi.

Tịch Thiệu Thành chảy nước mắt, ông dặn con gái đừng tự ủy khuất bản thân, muốn ăn cái gì thì ăn, cứ việc tiêu thêm tiền, Tiểu Đồng cười kiên cường đồng ý.

Tạm biệt bố, Tiểu Đồng đem tiền nạp vào thẻ rồi giao cho giáo quan Hoàng, sau đó cô quay về phòng 203.

Những người bên trong thấy Tịch Tiểu Đồng chỉ là một cô bé mà lại bị bắt giam vào đây, liền bắt chuyện hỏi rốt cuộc cô đã phạm tội gì, Tịch Tiểu Đồng nói chuyện của mình, mọi người ai cũng cảm thán một trận.

Cuộc sống trong trại tạm giam cực kỳ nhàm chán, mỗi ngày đúng sáu giờ rời giường, rửa mặt ăn sáng, ba bữa cơm ở đây thật sự khiến Tịch Tiểu Đồng không chịu nổi, mỗi ngày tới giờ ăn đều có người xách một cái thùng lớn bước vào, cơm và thức ăn trông chẳng khác gì đồ thừa người ta bỏ lại sau đó đem trộn lẫn với nhau, Tịch Tiểu Đồng chỉ có thể mua thêm dưa muối hoặc đậu phụ trộn với cơm mới ăn được một ít.

Mỗi sáng sau khi ăn xong, mọi người chia làm bốn nhóm, ngồi xếp bằng trước sân nghe loa phát thanh giáo dục, nghe xong thì tới giờ cơm trưa, sau đó có thể tự do hoạt động, buổi chiều lại tiếp tục nghe giảng, sau đó ăn tối, mười giờ đêm thì tắt đèn.

Tới được vài ngày, Tịch Tiểu Đồng biết được tình huống của một số người phòng 203, thật sự là loại nào cũng có, có người ăn cắp nên bị bắt, có người vì đánh nhau, có người do bán dâm. Đặc biệt là một cô nàng ăn trộm camera theo dõi của siêu thị, Tịch Tiểu Đồng thật sự bái phục cô này, không biết sao cô ta sao lại làm vậy được. Ở đây, vài người có thể sớm được ra ngoài, có người thì phải đợi tuyên án hoặc là đi tù.

Phòng 203 cũng có một chị đại, bình thường chị ta thích sai khiến người khác làm việc cho mình, nếu không sẽ cướp đoạt tiền của họ để mua đồ ăn cho bản thân, chị ta vừa cao vừa khỏe nên không ai dám làm gì, mọi người chỉ có thể nén giận mà thôi.

Có điều bình thường chị ta cũng không bắt nạt Tiểu Đồng, chỉ là thỉnh thoảng thăm liếc cô một cái mà thôi, tuy vậy Tịch Tiểu Đồng cũng vẫn thật dè phòng. Quả nhiên không được bao lâu thì chị ta bắt đầu trêu chọc Tịch Tiểu Đồng, còn nói muốn đọ sức với cô.

Sau khi Tịch Tiểu Đồng tung ra một cú phòng về đầy khí thế, dùng khí trong cô tăng gấp bội. Cô hiểu rõ, ở đây người ta không thể sống hiền lành được, vì vậy nhân cuộc so tài này, cô đánh chị ta bật vào góc nhà, từ đó không còn ai dám tới trêu chọc cô nữa. Có người còn nói rốt cuộc có phải là Tịch Tiểu Đồng nợ tiền nên bị giam không, cô thật mạnh a!

Những ngày tiếp theo thật buồn tẻ, lúc Tiểu Đồng đang ngồi một bên ngăn ra thì cô thấy có một cô nàng bắt đầu cời sạch quần áo, sau đó cô ta đi tới phía trước camera và uốn éo. Thời gian này, coi như Tiểu Đồng đã được mở mang tầm mắt ra nhiều, giờ chứng kiến tình huống thế này cô cũng không hề thấy kinh hãi, chỉ là cô quay sang hỏi người bên cạnh xem cô nàng kia đang làm trò gì.

Có người cười đáp, “Buồn chán quá chứ sao, trêu chọc giáo quan ấy mà”

Tiểu Đồng nói, “Giáo quan đều là nữ cả mà, liên quan gì đâu”

Người nọ vui vẻ tiếp lời, “Không phải đâu, giáo quan giám sát là nam đấy. Trại tạm giam này không phải chỉ toàn nữ đâu, phòng 303 phía trên phòng chúng ta đều là nam, toàn là tội phạm kinh tế cả. Cô không biết chứ, ngày nào bọn họ cũng thả dây thừng lên lên xuống xuống để truyền giấy nói chuyện phiếm với chúng ta đấy”

Nghe xong, Tiểu Đồng cũng cảm thấy buồn cười, cô nàng kia nhảy nhót một hồi thì giáo quan Hoàng tới ngăn cô ta lại, mọi người cười lẫn lộn một trận, coi như là giải cơn sầu.

Theo quy định, phạm nhân nếu muốn xuống sân đi dạo thì mất 20 tệ một lần, có điều Tiểu Đồng hay giúp đỡ giáo quan Hoàng nên thường xuyên được ra ngoài, thỉnh thoảng cô giúp giáo quan Hoàng ghi chép, giặt quần áo, vv....không thì cô lại tới phòng bếp giúp họ nhặt rau, rửa rau, nói chung là cô có ý thức hơn hẳn người khác.

Tuần thứ 4 mỗi tháng là thời gian thăm hỏi, bất kể là nam hay nữ, bị giam vì tội gì thì đều có thể tới phòng khách để gặp mặt người nhà, sau khi Tiểu Đồng gặp bố thì trở về phòng 203. Tới giờ ăn tối, cô mới phát hiện ra thiếu một người, người phụ nữ phạm tội hình sự nhiều lần đã không còn ở đây nữa, thế là cô bèn hỏi người bên cạnh xem cô ta đã đi đâu.

Người được hỏi nghe xong bèn bật cười, Tiểu Đồng càng khó hiểu, lúc này có người lên tiếng nói: “Cô ấy mang thai nên có thể tạm giam ở bên ngoài”

Tiểu Đồng vẫn không hiểu rõ, liền hỏi lại: “Nếu cô ấy mang thai thì sao vẫn bị bắt vào đây chứ? Chẳng lẽ vào trong này rồi mới có thai sao, không thể nào, ở đây làm gì có đàn ông?”

Mọi người nghe cô hỏi lập tức cười to, một người nói: “Hôm nay để tôi nói cho cô biết, coi như là mở mang kiến thức nhé. Tại sao không có đàn ông

chứ, tuần thứ 4 hằng tháng, ở phòng khách cô thấy có thiếu đàn ông không? Hai người họ cứ chui vào trong nhà WC tận dụng từng giây từng phút mà làm chuyện đó thôi, coi như cô ta may mắn mới có thể mang thai để thoát ra ngoài!”

Lần này, Tiểu Đồng thực lòng thán phục, thủ đoạn của mấy người này thật là nhiều.

Chịu đựng suốt 15 ngày, cuối cùng Tiểu Đồng cũng được thả ra. Ra khỏi trại tạm giam cô mới hiểu được khung cảnh phạm nhân nào khi bước ra khỏi tù đều ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời trong phim ảnh đều chân thật cỡ nào.

Chính cô bây giờ cũng đang ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, đây chính là biểu tượng của tự do! Sau đó cô thấy phía trước mặt chính là bố mẹ đang đứng chờ đón mình về nhà, cô mỉm cười đi về phía họ, trong lòng cô thầm tự nhủ, Tịch Tiểu Đồng về sau sẽ không còn là một cô nhóc chỉ biết dựa vào bố mẹ nữa, cô phải sống có trách nhiệm hơn nữa!

Về nhà, Tịch Tiểu Đồng ngắm nhìn mái đầu đầy tóc bạc của bố mẹ, còn đôi vợ chồng già Tịch Thiệu Thành khi nhìn cơ thể gầy gò của con gái thì chỉ biết lặng lẽ rơi nước mắt.

Một lúc sau, Tịch Thiệu Thành mới lên tiếng, “Tiểu Đồng, con đừng sợ. Bố và mẹ con đã bàn bạc rồi, cứ bán căn nhà này để trả một phần tiền trước đã”

Tịch Tiểu Đồng lập tức ngăn cản, “Bố, căn nhà này chẳng đáng giá là bao, bán được 10 vạn là tốt lắm rồi, và lại có bán cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Hơn nữa, bán nhà rồi thì bố mẹ định sống ở đâu? Chẳng lẽ bố mẹ định tới nhà chị ở ư? Nếu thế thì chị gái con đừng mong có được một ngày tốt đẹp, và lại nhà chị cũng chật chội, bố mẹ đừng nghĩ tới chuyện bán nhà nữa, con không đồng ý!”

Hai vợ chồng Tịch Thiệu Thành chỉ là muốn thử mọi khả năng trong khi đã hoàn toàn tuyệt vọng mà thôi, họ không nghĩ tới chuyện bán nhà xong thì bọn họ nên làm thế nào, giờ nghe con gái phản tích thì họ biết chuyện này là không thể, bọn họ đành chỉ tiếp tục lo lắng suông.

Tịch Tiểu Đồng suy nghĩ một lát rồi lên tiếng, “Bố, mẹ, hai người đừng vội, Tình hình nhà ta bên chủ nợ cũng biết, trong thời gian ngắn con không thể đảo ra tiền được. Cho nên, con muốn ra ngoài đi làm rồi từ từ trả, bất kể mất bao lâu, con cứ cố gắng hết mình là được”

Tịch Thiệu Thành đáp, “Cũng đành thế, bố và mẹ sẽ sống tiết kiệm hơn, cũng có thể dư ra thêm chút tiền, cả nhà ta cùng nhau cố gắng nhé”

Đôi mắt Tiểu Đồng rung rung, “Đều do con bất hiếu, để bố mẹ phải chịu khổ theo con. Bố mẹ, con nghĩ rồi, con muốn lên thành phố tìm việc, ở đó tiền lương cao. Và lại, ở đây chỉ khiến con nhớ tới Tôn Nghị, đi đâu cũng không dám. Rồi khỏi đây, tâm trạng con cũng sẽ tốt lên, tạm thời con ở nhà chị trước, đợi tìm được việc thì con sẽ nghĩ cách thuê phòng rồi dọn ra ngoài!”

Mẹ Tiểu Đồng, La Tú Cần nghe dự tính của con gái xong bèn thấy không yên tâm, “Vậy sao được, con là con gái, ở ngoài một mình không an toàn đâu”

Tiểu Đồng nói, “Mẹ, còn có chị mà, có gì không an toàn chứ? Mẹ yên tâm đi, con khẳng định sẽ không có chuyện gì đâu!”

Lúc này, Tịch Thiệu Thành mới lên tiếng, “Con đi đi, những chuyện khác chưa cần nói vội, chỉ cần tâm trạng con thoải mái hơn một chút là được. Mẹ nó à, bà cũng đừng lo nữa, Tiểu Đồng lớn rồi, để con nó tự mình xông pha đi. Có điều, con nhất định phải biết tự yêu lấy mình, biết không?”

Tiểu Đồng gật đầu đồng ý, còn La Tú Cần lại bật khóc, “Sao con gái tôi lại khổ vậy hả trời! Bình thường, con bé thích cười, thích náo nhiệt, giờ xem con bé thành ra bộ dạng gì thế kia?”

Trong lòng Tiểu Đồng cũng thấy khó chịu, cô sợ mình sẽ không bao giờ có thể quay lại là một Tiểu Đồng vô tư, hồn nhiên đùa giỡn ngày nào nữa, thời gian này, trải qua nhiều chuyện khiến cô bị cưỡng ép trong nháy mắt phải trưởng thành và nhận hết mọi nỗi đau cuộc đời.

Tiểu Đồng gọi điện cho chị gái, Tịch Tiểu Lâm để kể về ý định của mình, Tiểu Lâm tương đối tán thành, chị tự quyết định cho Tiểu Đồng ở nhà mình, hai chị em hẹn nhau thời gian và địa điểm, tới lúc đó, Tiểu Lâm sẽ ra đón Tiểu Đồng.

Vài ngày sau, bên chủ nợ chủ động tới gặp Tiểu Đồng. Tiểu Đồng biểu lộ thái độ của mình, tiền, cô nhất định sẽ trả, có điều trả ngay lập tức thì cô không thể. Cô muốn đối phương đồng ý cho cô thêm thời gian để cô từ từ trả, cô chắc chắn sẽ trả, còn nếu họ không đồng ý thì cứ đợi nửa năm sau tòa án tới bắt cô, cô tuyệt đối không phản kháng.

Bên chủ nợ thấy Tiểu Đồng thật lòng và cũng thật sự không có tiền, và lại mục đích của bọn họ là nhận được tiền Tiểu Đồng trả lại, cô bị bắt giữ thêm 15 ngày nữa thì bọn họ có lợi gì đâu, một đồng tiền cũng chẳng nhận được ấy chứ!

Nghĩ không còn cách nào khác, cuối cùng bọn họ đành thỏa thuận cùng Tiểu Đồng, bắt cô trong thời gian ngắn nhất trả lại tiền. Song trong lòng hai bên đều hiểu rõ, số tiền này không biết tới bao giờ Tiểu Đồng mới có thể trả hết, cho nên bên chủ nợ chỉ có thể gia tăng thêm lãi, Tiểu Đồng cũng chỉ có thể chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tái Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ngày Tịch Tiểu Đồng rời nhà ra đi, bố mẹ tiễn cô ra nhà ga, ngàn lần dặn dò cô phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn, Tịch Tiểu Đồng nghe xong đều gật đầu vâng lời.

Đến khi bước lên tàu, tìm Tịch Tiểu Đồng bắt đầu cảm thấy chua xót, rời xa cha mẹ cô vừa sợ hãi vừa bối rối, nhưng nghĩ đến khoản nợ kia, cô chỉ có thể cố lấy lại dũng khí.

Bà vai Tịch Tiểu Đồng dựa vào cửa kính, ngăn người nhìn cảnh sắc bên ngoài, đột nhiên trước mắt xuất hiện một cột khói ở phía xa, Tịch Tiểu Đồng lập tức quay đầu nhắm mắt lại. Đó là ống khói của nhà hỏa táng, là nơi hỏa táng Tôn Nghị, Tịch Tiểu Đồng không dám cũng không muốn nhìn thấy. Hiện tại cô cho rằng mình không đến bệnh viện nhìn di hài của Tôn Nghị vẫn là đúng đắn, nếu thấy thân thể bị nghiền nát của Tôn Nghị, e là cô sẽ càng thêm đau khổ.

Đến nơi, Tịch Tiểu Đồng xuống tàu, đi theo đám người ra ngoài, vừa ra khỏi nhà ga chỉ cảm thấy một mảnh mờ mịt, vừa ngạc nhiên về đô thị phồn hoa trước mặt, chỉ một cái nhà ga thôi cũng có thể xa hoa như thế này, lại nhìn xe cộ tấp nập trên đường, so với thị trấn nhỏ của cô thì thật khiến người ta hoa cả mắt. Mặt khác, trong lòng cô càng cảm thấy cô đơn, đối mặt với thành phố xa lạ này, cô có chút sợ hãi.

Gọi điện thoại cho chị, nói đại khái chỗ bản thân đang đứng, chờ đến khi Tịch Tiểu Lâm đến, cô đã muốn chờ cả nửa ngày.

Đón lấy hành lý của em gái, Tịch Tiểu Lâm nói: “Chúng ta về nhà trước, anh rể em đã nấu cơm xong rồi.”

Tịch Tiểu Đồng có chút do dự hỏi: “Chị, em ở lại nhà các người, anh rể có nói gì không?”

Tịch Tiểu Lâm nói: “Em yên tâm ở đi, anh rể em tuy lòng dạ hẹp hòi nhưng cũng không xấu, cử chỉ cũng thành thật. Nếu cha mẹ thật sự bán nhà, tất cả mọi người đến ở, hẳn cũng không thể đồng ý, có điều chuyện của em, anh rể em cũng hiểu, không có việc gì đâu!”

Tịch Tiểu Đồng lúc này mới có yên tâm đôi chút, rồi hỏi công việc gần đây của anh rể.

Tịch Tiểu Lâm nói: “Còn thế nào nữa, chị bỏ không ít tiền nhờ vả người ta giúp hẳn xin vào một công ty có tiếng làm nhân viên kỹ thuật, thu nhập cũng ổn, bảo hiểm tất cả đều có, thế này là được rồi. Chị làm việc ở đài truyền hình cũng rất tốt, khách hàng cũng rất ổn định.”

Đến nhà chị, anh rể Hứa Vĩnh cũng rất nhiệt tình, đồ ăn đều đã dọn xong, còn nói: “Tiểu Đồng a, em yên tâm ở lại chỗ này đi. Có điều nhà chúng ta phòng ở không lớn, cũng chỉ úy khuất em ở cùng phòng với Dịch Dịch, giường cũng đã đổi thành giường đôi rồi.”

Tịch Tiểu Đồng vội vàng nói: “Không có gì đâu ạ, là em quấy rầy mọi người. Chờ em tìm được việc làm, ổn định một chút, em sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài.”

Tịch Tiểu Lâm bảo em gái nhanh ngồi vào ăn cơm trước, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, Tịch Tiểu Lâm nói: “Tiểu Đồng, bằng cấp của em thật không dễ tìm được công việc, chị cũng không đồng ý cho em đi làm nhân viên phục vụ. Cho nên chị tính thế này, em trước đi đăng ký một lớp học ban đêm, như thế nào cũng phải lấy một tấm bằng đại học, em thông minh lại từng làm về tài vụ hay là học chuyên ngành kế toán đi, học phí chị và anh rể cho em mượn trước, chờ sau này em kiếm được tiền rồi nói sau.”

Tịch Tiểu Đồng cũng biết bây giờ không phải là thời điểm giả vờ khách khí, vì vậy liền gật đầu đồng ý. Nhưng cô vẫn băn khoăn vấn đề việc làm, vì thế lại hỏi: “Chị, em cũng không thể chỉ đi học mà không làm việc a, dù là đi rửa chén em cũng muốn tự nuôi sống bản thân.”

Tịch Tiểu Lâm cười nói: “Em gấp cái gì, chị đã tìm giúp em rồi, hai ngày sau sẽ có hồi âm.”

Tịch Tiểu Đồng lại hỏi là công việc gì, có khó hay không, cô có thể làm tốt không.

Tịch Tiểu Lâm nói: “Là một cửa hàng bán mặt ong, là một cửa hàng rất chính quy, thương hiệu cũng khá nổi tiếng, sản phẩm bán cũng rất chạy. Cửa hàng đó nằm ở bên kia đường Hưng Đông. Từ nhà ta đi đến cửa hàng bên kia cũng chỉ bốn năm con đường. Chờ bên kia thông báo, chị dẫn em đi quen đường, rồi chỉ cho em cách đi phương tiện giao thông công cộng.”

Tịch Tiểu Đồng gật đầu đồng ý, may mắn có chị cô ở đây, nếu không một mình cô ở cái thành phố lớn này muốn có một công việc cũng không có cửa.

Anh rể Hứa Vĩnh cũng dặn Tịch Tiểu Đồng chú ý an toàn một chút. Sau khi cơm nước xong lập tức đi đón con gái.

Lúc này Tịch Tiểu Lâm mới nói thêm: “Tiểu Đồng, anh rể em rất đúng, nơi này không giống với thị trấn của chúng ta, ở đây trong cuộc sống chỗ nào em cũng phải cảnh giác. Chị của em đã 30 tuổi, như thế nào cũng nhiều kinh nghiệm hơn em, em tuổi trẻ lại xinh đẹp, chỉ cái này cũng đủ làm cho những tên đàn ông không đứng đắn chú ý. Cho nên, em ở bên ngoài làm việc, trăm ngàn lần không được chỉ lo kiếm tiền trả nợ, nhất định phải cẩn thận để tâm nhiều hơn, bằng không thì sẽ bị thua thiệt, biết không!”

Tiểu Đồng mỉm cười nói: “Chị em biết mà, không phải em không hiểu mấy chuyện nam nữ, huống hồ em coi như cũng đã kết hôn, em nhất định sẽ không để cho người khác hiểu lầm gì đâu!” Không những thế, cô còn ở trong trại giam cả nửa tháng, cũng lăn lộn với đủ loại người rồi còn gì, Tiểu Đồng thầm nhắc nhở bản thân.

Tiểu Lâm vừa nghe em gái nói thế, cũng thấy hơi buồn, nhưng cũng không nói thêm nữa, hai chị em tiếp tục ăn cơm.

Khi anh rẽ đón cháu gái cô, Dịch dịch về, Tiểu Đồng lấy quà mà mình mua cho cô bé ra, tuy Dịch Dịch gặp người đi này mới được vài lần, song chỉ mất một lúc là hai đi cháu đã quen thân với nhau. Hơn nữa, người đi này lại vừa trẻ vừa đẹp, khiến cho cô bé cảm thấy rất mát mắt.

Vài ngày trôi qua, Tịch Tiểu Lâm thông báo cho Tiểu Đồng về chuyện đã nhận được công việc, hôm sau, chị dẫn cô đi làm quen với đường xá. Tới cửa hàng kinh doanh mật ong, bạn của Tịch Tiểu Lâm đã đợi họ sẵn ở đó rồi giới thiệu cho họ về cửa hàng, cửa hàng này không lớn, chỉ có hai nhân viên. Sau khi bàn giao công việc, Tịch Tiểu Lâm và bạn chuẩn bị rời đi, cô ấy dặn Tiểu Đồng rằng lúc nào cô tan làm thì cô ấy sẽ tới đón.

Nhân viên còn lại trong cửa hàng tên là Vương Hân, trông cũng còn rất trẻ, hai người làm quen với nhau, Vương Hân 24 tuổi, lớn hơn Tiểu Đồng 3 tuổi. Tính cách Vương Hân tương đối thoải mái nhưng xử lý công việc lại đầu ra đấy, Tiểu Đồng lặng lẽ học cách làm việc từ Vương Hân, xem cô ấy tương tác với khách hàng thế nào.

Đầu tiên, Vương Hân để Tiểu Đồng làm quen với các loại mật ong cùng với tác dụng của chúng, sau đó nói cho cô biết về các đãi ngộ của cửa hàng, cửa hàng bọn họ phụ trách khá nhỏ cho nên mỗi tháng mức doanh thu bọn họ cần phải đạt được cũng không cao, nếu hoàn thành chỉ tiêu cơ bản thì tiền lương nhận được là 1500 tệ, vượt mức tiêu thụ 2% trở lên, đặc biệt nếu doanh số bán hàng cao còn có thể được thưởng thêm.

Nghe xong, Tiểu Đồng thầm tính toán, ước chừng nếu cô tự đi thuê nhà thì chắc không đủ tiền ăn mất. Vì thế, cô nghĩ mình vẫn nên nỗ lực học tập, đợi tốt nghiệp chuyên ngành, cô sẽ tìm một công việc với tiền lương cao hơn một chút.

Từ đó, ban ngày Tiểu Đồng đi làm, buổi tối tới lớp học bổ túc, mấy ngày đầu, chị và anh rẽ thay phiên nhau đưa đón cô, về sau cô đã quen thuộc đường nên không cần họ đưa đón nữa. Khoảng một năm trôi qua, Tịch Tiểu Lâm chợt tìm Tiểu Đồng để nói chuyện.

“Tiểu Đồng, chị biết bây giờ nói chuyện này với em thì quá gấp, có điều em không thể cả đời sống thế này được. Anh chàng này làm tài xế lái taxi, tuy công việc vất vả nhưng thu nhập không tệ, đối nhân xử thế cũng tốt, là người thân của đi họ chúng ta, bố mẹ cũng biết cậu ấy. Về lý mà nói, em còn trẻ lại xinh đẹp, tìm một người có điều kiện tốt hơn cũng không thành vấn đề. Nhưng quan trọng là, nhà chúng ta vẫn còn nợ nần, người biết được chuyện này cũng không ít, giờ tìm được một người chấp nhận được hoàn cảnh này là hiếm lắm đấy, em suy nghĩ thêm được không?”

Tiểu Đồng không ngờ người nhà lại lo lắng tới việc tái hôn của mình tới thế, nhưng cô vẫn chưa quên được Tôn Nghị thì sao có thể bắt đầu với một người đàn ông khác được chứ? Có điều, nghĩ tới khoản nợ, cô lại cảm thấy buồn bã, lẽ nào chỉ vì mình mà cô phải tiếp tục khiến bố mẹ đè nén sống qua ngày ư?

Cố gắng kìm nén nỗi đau trong lòng, Tiểu Đồng nói: “Chị, em biết mọi người muốn tốt cho em. Em đồng ý gặp mặt anh ta, nếu anh ta thực sự là người tốt thì em sẽ suy nghĩ, có điều mọi người đừng giục em được không?”

Tiểu Lâm vừa thờ dãi vừa cười: “Chị biết trong lòng em khó chịu, nhưng đôi khi con người ta phải chấp nhận và chỉ có thể chấp nhận số mệnh. Em yên tâm, nếu người ta là người tốt thì trước hết em cứ tìm hiểu đã, chỉ cần em không muốn kết hôn thì mọi người không ai ép em cả, nhưng em cũng không nên làm trẻ nãi người ta. À, đúng rồi, còn một chuyện nữa, cậu này sống cùng mẹ, nếu hai người thật sự thành đôi thì em phải sống cùng mẹ chồng đấy”

Nghe xong, Tiểu Đồng không nói gì, chỉ gật đầu đồng ý, rồi hẹn thời gian gặp mặt người nợ. Địa điểm gặp mặt là nhà của anh chàng kia, Tiểu Lâm cùng người làm mới nhà trai và mẹ anh ta lánh mặt ở một phòng khác để nói chuyện phiếm, để Tiểu Đồng và anh chàng kia nói chuyện với nhau.

Người đàn ông kia thấy Tiểu Đồng là một cô gái xinh đẹp bèn lập tức trở nên luống cuống, căng thẳng mà giới thiệu bản thân: “Tôi tên là Uông Hải Minh, năm nay 35 tuổi, đã có một đứa con trai, tòa án để mẹ thằng bé nuôi nó, mỗi tháng tôi cấp cho hai mẹ con 500 tệ tiền nuôi dưỡng. Ừm, tuy tôi lái taxi nhưng xe là của tôi!”

Tiểu Đồng nhìn anh ta, người này trông rất bình thường, có điều không hề thô tục, cô liền hỏi: “Anh hút thuốc à?”

Uông Hải Minh khản trương, suy nghĩ mất một lúc rồi mới đáp: “Tôi có thể cai được”

Tịch Tiểu Đồng thấy người đàn ông khá thật thà, vì vậy cô hỏi thêm vài vấn đề khác, sau khi hai người có cảm giác tự nhiên hơn thì cuộc trò chuyện cũng trở nên cởi mở.

Sau khi về, Tiểu Đồng nói với Tịch Tiểu Lâm rằng người đàn ông này khá được, rất thật thà, trước tiên cô sẽ cùng anh ta qua lại thử xem.

Uông Hải Minh biết Tịch Tiểu Đồng bằng lòng thì cực kỳ vui vẻ, không những anh chàng thực sự bỏ thuốc mà còn cực kỳ nghe lời Tiểu Đồng. Dù sớm hay muộn, anh ta cũng cố gắng dành thời gian để đưa đón cô. Tiểu Đồng khuyên anh ta rằng không cần vất vả thế, nên tập trung vào công việc thì hơn, nhưng anh ta mặc kệ, trừ khi có khách trên xe, còn không anh ta vẫn theo thói quen tới đưa đón cô.

Sau đó, tuy hai người ở bên nhau đã được 3 tháng, nhưng không tiến triển nhiều lắm. Trong lòng Tiểu Đồng vẫn chưa thể tiếp nhận được một người đàn ông nào khác, cô lại nghĩ tới chuyện sau khi xác định mối quan hệ, về sau sẽ phải sống cùng mẹ chồng thì càng không thoải mái, cho nên đối với Uông Hải Minh, cô lúc nào cũng rất khách sáo. Còn Uông Hải Minh sợ nếu mình lỡ mạng, ngộ nhờ dọa cô người yêu xinh đẹp này chạy mất thì anh ta chỉ có thể được một mất mười mà thôi, vì thế, hai người bọn họ đối với nhau phải gọi là “Tương kính như tân”, ngay cả tay cũng chưa từng nắm.

Khoảng thời gian này, Uông Hải Minh từng nói qua rằng muốn đỡ đàn giúp nhà họ Tịch chút tiền, nhưng Tiểu Đồng không đồng ý, cô chưa xác định rõ ràng tình cảm của mình nên không thể nhận tiền của Uông Hải Minh được.

Hôm nay, Tiểu Đồng và Vương Hân đang dọn quầy hàng thì cảm thấy mặt đất bỗng chấn động, rồi khẽ lay động vài lần. Tiểu Đồng sợ hãi, nhìn Vương Hân: “Động đất sao?”

Vương Hân cười to: “Em đúng là biết đùa, động đất đâu ra, ngày nào em cũng đi làm mà không để ý hả, tòa nhà đối diện cửa hàng chúng ta đang phá bỏ và di dời mà!”

Tiểu Đồng bật cười, đúng là cô không chú ý tới tòa nhà đang phá dỡ bên đường thật, thế là cô bước nhanh ra cửa ngõ qua, quả nhiên bụi bay đầy trời, một tòa nhà đã sập xuống.

Tịch Tiểu Đồng sợ bụi bay vào bên vội đóng cửa lại, rồi thảm cười nhạo vì phản ứng vừa rồi của mình

Lúc này, Vương Hân lên tiếng: “Hôm nay tan làm, trai già của em có tới đón không?”

Vương Hân thật sự không hiểu nổi tại sao Tịch Tiểu Đồng lại quen bạn trai lớn tuổi như thế. Tịch Tiểu Đồng trẻ tuổi lại xinh đẹp, nếu tên già kia có tiền thì cũng không nói gì, quan trọng là người ta chẳng qua chỉ là một tài xế taxi, đã li dị và còn có cả con trai, đúng là không hiểu Tiểu Đồng nghĩ gì nữa.

Tiểu Đồng đã quen với cách xưng hô của Vương Hân đối với Uông Hải Minh, vì vậy cô đáp: “Chắc là không, hôm nay anh ấy có việc phải chạy xe tới thành phố lân cận, có lẽ phải tới mới về”

Vương Hân nói thêm: “Hôm nay chị cũng phải đi xem mắt, lát nữa chị đi sớm, em nhớ khóa cửa cẩn thận nhé”

Tiểu Đồng trả lời: “Việc của chị là đại sự đấy, hay là giờ chị đi luôn đi, dù sao giờ này cũng không có khách.”

Rốt cuộc, Vương Hân ở lại thêm một lúc rồi mới về, Tiểu Đồng trông coi cửa hàng một mình tới tận lúc tan ca, rồi cô kéo cửa xuống, chuẩn bị khóa lại rồi về.

Ai ngờ loay hoay mãi cũng không sao khóa được, cô nhìn đồng hồ, đã 20 phút trôi qua, rồi cô lại nhìn quanh, không có một quầy sửa khóa nào cả, thế là cô đành tự mình mày mò.

Một lát sau, Tiểu Đồng đang nghĩ xem có nên gọi cho anh rể không thì chợt nghe có tiếng người phía sau lưng, “Có cần giúp một tay không?”

Tác giả: Nam chính, anh tới rồi???

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tài Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tịch Tiểu Đồng nửa ngồi nửa đứng, cô quay đầu lại nhìn, vì đứng ngược sáng nên cô không thấy rõ hình dáng đối phương, chỉ biết anh ta rất cao, cô bèn nói: “Cửa này không khóa được.”

Người kia đáp: “Để tôi xem cho, cô đứng dậy trước đi đã.”

Tịch Tiểu Đồng đứng lên, nhường chỗ cho anh ta, người nọ liền ngồi xổm xuống nhìn ổ khóa, nói: “Hơi bị biến dạng, gõ mạnh vài cái là được.” Nói xong anh ta cúi đầu nhìn xung quanh, nhưng lại không tìm được thứ gì có tác dụng.

Người nọ đứng dậy, quay qua nói với Tịch Tiểu Đồng: “Tôi qua bên kia tìm cục gạch, cô chờ một chút.”

Tiểu Đồng nhìn người đàn ông xa lạ băng qua bên đường, đi về phía tòa nhà đang phá bỏ, thảm xuýt xoa về “xinh đẹp” của anh ta. Không sai, là xinh đẹp, làn da anh ta trắng nõn, khiến người ta có cảm giác vô cùng sạch sẽ, đôi mắt đào hoa nhưng không hề có vẻ ngả ngớn, trông anh ta có đáng vẻ trí thức hơn.

Tịch Tiểu Đồng âm thầm cảm thấy may mắn vì gặp được người đàn ông này, nếu không cô phải làm phiền anh rể đến đây một chuyến rồi. Một lát sau, người đàn ông kia quay trở lại, cầm cục gạch gõ vài cái, rồi cài chốt cửa lại.

Khi người đàn ông xa lạ ném cục gạch sang một bên rồi đứng lên, Tịch Tiểu Đồng vội vàng cúi đầu cảm ơn: “Thật sự cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi thật sự không biết phải làm thế nào nữa.”

Người nọ mỉm cười, hàm răng anh ta đều tăm tắp, trắng sáng, lúc cười lộ lên làm cho người đối diện phải lóa mắt, mọi thứ xung quanh như bừng sáng lên.

Anh ta chỉ nói: “Không cần khách sáo, thật ra tôi đã chú ý tới cô một lúc rồi, có điều tôi không dám qua sớm vì sợ cô hiểu lầm!”

Tiểu Đồng tiếp lời: “Sao có thể chứ? Anh đã giúp tôi cơ mà, sao tôi lại nghi ngờ anh chứ!”

Người nọ cười nói: “Với một cô gái xinh đẹp như cô, tôi vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Tịch Tiểu Đồng ngượng ngùng cảm ơn lần nữa, sau đó mới rời đi.

Hà Trí Viễn nhìn theo bóng lưng cô, thầm khen ngợi. Mấy hôm nay anh tới đây làm việc, vô tình nhìn thấy một nhân viên của cửa hàng mặt ong, anh chỉ cảm thấy cô gái này quá mức xinh đẹp, hôm nay lại được nhìn gần hơn, vẻ đẹp của cô càng khiến lòng anh rung động.

Đứng ở đó thêm một lúc nữa rồi Hà Trí Viễn mới quay người rời đi.

Ngày hôm sau đi làm, Tịch Tiểu Đồng liền nói với Vương Hân về việc khóa cửa bị trục trặc, nghe xong Vương Hân nói lát nữa sẽ đi mua cái mới. Tiểu Đồng hỏi Vương Hân về buổi xem mắt hôm qua, Vương Hân đáp: “Thì vẫn vậy, công việc của chúng ta thế này thì làm gì có quyền đi soi mói người khác? Có điều, chị thấy người đó không có ý xem thường chị, hình như rất thật lòng!”

Lúc này có khách hàng vào, Tiểu Đồng không hỏi thêm nữa, cô thấy Vương Hân không có ý định tiến lên bắt chuyện, vì thế cô bèn ra tiếp khách.

Cô và Vương Hân làm việc với nhau một thời gian khá dài nên coi như cô cũng tương đối hiểu cô ấy, anh mắt của cô ấy đặc biệt “độc”, chỉ cần khẽ liếc mắt một cái đã nhận ra khách vào mua có tiền hay không, có thể mua nhiều hay không?. Vương Hân sẵn sàng tiếp đãi loại khách hào phóng dễ chịu, bởi vì loại khách hàng này không cần phí lời tiếp chuyện lại có thể bán được rất nhiều hàng! Ngược lại với loại khách hàng bình thường thì Vương Hân toàn giao cho Tịch Tiểu Đồng lo liệu. Vì phần trăm hoa hồng hai người được hưởng như nhau nên không hề có trường hợp cướp khách, chỉ cần bán được nhiều thì cả hai đều được thưởng!

Một số khách hàng cũ và quen biết đều thích tìm Tiểu Đồng, bởi vì cô có năng khiếu ghi nhớ người cực kỳ chính xác. Chỉ cần là người đến cửa hàng có mua hay không thì cô đều có thể nhớ rõ, nên cô tạo cho người khác cảm giác được coi trọng, vì thế mức tiêu thụ có thể tăng lên không ít.

Lúc này, lại có thêm khách đến, Tiểu Đồng đang bận, vì thế Vương Hân liền ra tiếp, khi khách hàng của Tịch Tiểu Đồng rời đi thì cô phát hiện Vương Hân vẫn còn cùng người khách đó trò chuyện.

Ngay sau đó, Tịch Tiểu Đồng lại phát hiện, người đó chính là người đã giúp cô khóa cửa hôm qua, thế là cô cũng đi qua chào hỏi. Hai người hàn huyên vài câu lại có khách tới, Tiểu Đồng lại tiếp tục làm việc, sau khi cô hết bận thì người đó đã rời đi.

Wang Hân hỏi cô: “Tiểu Đồng, em quen anh chàng đẹp trai kia sao? Anh ta đẹp trai quá a!” Tiểu Đồng kể cho cô ấy chuyện hôm qua người đó giúp cô sửa khóa, Vương Hân nghe xong cực kỳ vui mừng: “Thật là duyên phận, chị thấy đây là trời an bài đấy, anh ta hơn hẳn lão tài xế kia!”

Tịch Tiểu Đồng cũng đùa lại cô: “Em thấy người này ăn mặc cũng thường thôi mà nhỉ? Sao chị lại chủ động trò chuyện với người ta thế, và lại anh ta cũng không mua hàng. Hay là do chị thấy người ta đẹp trai nên đặc biệt ưu ái không thể?”

Wang Hân bĩu môi nói: “Em thì biết gì! Anh ta tuy ăn mặc không bắt mắt nhưng đều là hàng hiệu đấy, em không hay đi mua sắm cho nên không biết! Em chắc chưa từng nghe nói qua về những thương hiệu cao cấp được độc quyền ở các trung tâm thương mại nhỉ, bình thường lúc rảnh rỗi chỉ hay đi dạo ở đó, nhãn hiệu quần áo của anh ta chị từng thấy ở đó rồi!”

Tịch Tiểu Đồng cảm thấy con mắt nhìn quần áo của Vương Hân đúng như khà tí mỉ.

Mấy ngày sau đó, người đàn ông đó thường xuyên tới nhưng chưa lần nào mua mặt ong cả, mỗi lần anh ta tới Tịch Tiểu Đồng đều ra hiệu để Vương Hân qua bắt chuyện, còn cô chỉ chào hỏi qua loa.

Hôm nay, người đàn ông đó lại tới, lần này anh ta chỉ gật đầu chào Vương Hân rồi đi thẳng về phía Tịch Tiểu Đồng, tới trước mặt cô hỏi: “Sao em không nói chuyện với tôi?”

Tiểu Đồng đáp: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không phải người hay nói chuyện phiếm, sợ làm người khác mất hứng đấy mà.”

Anh ta nở nụ cười nói: “Vậy em nói thử xem, tôi tên gì?”

Tịch Tiểu Đồng chớp mắt không nói nên lời, cô làm sao biết anh ta tên gì cơ chứ!

Anh ta nói thêm, “Đó, tôi tới đây bao lần rồi, Vương Hân đã nhớ tên tôi, còn em căn bản là không biết, xem ra em không quan tâm nhỉ. Tôi là Hà Trí Viễn, nhớ ký chưa?” Nói xong, anh ta còn cầm cây bút bên cạnh, viết tên mình lên giấy cho Tiểu Đồng xem.

Tịch Tiểu Đồng gật đầu, tò về mình đã nhớ kỹ, sau đó cô cúi đầu không nói tiếng nào.

Hà Trí Viễn nhìn gò má của cô, vẫn mỉm cười như cũ: “Ngày nào em cũng đi taxi về?” Anh ta đang nghĩ nếu Tiểu Đồng có thể bắt taxi về nhà mỗi ngày thì tại sao cô lại còn làm nhân viên ở đây.

Tiểu Đồng nghĩ nghĩ rồi mới đáp: “Ừm, tôi đi taxi về”

Hà Trí Viễn hỏi tiếp: “Em không muốn nói chuyện với tôi phải không?”

Tiểu Đồng khó xử: “Không phải đâu, chỉ là bây giờ đang thời gian làm việc, nói chuyện tán gẫu không tốt cho lắm”

Hà Trí Viễn tiếp lời: “Đúng vậy, là do tôi sơ xuất, tôi muốn mua mặt ong.”

Tiểu Đồng vội nói: “Không phải, không cần đâu, anh không cần làm thế!” Sau đó thấy có khách vào, cô bèn qua bắt chuyện.

Cô không muốn nói quá nhiều và giữ liên lạc với người đàn ông khác, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô vẫn còn nhớ kỹ lời bố mẹ và chị gái.

Lại một tuần nữa trôi qua, Hà Trí Viễn vẫn tới thường xuyên, lần nào anh ta cũng tìm cơ hội nói chuyện với Tịch Tiểu Đồng. Tịch Tiểu Đồng không thể không nể mặt anh ta, cô đành trả lời đối phó mấy câu, nhưng cô cũng đã biết phần nào về tình hình của Hà Trí Viễn.

Hà Trí Viễn đã 34 tuổi nhưng vẫn đem lại cho người khác cảm giác anh ta còn rất trẻ, cũng rất lịch sự. Lúc nào anh ta cũng dịu dàng, dù biết cô không muốn nói chuyện cùng anh ta nhưng anh ta không quan tâm. Tiểu Đồng còn biết về công việc của anh ta, anh ta đang làm ở một công ty thương mại khá lớn, thu nhập không tệ, nếu không sao anh ta có thể mặc quần áo đắt tiền thế chứ, nhưng cô chưa từng thấy anh ta lái xe bao giờ.

Hà Trí Viễn nhìn Tiểu Đồng hỏi: “Nếu em không ngại thì có thể cho tôi biết tuổi của em không?”

Tịch Tiểu Đồng đáp với vẻ kỳ quặc: “Có gì mà ngại, tôi 22 tuổi.”

Tuy Hà Trí Viễn đã sớm đoán được rằng Tiểu Đồng còn rất trẻ, nhưng khi biết cô nhỏ hơn mình tận 12 tuổi thì anh ta có hơi do dự.

Anh ta nói thêm sau khi nghe cô trả lời: “À, tôi ở nước ngoài một thời gian cho nên hơi băn khoăn khi hỏi tuổi tác của phụ nữ ấy mà”

Tịch Tiểu Đồng cười, không nói nữa, bây giờ thời tiết rất nóng, cửa hàng của bọn họ chưa được lắp điều hòa, chỉ có thể bật quạt, nhưng vẫn nóng tới mức toát mồ hôi hột.

Hà Trí Viễn thấy mồ hôi lấm tấm nơi chóp mũi Tiểu Đồng cùng với gương mặt ửng hồng của cô, anh suy nghĩ một lát rồi lặng lẽ đẩy cửa ra ngoài.

Lúc này, Vương Hân tới, nói với về thần thần bí bí: “Tiểu Đồng, chị thấy Hà Trí Viễn có ý với em đấy, nếu không sao anh ta cứ muốn bắt chuyện với em chứ. Nghe chị này, hay là em với anh ta thử quen nhau xem, nếu hợp thì không phải tốt hơn gấp trăm lần lão tài xế kia ư?”

Tịch Tiểu Đồng buồn cười: “Chị vừa rồi không nghe thấy hả, anh ấy 34 tuổi rồi đấy? Chỉ kém Uông Hải Minh 1 tuổi thôi, anh ấy cũng là lão già rồi.”

Vương Hân vỗ vai Tịch Tiểu Đồng: “Vớ vẩn! Hai người đó có thể so sánh sao? Anh chàng này là cực phẩm đấy, nếu anh ta để ý tới chị thì chị sẵn lòng đồng ý luôn ấy chứ! Còn nữa, chị nghe thấy hai người nói chuyện, Hà Trí Viễn từng ở nước ngoài đấy, chị nói này, sao lại có người đàn ông phong độ thế chứ? Loại đàn ông này là số một đấy, anh ta sẽ vĩnh viễn không so đo nhiều với phụ nữ, lại còn rất tôn trọng phái nữ.”

Tiểu Đồng nói: “Chị lại còn đề nghị lung tung, em sẽ không qua lại với loại người như Hà Trí Viễn đâu. Anh ta và em không cùng thế giới, em không muốn trèo cao!” Sao cô không muốn được sống hạnh phúc chứ, nhưng kể từ khi Tôn Nghị xảy ra tai nạn, cô cho rằng cả đời này cô không thể rung động nổi nữa rồi. Huống hồ với cảnh ngộ và hoàn cảnh gia đình của cô bây giờ, có người đàn ông ưu tú nào bằng lòng gánh vác chứ.

Vương Hân lại nói: “Em đừng coi thường bản thân thế chứ! Tiểu Đồng à, điều kiện của em tốt thế nào chị khỏi nói em cũng tự biết, nếu đã có điều kiện tốt như vậy, em đừng lãng phí nó, thực tế chút đi! Người ta không vừa mắt chị đấy, chứ nếu không chị đã sớm về lấy rồi!”

Tiểu Đồng bị cô ấy chọc cười, hai người tiếp tục làm việc, không nói thêm gì nữa.

Buổi trưa, Vương Hân định ra ngoài mua cơm, nào ngờ Hà Trí Viễn lại tới, còn xách đồ trên tay. Vương Hân hỏi: “Hà đại ca, đây là gì thế?”

Tịch Tiểu Đồng thật là không chịu nổi cách gọi này của Vương Hân, một người nho nhã như Hà Trí Viễn bị Vương Hân gọi thế cũng không khỏi cảm thấy thô tục! Có điều, cô cũng không nghĩ ra cách xưng hô nào khác, đành mặc kệ cho cô ấy gọi vậy.

Hà Trí Viễn vẫn dịu dàng cười đáp: “Đây là tủ lạnh mini, trong đó có đồ uống và hoa quả cho các cô.”

Vương Hân hưng phấn hét lên: “Ôi, Hà đại ca, cảm ơn anh lắm lắm! Tiểu Đồng, mau tới đây, có dưa hấu này, cắt thành miếng hết rồi này!”

Tịch Tiểu Đồng không muốn ăn, có điều không phải người ta đặc biệt mang tới cho riêng cô, nên cô không tiện nói gì, đành đi qua lấy một miếng dưa hấu ăn.

Hà Trí Viễn thấy Tiểu Đồng ăn, đôi mắt anh híp lại, nụ cười càng thêm âm áp.

Đội hai cô ăn xong, Hà Trí Viễn để đồ uống lại, còn mình xách chiếc tủ lạnh mini đi.

Vương Hân cười nói: “Còn chưa ăn cơm nữa, nhưng uống nước ăn quả no mất rồi. Chị còn thấy khó hiểu rằng sao anh ta không có xe chứ, hóa ra là có, chỉ là không biết đỗ ở đâu, nếu không chị cũng muốn chạy ra xem là dòng xe gì!”

Tiểu Đồng hỏi: “Sao chị biết người ta có xe?”

Vương Hân trả lời: “Chiếc tủ lạnh mini anh ta cầm chính là một bộ với xe, chị xem trên web rồi. Nếu không có xe, thì ai lại biết dùng thứ đó như túi đựng đồ thế chứ, thật là!”

Tiểu Đồng than: “Cả ngày chị nghiên cứu cái quái gì vậy?”

Vương Hân nhướn mắt nói: “Nghiên cứu xem kẻ có tiền biết dùng thứ gì, sẽ mặc thương hiệu nào, làm sao để phân biệt hàng thật hàng fake. Sau đó, nghĩ cách để gả cho đại gia, tuổi hơi lớn cũng được.”

Tiểu Đồng hỏi: “Vậy ông già 70 80 tuổi, chị cũng bằng lòng à?”

Vương Hân lập tức đáp: “Đương nhiên bằng lòng, tốt nhất là bị bệnh tim, tắc động mạch não, vân vân... mà có thể đột phát bệnh cấp tính thì càng tốt nữa!”

“Phì”, Tịch Tiểu Đồng không nhịn được bật cười: “Chị thật là, em thấy mấy người có tiền phải cẩn thận khi lấy chị mới đúng ấy, ngày nào chị cũng mong người ta chết sớm còn gì.”

Hai người đùa giỡn một lúc rồi Vương Hân đi mua bữa trưa.

Vài ngày sau đó, hôm nào Hà Trí Viễn cũng đưa nước và hoa quả tới, có nhiều loại hoa quả đều là đặc sản mà Tiểu Đồng chưa từng ăn qua, Vương Hân thì ăn rất vui vẻ.

Tịch Tiểu Đồng biết tuy trên danh nghĩa, Hà Trí Viễn đưa nước, hoa quả tới cho cô và Vương Hân, nhưng cô biết anh ta có ý với mình, không phải cô tự cao, bởi vì sự thật đã phơi bày rành rành ra đó! Có điều, nếu người ta không bày tỏ, thì cô cũng im lặng là được, chỉ là lúc nói chuyện với Vương Hân, cô bảo rằng mình sẽ không ăn đồ do Hà Trí Viễn đưa tới nữa.

Hà Trí Viễn đứng bên cạnh nhìn Tiểu Đồng đang vào sổ, sau đó anh đi tới nhẹ nhàng hỏi: “Sao em không ăn?”

Tiểu Đồng mỉm cười: “Không ăn, dạ dày tôi hơi khó chịu cho nên cố gắng ăn ít đồ lạnh hơn.”

Hà Trí Viễn lo lắng nói: “Sao em không nói sớm chứ, hai hôm nay còn ăn nhiều thế, có khó chịu lắm không? Nếu không tôi mua giúp em chút thuốc để đề phòng nhé?”

Tiểu Đồng nói: “Không cần đâu, tôi không sao, cảm ơn Hà tiên sinh.”

Nghe Tiểu Đồng xưng hô với mình như thế, nét mặt Hà Trí Viễn có phần u ám, anh lặng lẽ xoay người mở cửa đi ra ngoài, quên mang cả chiếc tủ lạnh mini

Thật ra, Tịch Tiểu Đồng cũng không muốn thẳng thừng làm tổn thương anh, nhưng nếu không tỏ ý thì người ta sẽ hiểu lầm cô mất thôi!

Vương Hân đi qua, nói: “Đó xem đi, về sau không có đồ ăn nữa rồi, chút nữa mang chiếc tủ lạnh mini trả anh ta đi.”

Tiểu Đồng không lên tiếng, lúc tan làm, Ưông Hải Minh tới đưa cô đi học lớp bỏ túi ban đêm, rồi anh ta lại lái xe đi.

Mấy ngày tiếp theo, Hà Trí Viễn không tới cửa hàng nữa, Vương Hân không còn cách nào khác là đem cất chiếc tủ lạnh mini đi.

Lớp học bỏ túi ban đêm của Tịch Tiểu Đồng và cửa hàng cùng với nhà chị gái cô cách nhau không xa, cho nên nếu Ưông Hải Minh bận không đón cô được thì cô toàn tự đi. Và lại đang mùa hè, lúc tan học chỉ mới tám giờ hơn, trên đường vẫn còn rất nhiều người, do đó Tiểu Đồng rất an tâm đi về.

Hôm nay, Tiểu Đồng tan học, vừa ra tới cổng trường thì đã nhìn thấy Hà Trí Viễn đứng ở đó, cô không dám tin vào mắt mình, sao Hà Trí Viễn lại chạy tới đây vậy!

Tịch Tiểu Đồng chỉ có thể hy vọng rằng có lẽ Hà Trí Viễn đang đợi người khác, thế là cô đi tới định lên tiếng chào hỏi anh.

Hà Trí Viễn mỉm cười đợi Tiểu Đồng qua, rồi mới lên tiếng: “Tan học rồi à? Không ngờ em còn đi học nữa, ban ngày đi làm, ban đêm còn phải tới lớp!”

Tiểu Đồng đáp: “Không còn cách nào, tôi chỉ có bằng tốt nghiệp cấp 3, không học sao tìm được việc làm tốt đây.”

Hà Trí Viễn tiếp lời: “Đúng vậy, còn bao lâu nữa em tốt nghiệp, em học ngành gì? Tới lúc đó tôi có thể giúp em tìm việc!”

Tiểu Đồng nhìn Hà Trí Viễn: “Hà tiên sinh, thực sự rất cảm ơn anh đã quan tâm tới tôi nhiều như vậy. Có điều, người nhà tôi sẽ nghĩ cách giúp tôi thôi, anh khỏi cần phí tâm, tôi đi trước nhé!”

Hà Trí Viễn kè vai đi cùng với Tiểu Đồng, rồi anh lại nói: “Tôi ở đây để chờ em đấy, xe tôi đỗ bên kia, tôi đưa em về nhà nhé!”

Tiểu Đồng dừng bước, nhìn Hà Trí Viễn: “Hà tiên sinh, tôi nghĩ tôi chưa từng làm việc gì khiến anh phải hiểu lầm thế này cả, xin anh sau này đừng đi theo tôi nữa.” Hà Trí Viễn có thể tìm được tới đây, chắc chắn là do lúc cô tan làm thì anh ta đã đi theo cô.

Nét mặt Hà Trí Viễn hơi u ám, anh thấp giọng: “Là bởi chênh lệch tuổi tác ư? Có phải em cảm thấy tôi lớn hơn em quá nhiều nên mới không chịu tiếp nhận tôi không?”

Tịch Tiểu Đồng thực sự không nỡ làm tổn thương một người đàn ông dịu dàng như Hà Trí Viễn, đành phải nói: “Không phải vậy đâu, Hà tiên sinh, anh đừng nói thế. Nguyên nhân là do tôi, tôi không muốn nghĩ tới chuyện tình cảm, không muốn chúng ta có bất kỳ quan hệ gì.”

Nghe xong, Hà Trí Viễn thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh nói thêm: “Không phải nguyên nhân đó là tốt rồi. Con người của tôi rất cố chấp, cho nên tôi sẽ nhường em, để em có thể từ từ tiếp nhận tôi, tôi có thể gọi em là Đồng Đồng không?”

Không phải anh đã gọi rồi đấy sao! Tiểu Đồng chịu thua, cô không muốn đứng đây nói nhiều với người đàn ông này, vì vậy đành nói: “Anh vẫn là không nên lãng phí thời gian thêm nữa, tôi sẽ không thay đổi ý định đâu.” Nói xong, Tiểu Đồng mặc kệ Hà Trí Viễn mà rời đi

Hà Trí Viễn đứng tại chỗ, nhìn Tịch Tiểu Đồng đi xa dần, rồi anh mỉm cười đi lấy xe.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tái Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Từ sau lần nói chuyện ngắn ngủi đó, Hà Trí Viễn vẫn thường xuyên lại đến cửa hàng tìm Tịch Tiểu Đồng, trò chuyện quanh chủ đề về học tập của Tiểu Đồng, hơn nữa sau khi Hà Trí Viễn biết cô học chuyên ngành kế toán thì hướng dẫn cho cô thêm một số bài tập.

Thái độ của Tiểu Đồng với Hà Trí Viễn không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình, vẫn xem anh ta như khách hàng mà đối xử. Hà Trí Viễn cũng không để ý, vẫn ịu dàng nói chuyện với Tịch Tiểu Đồng.

Nhưng Vương Hân không nhìn nổi nữa, chờ Hà Trí Viễn đi, liền nói với Tiểu Đồng: “Em thật làm người ta tổn thương quá đấy, Hà đại ca người ta nhường em như vậy, em cũng không vui vẻ với người ta một chút được sao?”

Tịch Tiểu Đồng bất đắc dĩ nói: “Em không muốn day dưa với anh ta, sao lại có thể cùng anh ta nói cười được chứ?”

Vương Hân lập tức nói: “Vậy em nói rõ với người ta đi! Em không nói rõ ràng, không từ chối dứt khoát thì người ta sẽ không dễ dàng hết hy vọng đâu, nếu em không vừa ý người ta thì cũng đừng thờ ơ với người ta nữa.”

Tịch Tiểu Đồng không muốn nói cho Vương Hân nghe chuyện Hà Trí Viễn từng đi tới lớp học ban đêm tìm cô, mà cô cũng đã dứt khoát từ chối anh ta, nhưng dù vậy vẫn không thể làm anh ta từ bỏ.

Hôm nay, mới sáng nhiệt độ bên ngoài đã cao nên giữa trưa cũng không ai muốn ra ngoài, vì thế trong cửa hàng vắng ngắt không một bóng người. Tịch Tiểu Đồng và Vương Hân ai cũng không muốn đội nắng đi mua com, thế là cuối cùng hai người chơi trò đoán số, Vương Hân thua khiến Tiểu Đồng mừng gần chết.

Vương Hân nhíu mày: “Thật là xui xẻo, lần sau chơi 5 tháng 3 đi, chị đi mua com đây.”

Sau khi Vương Hân đi, đi động Tiểu Đồng vang lên, là Uông Hải Minh gọi tới, cô bắt máy hỏi anh ta xem có chuyện gì.

Uông Hải Minh cười qua điện thoại nói: “Anh sợ em không muốn ra ngoài mua com, nên mang com đến cho em đây, anh sắp tới rồi, em ra ngoài đi.”

Tịch Tiểu Đồng có chút áy náy, Uông Hải Minh thật sự rất quan tâm cô, nhưng cô lại không thể tiến thêm một bước phát triển với anh ấy, cô cảm thấy thật sự có lỗi với anh ta.

Tiểu Đồng đứng ở cửa chỗ râm mát chờ Uông Hải Minh, liền nhìn thấy Hà Trí Viễn ở phía đường đối diện đang đội đèn tín hiệu, vừa nhìn là biết muốn đến cửa hàng. Hà Trí Viễn cũng nhìn thấy Tiểu Đồng mỉm cười phát phát tay với cô.

Tiểu đồng giả bộ không thấy, lúc này Uông Hải Minh lái xe tới, rồi anh ta xuống xe đưa cả mâm com cho cô: “Hôm nay trời nóng, đây là đồ ăn anh làm, không biết có hợp khẩu vị của em không, nếu thấy ngon thì mỗi ngày anh đều nấu cho em!”

Tịch Tiểu Đồng liền ngăn anh ta lại: “Đừng đừng, anh lái xe đã rất vất vả. Em và Vương Hân đi mua ăn là được rồi, cũng rất tiện, hơn nữa muốn ăn cái gì thì mua cái đó.”

Thấy trên trán Uông Hải Minh toàn là mồ hôi, liền bảo anh ta chờ cô một chút, xoay người trở vào cửa hàng lấy khăn tay nhúng nước lạnh, đi ra đưa cho Uông Hải Minh: “Anh lau mặt đi, trời nóng như vậy, hay là vào trong nghỉ một lát đi.”

Uông Hải Minh cười tới anh mắt chỉ còm một đường chỉ, lau qua loa mồ hôi, lắc đầu nói: “Không được, hôm nay anh phải lái xe tới tối tối cơ, cũng sắp muộn rồi. Khăn tay này anh giữ nhé, nếu không em cũn không dùng nó được nữa.”

Tiểu Đồng nở nụ cười: “Cho anh đó, lát nữa em lại sắp thêm nước cho anh, anh cứ cầm lấy.”

Nói xong cô quay lại cửa hàng sắp thêm nước lạnh vào khăn rồi đưa cho Uông Hải Minh, Uông Hải Minh liền cười hờ hờ lái xe rồi đi.

Nhìn xe Uông Hải Minh đi xa, Tiểu Đồng theo bản năng nhìn về phía Hà Trí Viễn. Chỉ thấy Hà Trí Viễn vẫn đứng đó nhìn mình, vì khoảng cách xa nên cô cũng không thấy biểu tình trên mặt anh ta, vì thế liền xoay người trở vào cửa hàng.

Tịch Tiểu Đồng ngồi vào chỗ gần người, lúc này cửa bị người ta đẩy ra, Hà Trí Viễn đi vào, trên mặt vẫn mang theo ý cười, Tịch Tiểu Đồng liền thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Hà Trí Viễn ngồi bên cạnh Tịch Tiểu Đồng, hỏi cô: “Em từ chối tôi là vì người đàn ông vừa rồi sao?”

Tịch Tiểu Đồng cũng không nhìn Hà Trí Viễn, chỉ gật đầu thật mạnh.

Hà Trí Viễn thần sắc phức tạp nhìn qua gương mặt tinh xảo của Tiểu Đồng, nhẹ giọng hỏi: “Lý do này tôi thật không thể nào tiếp nhận, em xem trọng hẳn ta ở chỗ nào chứ?”

Tiểu Đồng nhìn ra cửa lớn, nghiêm mặt đáp, “Anh có chấp nhận hay không là chuyện của anh, lẽ nào chỉ vì điều kiện của anh ấy không bằng anh mà tôi không thể thích anh ấy được ư?”

Hà Trí Viễn vội giải thích, “Tôi không có ý đó, chỉ là tuổi của anh ta cũng khá lớn, và lại giờ tôi đã biết rằng anh ta chính là chủ của chiếc xe taxi thường xuyên đón em lúc tan làm, đúng không? Tôi, tôi chỉ là...”

Không để cho sanh ta nói xong, Tịch Tiểu Đồng đã trực tiếp đánh gãy: “Cho nên trong lòng anh cảm thấy rất bất công, đúng không? Anh cho rằng không lý nào mình lại không sánh bằng một gã tài xế taxi phải không? Hà tiên sinh, có một số chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài, nếu hôm nay anh đã hiểu rằng hiện tại tôi rất hài lòng với đối tượng của mình, vậy xin anh sau này đừng tới quấy rầy tôi thêm nữa, đương nhiên nếu anh có nhu cầu mua mặt ong thì tôi vẫn rất hân hạnh phục vụ anh”

Nhìn đôi môi đỏ thắm của Tiểu Đồng đang thốt ra những lời từ chối lạnh như băng, trong đôi mắt Hà Trí Viễn toát ra sự khó chịu và khổ sở, cuối cùng, anh đứng lên nói: “Xin lỗi vì đã làm phiền em.”

Sau đó, anh cất bước đi về phía cửa, tuy Tiểu Đồng cảm thấy rất có lỗi nhưng hôm nay, Uông Hải Minh tới đây đã cho cô một lý do tốt nhất để khiến Hà Trí Viễn mất hết hy vọng.

Hà Trí Viễn đang định đẩy cửa ra nhưng chợt dường như anh nhớ ra chuyện gì, bèn khựng lại sờ sờ túi quần, sau đó anh hơi do dự quay lại, nói với Tịch Tiểu Đồng: “Đồng Đồng, có thể cho tôi mượn điện thoại di động của em được không, tôi quên mang theo, tôi có tài liệu quan trọng cần chuyển gấp.”

Tiểu Đồng không từ chối, cô lạnh lùng đưa di động của mình cho anh, sau khi nghe Hà Trí Viễn giao việc cho người ở đầu dây bên kia xong, anh liền đem di động trả lại cho cô.

Lúc này, tâm trạng Hà Trí Viễn đã khôi phục lại ít nhiều rồi, anh nhìn Tiểu Đồng cười: “Hôm nay tôi có chút thất lễ, cũng có chút nông cạn, Đồng Đồng em bỏ qua cho tôi nhé.”

Tiểu Đồng lắc đầu: “Không có gì, mọi chuyện đã sáng tỏ là tốt rồi, cảm ơn anh trong khoảng thời gian này đã giúp tôi làm rất nhiều bài chuyên ngành, tạm biệt.” Hà Trí Viễn lại nhìn nhìn cô, cũng mỉm cười nói tạm biệt

Sau khi giải quyết xong xuôi chuyện tình cảm với Hà Trí Viễn, Tịch Tiểu Đồng cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa đã vài ngày rồi Hà Trí Viễn không tới cửa hàng nữa, Tiểu Đồng dồn hết tâm tư vào chuyện học tập, cô không muốn mơ mơ hồ hồ nhận một cái văn bằng, cô thật sự muốn được học hỏi thêm vài thứ.

Có điều, thời gian này, Uông Hải Minh cũng đưa tới một tin tốt, anh ta nói với Tiểu Đồng rằng anh ta có thể về lại đơn vị công tác cũ làm việc. Tiểu Đồng nghe xong vẫn chưa hiểu bèn hỏi lại: “Đơn vị công tác cũ?”

Uông Hải Minh cười giải thích: “Trước kia anh công tác ở cục đường sắt, lương tương đối thấp cho nên mới tạm thời nghỉ việc ra làm lái xe taxi. Sau này, phúc lợi ở nơi công tác cũ càng ngày càng tốt, anh muốn xin về nhưng lãnh đạo chưa duyệt, cứ kéo dài mãi. Bây giờ tốt rồi, so với trước kia, đãi ngộ hiện nay ở đó được nâng khá cao”

Tiểu Đồng hỏi tiếp: “Vậy xe taxi của anh thì sao?”

Uông Hải Minh cười ngây ngô: “Thì xe taxi vẫn tiếp tục chạy thôi, nguồn thu nhập này cũng không hề ít mà.”

Tiểu Đồng có chút lo lắng: “Vậy cơ thể anh sao có thể chịu nổi chứ.”

Uông Hải Minh không để ý nói: “Không sao đâu, chỗ anh làm việc theo ca, ban ngày anh đi làm, tối thì đi lái taxi, trước 12 giờ đêm mới phải trả xe về bãi, không ảnh hưởng gì cả. Dù hơi mệt nhưng em biết mà, anh còn có con trai, tương lai nó còn phải thi đại học, kết hôn...anh không thể không dành chút tiền được. Và lại, nếu về sau hai chúng ta thực sự thành đôi thì anh cũng không muốn để em phải ở cùng với mẹ anh, chỗ anh làm bây giờ đang xây nhà ở, khi xây xong họ chắc chắn sẽ bán cho công nhân viên với giá cực kỳ thấp, tới lúc đó, anh sẽ mua trước một căn. Thời gian của con trai anh còn dài, anh sẽ từ từ tích lũy. Chỉ cần em không để ý là được, anh nhất định sẽ không để em phải chịu tủi thân đâu, em muốn mua gì anh cũng sẽ cố gắng hết sức để mua cho em”

Anh ta ngừng lại một lát rồi tiếp tục nói: “Tiền em còn nợ anh cũng đã nghĩ tới, ở chỗ mẹ anh còn chút tiền tích cóp, trước tiên có thể giúp em trả trước một phần, số còn lại anh sẽ cố gắng kiếm thêm.”

Tiểu Đồng nghe xong rất cảm động, cô bèn nói rõ với Uông Hải Minh: “Cảm ơn anh, hay là anh cứ mua nhà trước đi đã, tiền em còn nợ anh không cần bận tâm đâu. Anh mua nhà rồi, về sau con trai anh có thể dùng tới, hiếm khi giá cả lại rẻ như vậy.”

Uông Hải Minh cười nhưng không nhận lời cô, chỉ nói: “Có điều, anh không thể đưa đón em tan làm và tới lớp bỏ tức nữa, em phải cẩn thận nhé”

Tiểu Đồng gật đầu biểu hiện rằng mình đã hiểu, sau đó cô và Uông Hải Minh cùng nhau đi ăn tối, ăn xong Uông Hải Minh đưa cô về nhà.

Uông Hải Minh nhanh chóng được phê duyệt đi làm trở lại, Tiểu Đồng cũng khôi phục lại thói quen tự mình đi tới lớp bỏ tức, việc đầu tiên cô làm trước khi đi học là tới tiệm cơm gần trường ăn chút gì đó, tan học thì về nhà, vừa vặn phải đi qua khoảng hai trạm xe bus.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tài Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 6 Tiếp theo

Hôm nay, Tiểu Đồng và Vương Hân khóa cửa cẩn thận rồi bèn chào nhau ra về, song vừa tới ngã rẽ Tiểu Đồng đã chạm mặt Hà Trí Viễn, người mà cô đã nhiều ngày không gặp.

Hà Trí Viễn hôm nay ăn mặc rất thoải mái, trông anh như trẻ ra không ít và càng bộc lộ rõ vẻ đẹp trai, anh cười nói với Tiểu Đồng: “Em đi học à, để tôi đưa em đi.”

Tiểu Đồng không biết anh ở đây làm gì nhưng cô vẫn đáp: “Không cần đâu, trường của tôi cách đây không xa, tôi đi bộ là được rồi.”

Hà Trí Viễn nghe cô nói thế thì cũng không ép thêm, anh chỉ nói: “Được rồi, có điều tôi cũng tiện đường tới đó mà, không phải em ngại đi cùng tôi đấy chứ?”

Tiểu Đồng không còn cách nào khác, cô chẳng nói chẳng rằng bước thẳng về hướng trường học, Hà Trí Viễn đi ngay cạnh cô.

Dọc đường, bất kể Hà Trí Viễn nói gì, nếu Tiểu Đồng có thể không cần nói thì cô đều sẽ im lặng, nếu thực sự cần thiết phải mở lời thì cô chỉ gật đầu rồi “Ừm” một tiếng.

Tới cửa trường học, Tiểu Đồng chẳng buồn nói một tiếng tạm biệt với Hà Trí Viễn, cô đi thẳng vào trường.

Hà Trí Viễn kéo cô lại hỏi: “Em không ăn gì đã sao?”

Tiểu Đồng vội vùng ra, hơi lên giọng: “Anh đừng có lôi lôi kéo kéo tôi thế, tôi không ăn, anh đi đi!”

Hà Trí Viễn gấp gấp nói với vẻ áy náy: “Xin lỗi em, tôi vô tình mạo phạm tới em. Nếu vì tôi mà em không ăn gì thì bây giờ tôi lập tức đi. Nếu không thì thế này, em đứng đây đợi tôi một lát, tôi qua tiệm cơm bên cạnh mua chút thức ăn cho em, sau đó tôi sẽ đi ngay, được không?”

Tiểu Đồng nghĩ mình có thể nhận được cho tới lúc tan học nên bèn đáp: “Không cần đâu, anh về đi, tôi tự mua được.”

Hà Trí Viễn vẫn cố khuyên cô: “Đồng Đồng, tôi biết em không thích tôi, tôi cũng không có ý gì khác mà, tôi chỉ cần lặng lẽ ở bên cạnh em thế này một lúc thôi. Tôi chỉ là muốn mua thức ăn cho em, chẳng nhẽ em nỡ từ chối sao?”

Tịch Tiểu Đồng nhìn Hà Trí Viễn, rồi không nói hai lời, xoay người đi tới cửa hàng bên cạnh mua vài cái bánh bao, sau đó cô đi lướt qua Hà Trí Viễn đi thẳng vào cổng trường.

Tan học, lúc Tiểu Đồng bước ra ngoài, cô giật mình phát hiện ra rằng Hà Trí Viễn vẫn đang đứng chờ trước cổng trường cô, cô bước nhanh tới hỏi: “Sao anh vẫn ở đây! Anh vẫn đứng ở đây suốt hai tiếng ư? Anh điên à! Hà Trí Viễn, anh muốn gì chứ?”

Giọng Hà Trí Viễn có chút buồn bực: “Trong lòng tôi thấy khó chịu nên không muốn cử động, không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh vậy.”

Tịch Tiểu Đồng nhìn Hà Trí Viễn, cô cắn môi, sau đó bước chân đi về hướng nhà mình, Hà Trí Viễn tự nguyện đứng đó, không liên quan gì tới cô cả!

Có điều, chưa đi được bao xa thì cơn giận của Tiểu Đồng thoáng nổi lên, cô xoay người lớn tiếng nói với Hà Trí Viễn, người đang lèo đèo đi sau mình: “Anh đi theo tôi làm gì? Anh muốn mặt dày quần lấy tôi thật ư? Hà Trí Viễn, nếu anh nghĩ rằng “liệt nữ sợ thiên lang” thì tôi khuyên anh vẫn nên từ bỏ đi, anh càng như vậy tôi lại càng ghét anh hơn thôi!”

Hà Trí Viễn khẽ thở dài: “Đồng Đồng, tôi sẽ không làm phiền tới cuộc sống của em, tôi chỉ muốn thấy em an toàn về đến nhà, em không cần bận tâm tới

tôi, em cứ coi tôi như tồn tại là được.”

Tịch Tiểu Đồng vô cùng tức giận nhưng cũng không có biện pháp gì, đường cũng chẳng phải do cô mở, Hà Trí Viễn muốn theo cô, cô cũng hết cách.

Tới cửa nhà chị, Tiểu Đồng hít vào một hơi thật sâu, sau đó không thèm quay đầu, nhanh chóng chạy vào trong hiên nhà, khiến cho Hà Trí Viễn đang đứng trước cửa phải dở khóc dở cười vì tính khí trẻ con của Tiểu Đồng.

Cứ như vậy, mỗi khi Tiểu Đồng tan làm thì sẽ nhất định đụng phải Hà Trí Viễn ở ngã rẽ, cô đi học thì anh sẽ đi theo phía sau tới tận cổng trường mới dừng lại, tan học, anh vẫn còn đứng đó chờ cô, sau đó sẽ đi theo cô về nhà.

Nếu cô không phải lên lớp, cô đi bộ về nhà anh đi bộ theo, cô lên xe bus anh lên xe bus cùng, tóm lại, anh với cô như hình với bóng vậy.

Tịch Tiểu Đồng cảm thấy Hà Trí Viễn đúng là âm hồn không tan, cô bị hành động này của Hà Trí Viễn làm cho phát điên mất, cô lại không thể kể cho chị gái, cũng không thể nói với Ông Hải Minh được. Bởi vì nói ra chỉ khiến bọn họ nghĩ nhiều, nhất là Ông Hải Minh, bây giờ ngày nào anh cũng đều một mồm muốn chết, cô không thể khiến anh phải bận lòng thêm nữa.

Đó là lý do hôm nay Tiểu Đồng nhân lúc không phải đi học, cộng thêm không ngoài dự đoán gặp được Hà Trí Viễn ở chỗ rẽ, cô bèn nói chuyện với anh: “Chúng ta tìm chỗ nào đó để nói chuyện đi.”

Sau đó, cô đi ở phía trước, tìm một quán yên tĩnh rồi bước vào, ngồi xuống ghế, Hà Trí Viễn đi vào theo và ngồi đối diện Tiểu Đồng.

Hai người gọi đồ uống xong xuôi thì Tiểu Đồng mới lên tiếng: “Tôi xin anh về sau đừng đi theo tôi nữa, anh khiến tôi có cảm giác hơi sợ anh rồi đấy.”

Hà Trí Viễn chờ sau khi người phục vụ đặt đồ uống xuống và rời đi rồi mới giải thích với Tiểu Đồng: “Tôi chỉ muốn nhìn thấy em, chỉ cần đứng xa nhìn em là được, tôi không có bất kỳ ý đồ xấu xa nào đâu.”

Tịch Tiểu Đồng nói: “Nhưng hành động này của anh đã ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày của tôi rồi, và lại anh làm vậy cũng chẳng có ích gì cả! Từ bỏ đi, Hà Trí Viễn, tôi không thể chọn anh được đâu!”

Ánh mắt Hà Trí Viễn nhu hòa, tựa như long lanh nước, giọng anh vô cùng dịu dàng: “Đồng Đồng, tôi không mong em đáp lại tôi, nhưng tôi chỉ muốn mỗi ngày được nhìn thấy em cũng không được sao? Hơn nữa, tan học, một mình em đi về cũng không an toàn, bạn trai em đã lâu rồi không tới đón em, nếu anh ta tới tôi chắc chắn sẽ không làm như vậy.”

Tiểu Đồng nghe anh nói xong liền đáp: “Gần đây anh ấy bận bịu công việc, anh ấy còn có chuyện khác phải làm cho nên tạm thời không thể tới đón tôi. Nhưng tự tôi có thể an toàn về nhà được, miễn là anh không đi theo tôi nữa thì cuộc sống của tôi sẽ rất tốt đẹp.”

Hà Trí Viễn không buồn uống đồ uống trước mặt, anh chỉ cúi đầu im lặng.

Tiểu Đồng nói một tràng dài nên cảm thấy hơi khát, cô bung cốc lên, uống một hơi hết nửa cốc, thấy Hà Trí Viễn vẫn không hề có ý thỏa hiệp, thế là cô thấp giọng: “Anh đừng tưởng tôi không có biện pháp ngăn anh, vì chúng ta có quen biết nhau nên tôi không muốn làm to chuyện mà thôi. Hà Trí Viễn, nếu anh không lập tức dừng ngay cái chuyện biến thái này lại thì anh có tin tôi sẽ báo cảnh sát hay không! Đến lúc đó, người có thân phận giống anh không sợ mất thể diện khi lưu lại tiền án sao!”

Sau khi nghe Tịch Tiểu Đồng nói xong, Hà Trí Viễn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt anh ẩn chứa sự ý cười: “Đồng Đồng, em cứ việc báo án đi, có điều tôi nghĩ em sẽ không làm thế đâu.”

Tịch Tiểu Đồng thấy mình không dọa nổi Hà Trí Viễn liền có chút thiếu kiên nhẫn: “Hà Trí Viễn, anh đừng đắc ý! Dù báo cảnh sát vô dụng thì tôi cũng có thể bám theo anh được đấy, đến lúc đó tôi sẽ tới công ty tìm lãnh đạo của anh để nói chuyện, anh còn có thể nói gì chứ?” Nói xong, cô đắc chí nhìn Hà Trí Viễn.

Gương mặt Hà Trí Viễn vẫn dịu dàng, anh vừa cười vừa đáp: “Vậy bây giờ tôi dẫn em tới công ty tôi để em quen đường nhé.”

Tịch Tiểu Đồng nhìn Hà Trí Viễn, một lần nữa nhấn mạnh: “Tôi không nói đùa đâu, anh đừng tưởng tôi không dám làm nhé, đừng ép tôi, chắc chắn tôi không để anh sống tốt được đâu.”

Hà Trí Viễn lại nói: “Đồng Đồng, tôi thích em. Tôi muốn mỗi ngày có thể nhìn thấy em, ở bên em, cho nên tôi mới có thể lặng lẽ đi phía sau em, chỉ mong em mềm lòng liếc mắt nhìn tôi một cái, như thế là đủ.”

Tiểu Đồng cười lạnh lùng: “Anh đang đóng phim đấy à? Hay bây giờ ở nước ngoài đang thịnh hành yêu đương kiểu này? Anh quen tôi được bao lâu, anh hiểu tôi được mấy phần mà đã nói thích tôi! Hà Trí Viễn, chẳng qua anh thấy thích cái gương mặt này của tôi mà thôi. Nhưng tôi nhất định phải nói cho anh biết, Tịch Tiểu Đồng tôi tuy còn trẻ nhưng biết hết cả đấy, anh khỏi cần lời ngon tiếng ngọt như thế với tôi, vô ích thôi!”

Hà Trí Viễn phản bác lại: “Em không biết tính cách tôi thế nào cho nên tất cả những gì em nói đều chỉ là sự suy diễn của em mà thôi. Còn nữa, nếu em thật sự muốn tới công ty tôi thì chúng ta hẹn thời gian rồi cùng đi, nếu không, em tới mà lãnh đạo không ở đó thì lại tốn công em đi một chuyến tay không. Đúng rồi, tôi và lãnh đạo công ty có quan hệ thân thích, vì thế có lẽ em mà đi gặp người ta nói chuyện thì người ta cũng không xử phạt tôi đâu.”

Tịch Tiểu Đồng cảm thấy mình bị Hà Trí Viễn lừa gạt một cách sâu sắc, thế là cô lập tức đứng lên, tự thanh toán cốc nước của mình sau đó chạy ra ngoài, vậy một chiếc taxi, sau đó đi thẳng về nhà.

Hà Trí Viễn nhìn hành động của Tiểu Đồng qua cửa sổ mà chỉ biết lắc đầu cười, cô bé này đúng là thật thú vị!

Tiểu Đồng về tới nhà, lúc rút tiền trả taxi thì mới thấy hối hận vì bản thân quá kích động, chỉ vì một chuyện nhỏ như Hà Trí Viễn mà cô lại có thể phí phạm tiền đi taxi, cô hơi đau lòng vì khoản tiền oan uổng này, cô xuống xe, ừ ừ cúi đầu bước vào nhà.

Com nước xong xuôi, Tiểu Đồng giúp chị gái dọn dẹp bàn ăn, tới tới thì giúp cô cháu gái Dịch Dịch tắm rửa, rồi đưa con bé về phòng ngủ.

Dỗ dành Dịch Dịch ngủ xong thì di động vang lên, Tiểu Đồng lập tức nhấn nút trả lời

“Đồng Đồng, em ngủ chưa?”

Tiểu Đồng thấp giọng quát: “Hà Trí Viễn, anh có bệnh à? Khuya rồi còn gọi điện làm gì, anh không biết như thế sẽ làm phiền tới người khác ư? Sao anh biết số điện thoại của tôi, Vương Hân cho anh?”

Giọng Hà Trí Viễn vô cùng chân thành: “Xin lỗi, không phải tôi đã đánh thức em đấy chứ? Em đừng hiểu lầm Vương Hân, là do lần trước tôi mượn điện thoại của em, tiện thể gọi sang điện thoại củamình, vì thế mới biết được.”

Tịch Tiểu Đồng tức giận đáp: “Anh hèn thật đấy, dám dùng thủ đoạn này! Anh gọi làm gì?”

Hà Trí Viễn nói tiếp: “Ngày mai là thứ bảy, không phải em được nghỉ ư, tôi đưa em đi loanh quanh được không? Hội chợ nhân tài sẽ mở một đợt tuyển dụng lớn, em có muốn tới trước xem tình hình không?”

Tịch Tiểu Đồng từ chối thẳng thừng: “Mai tôi có hẹn rồi.” Nói xong, cô cúp máy, sau đó đặt chế độ im lặng.

Cô và Vương Hân mỗi tuần được nghỉ một ngày, lúc hai người nghỉ thì sẽ có một sinh viên đại học tới làm thay. Dù Tịch Tiểu Đồng rất có hứng thú với Hội chợ tuyển dụng mà Hà Trí Viễn nói song ngày mai cô đã hẹn với Uông Hải Minh để cùng đi mua một chiếc TV mới cho mẹ anh. Ở nhà Uông Hải Minh bây giờ vẫn dùng chiếc TV cổ lỗ sĩ, hình ảnh xem tương đối nhiễu, vì thế Uông Hải Minh muốn mua cho mẹ một cái TV LCD mới.

Tịch Tiểu Đồng lại nghĩ tới chuyện phiền phức với Hà Trí Viễn, cô thấy quả thực ban đầu mình đã bị lừa bởi gương mặt nho nhã ấy của anh, rõ ràng anh ta là kẻ lưu manh giả danh trí thức mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tài Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 7

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Uông Hải Minh tới đón Tịch Tiểu Đồng, lái xe vừa đến là khu thương mại vừa vận bắt đầu buôn bán, lúc này người cũng ít, cho nên mua sắm cũng dễ chịu hơn.

Bởi vì nhà Uông Hải Minh ở hiện tại không lớn, hai người chọn nửa ngày mới chọn được một chiếc 32 inch hàng trong nước, giá cũng rất vừa phải.

Biết Uông Hải Minh sau khi đem TV về nhà còn phải tiếp tục đi lái xe, nên Tịch Tiểu Đồng không đi về cùng anh ta. Khó có dịp đến khu thương mại một lần, Tiểu Đồng muốn đi dạo một chút, và lại cô cũng muốn cho chị và anh rể chút không gian.

Tịch Tiểu Đồng một mình đi dạo khu thương mại một lát bỗng nhớ tới hội chợ tuyển dụng Hà Trí Viễn nhắc tới tới qua, nhìn nhìn thời gian rồi quyết định đi xem thử. Ra khỏi trung tâm thương mại, Tiểu Đồng định hỏi thăm xe bus nào đi tới hội chợ tuyển dụng thì nghe thấy có người gọi tên mình, vừa quay đầu lại da đầu lập tức run lên, Hà Trí Viễn hôm nay vẫn bám theo cô.

Tịch Tiểu Đồng nhìn Hà Trí Viễn đi về phía mình, trầm giọng chất vấn: “Hà Trí Viễn, anh canh giữ ở cửa nhà tôi để theo dõi tôi đấy à? Anh là biến thái à? Tôi cảnh cáo anh nếu phát hiện lần nữa tôi sẽ không khách khí, anh tự mà lo liệu!”

Hà Trí Viễn cười vô tội: “Lần này em đúng là hiểu lầm tôi rồi, tôi cũng không nghĩ sẽ nhìn thấy em ở đây, sao em lại đi một mình, em không phải có hẹn sao?”

Tiểu Đồng cắn răng nói: “Anh đừng giả vờ! Anh mà còn quần lấy tôi thì tôi sẽ làm cho anh bẽ mặt!” Nói xong liền xoay người bước đi.

Hà Trí Viễn đuổi theo cô: “Đồng Đồng, em đừng có thành kiến với tôi như vậy được không? Tôi thật sự...”

Tịch Tiểu Đồng dừng bước, hét lên với Hà Trí Viễn: “Cách xa tôi ra, còn nói không đi theo tôi, vậy hiện tại anh đang làm gì thế hả?”

Tiểu Đồng hét xong lập tức xoay người bỏ chạy, kết quả liền đụng phải người đối diện đang đi tới, người nọ không phòng bị bị Tiểu Đồng va vào ngã bệt xuống đất.

Tiểu Đồng lui lại mấy bước liền chạy tới đỡ người nọ lên, đối phương là một cô gái trẻ tuổi, ăn mặc xanh điều, bộ dạng cũng rất xinh đẹp. Tiểu Đồng nhìn bàn tay cô ấy bị trầy, tất chân cũng bị rách, liền vội vàng cúi đầu áy náy: “Xin lỗi, thực sự xin lỗi, tôi không nhìn thấy cô, cô có bị thương nặng lắm không?”

Cô gái kia đau đến không nói nổi, lúc này Hà Trí Viễn đi lại xem tình hình rồi hỏi: “Nếu không thì đi bệnh viện đi, tôi đi lấy xe đến đây.”

Tiểu Đồng đỡ cô gái kia đứng lên, đẩy Hà Trí Viễn ra: “Anh tránh ra đi, nếu không tại thì sao lại có chuyện này? Anh mà có lòng tốt thì đi ngay cho tôi, ngay lập tức!”

Hà Trí Viễn há mồm muốn nói, nhưng thấy xung quanh người xem náo nhiệt ngày càng nhiều, cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ nói câu “Có gì gọi điện thoại cho tôi.” Sau đó liền đi.

Tịch Tiểu Đồng nhìn Hà Trí Viễn đi xa, nghĩ thầm mình sẽ không bao giờ gọi cho anh ta đâu, hơn nữa cô cũng không biết số điện thoại của Hà Trí Viễn, rồi nói với cô gái kia: “Thật xin lỗi, cô còn bị thương ở đâu không?”

Cô gái kia nghỉ một chút mới cảm thấy đỡ hơn, nhìn Tiểu Đồng nở nụ cười: “Cô khỏe thật đấy, chỉ trầy da một chút thôi, nhưng chân tôi giống như bị trật rồi, phiền cô đưa tôi tìm chỗ ngồi một chút.”

Tiểu Đồng lại càng thêm xấu hổ, vội vàng muốn kêu xe đưa cô ấy đi bệnh viện, cô ấy nghĩ nghĩ rồi nói: “Vây cũng được, có điều cô không cần quan tâm viện phí đâu, cô đưa tôi đến đó là được.”

Tiểu Đồng cũng không nhiều lời, gọi taxi đến bệnh viện gần đó, đến bệnh viện cô gái kia lấy ra 500 đồng nhờ Tiểu Đồng đi đăng ký và đóng tiền khám giúp mình. Tiểu Đồng cầm tiền rồi giúp cô ấy làm thủ tục, bác sĩ xem qua rồi nói chỉ bị trật khớp một chút, qua 2 ngày là khỏi, rồi cấp chút thuốc bôi vết trầy xước là xong.

Tịch Tiểu Đồng đưa cô gái ngồi trên ghế bệnh viện, lấy ra 500 đồng trả lại cho cô ấy: “Đây là 500 của cô, cô cầm lấy.”

Cô gái kia không nhận tiền mà hỏi tốn bao nhiêu tiền, Tịch Tiểu Đồng nói chỉ hơn 200 thế là đối phương chỉ lấy 300, Tiểu Đồng kiên quyết không chịu, cô gái kia thấy cô kiên trì như thế đành phải lấy lại 500 đồng, sau đó nói: “Em cô bé này đúng là người tốt, hiếm thấy được người chủ động chịu trách nhiệm như vậy.”

Tiểu Đồng rất là áy náy: “Nếu không vì em thì chị cũng không bị thương.”

Cô gái kia cười nói: “Chị tên là Trình Kỳ, em tên là gì? Chị rất thích cách làm người của em, chúng ta kết bạn được không?”

Tịch Tiểu Đồng nghĩ có lẽ cô ấy sợ để lại di chứng gì đó nên mới hỏi tên mình, vì thế nên kiên nói tên và số điện thoại đi động. Trình Kỳ lại hỏi cô bao nhiêu tuổi, Tiểu Đồng thành thật trả lời, nghe xong Trình Kỳ cười nói: “Em mới 22 à, chị 30 tuổi rồi, em gọi chị là chị Trình đi.”

Tiểu Đồng có chút giật mình: “30 sao? Nhìn chị không giống chút nào, em còn nghĩ chị mới 26,27 tuổi thôi đấy.”

Trình Kỳ được Tiểu Đồng khen càng vui vẻ: “Không nghĩ tới em lại là người dẻo miệng vậy đấy, em không ngại thì tiền chị về được không?”

Tịch Tiểu Đồng vội vàng đứng lên đưa Trình Kỳ, sau khi lên taxi Trình Kỳ nói địa chỉ cho tài xế rồi hai người ngồi trong xe lại tiếp tục hàn huyên, Trình Kỳ nghe Tiểu Đồng nói đang làm trong cửa hàng mật ong, liền nói: “Chị có mở một thẩm mỹ viện, nếu như em muốn thì có thể để trong tiệm chị bán hộ, nếu có thêm người mua thì cũng xem như có thêm tiêu thụ.”

Tiểu Đồng vừa nghe lập tức hưng phấn: “Trình tỷ, có thể như vậy thật sao?” Nếu thật sự có thẩm mỹ viện của Trình Kỳ hỗ trợ bán hàng, thì đây thật sự là một phương thức tiêu thụ cực tốt.

Trình Kỳ nhìn Tiểu Đồng hưng phấn, nói: “Đương nhiên có thể, chị rất thích tính cách của em, nếu không chị cũng không thân thiết với em thế đâu. Nhưng mà em phải cung cấp cho chị sản phẩm có chất lượng tốt nhất, phải có hiệu quả dưỡng sinh dưỡng nhan, chỉ cần chất lượng sản phẩm tốt, giá cả không thành vấn đề.”

Tiểu Đồng lập tức tuyên bố: “Không thành vấn đề! Trình tỷ, chị yên tâm, mật ong cửa hàng chúng em chất lượng khẳng định là rất tốt đã được kiểm duyệt, công ty em là công ty đảng hoàng, em có thể cho chị xem giấy phép.”

Trình Kỳ cười: “Em đừng vội, không phải em vừa lưu số điện thoại của chị sao. Uhm, thứ ba chị sẽ gọi cho em, em cứ tới thẩm mỹ viện của chị tham quan, như vậy em cũng yên tâm hơn, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc cụ thể lại được không?”

Lúc này Tiểu Đồng mới cảm thấy bản thân mình quá nóng nảy, người ta giúp mình bán hàng chắc chắn cũng sẽ nhận lại lợi nhuận, còn cô chẳng khác nào đũa tre con, nên cô ngại ngùng đáp: “Ngại quá, chị Trình. Em quá nóng lòng nên chưa kịp suy nghĩ tới quyền lợi của chị, đợi khi thích hợp thì chị hãy nói cho em yêu cầu của chị nhé.”

Trình Kỳ gật đầu đồng ý, tới nơi, Tiểu Đồng đỡ Trình Kỳ xuống xe, hai người vào khu nhà, Trình Kỳ nói với Tiểu Đồng: “Nếu em không yên tâm thì đưa chị tới đây là được, chị sẽ gọi người ra đón.”

Tiểu Đồng không hiểu hỏi lại: “Không yên tâm gì cơ ạ? Em có thể đỡ chị mà”

Trình Kỳ thờ dài, nhìn Tiểu Đồng với vẻ bất đắc dĩ: “Đúng là cô bé ngốc, chị sợ em cho rằng chị có ý xấu lừa gạt em, cho nên mới hơi lo lắng. Em không thể không đề phòng chị vì chị là phụ nữ được, chị bảo em vào nhà mà em cũng vào ngay à!”

Giờ Tiểu Đồng mới hiểu ý Trình Kỳ, cô liền nói: Trình tỷ, em thật sự không nghĩ nhiều thế đâu, em thấy chị không phải loại người như thế.”

Trình Kỳ tức giận lườm Tiểu Đồng: “Người xấu mà còn thể hiện ra mặt nữa hả? Ngộ nhờ chị lừa em vào nhà, rồi cùng đồng bọn cướp đồ, sau đó đánh em bất tỉnh đem đi bán thì sao?”

Tiểu Đồng phì cười: “Chị đừng trêu em nữa, chị mới không phải người như thế, ở đây tuy em không biết gì, nhưng nhìn cũng biết là khu dân cư cao cấp, làm gì có kẻ xấu nào ở nơi tốt thế chứ.” Nếu quả thật ở đây có kẻ xấu, có lẽ cũng chẳng phải dựa vào thủ đoạn này để kiếm tiền đâu.

Hai người vừa cười nói vừa bước vào Trình gia, Trình Kỳ bảo Tiểu Đồng ngồi chơi một lát rồi hăng đi, sau đó chị nhờ Tiểu Đồng vào bếp mang hai bình hoa quả trong tủ lạnh ra.

Tiểu Đồng nhìn bức ảnh treo ở phòng khách hỏi: “Đây là chồng chị à?”

Trình Kỳ gật đầu: “Ừ, em thấy sao?”

Tiểu Đồng nhìn thêm vài lần rồi mới nói: “Tốt ạ, e thấy anh ấy rất nhã nhặn, anh ấy làm gì hả chị?”

Trình Kỳ nhấp một hớp nước trái cây: “Anh ấy nhìn thì nhã nhặn, nhưng thật ra thì tính quái lắm, chị toàn bị anh ấy tính toán ngầm đấy! Công việc của anh ấy thì cũng bình thường thôi, một nhân viên quen ở chính quyền tỉnh.”

Tiểu Đồng hỏi: “Nhân viên công vụ ạ, lại còn làm ở chính quyền tỉnh, vậy thì không tồi chút nào. Có điều, chồng chị là nhân viên công vụ mà chị vẫn được kinh doanh à?”

Trình Kỳ cười: “Em hỏi thẳng thắn ghê, có hay không mà em còn không biết à?”

Tiểu Đồng cảm thấy kỳ quái, sao cô biết được chứ, thế là cô cứ im lặng, ngơ ngác nhìn chị Trình.

Trình Kỳ thấy biểu tình của Tiểu Đồng, chị hơi suy nghĩ rồi mới đáp: “Biết hay không cũng không sao, kinh doanh là việc bên nhà mẹ chị, ngôi nhà này cũng được mua trước khi cưới, đứng tên chị, không liên quan gì tới chồng chị cả. Em qua đây ngồi cạnh chị, nói cho chị cụ thể chúng loại và công hiệu của từng loại mật ong để chị hiểu rõ ngọn nguồn đi.”

Lập tức, Tịch Tiểu Đồng trở nên hăng hái, giới thiệu cặn kẽ qua một loạt sản phẩm trong cửa hàng, những gì biết cô đều kể hết, sau đó, cô ngồi chơi thêm một lát rồi mới chào chị về.

Trên đường về, Tiểu Đồng thấy dù hôm nay không tới được hội chợ tuyển dụng, lại còn tốn nhiều tiền thế, nhưng nếu vụ kinh doanh với chị Trình mà thành thì cô đúng là trong họa được phúc, vì thế cô cực kỳ hân diện về bản thân. Về nhà, bữa tối cô còn ăn thêm nửa bát cơm.

Đến thứ hai, khi tới cửa hàng, Tiểu Đồng bèn kể chuyện này cho Vương Hân. Vương Hân mừng rỡ: “Tiểu Đồng, em đúng là phúc tinh của chị! Vốn chỉ là việc em đụng phải người ta, làm người ta bị thương sau đó bồi thường tiền thôi, kết quả bây giờ không những không phải bồi thường tiền mà còn kiếm thêm được một khoản, chị cũng nhờ phúc em mà được thơm lây rồi!”

Cả ngày hôm đó, Tiểu Đồng bị lấy sự hưng phấn của Vương Hân mà mặt mày rạng rỡ suốt, đến thứ tư, quả nhiên Trình Kỳ đã gọi tới, chị nói sẽ tới cửa hàng mật ong thăm quan trước, sau đó sẽ dẫn Tiểu Đồng tới Spa của mình, như thế cả hai bên đều có thể yên tâm.

Khi Trình Kỳ tới cửa hàng mật ong, được Tiểu Đồng và Vương Hân nhiệt tình tiếp đón làm cho chị rất vui vẻ, sau đó Tiểu Đồng đi cùng Trình Kỳ tới thăm mỹ viện của chị.

Tiểu đồng thán phục nhìn tòa nhà 5 tầng thời thượng trước mắt: “Trình tỷ, đây mà là cửa hàng nhỏ mà chị nói á? Chị khiêm tốn quá rồi đấy, rõ ràng là một bà chủ lớn, là nữ cường nhân mà.”

Trình Kỳ kéo Tiểu Đồng vào trong, vừa đi vừa cười: “Được rồi, em và đồng nghiệp hôm nay đã tặng bốc chị tới nỗi không tìm được đường về mất, để chị giới thiệu cho em các dịch vụ phục vụ ở đây nhé, lát nữa chị sẽ cho em một cái thẻ năm, lúc nào em cũng có thể tới đây làm miễn phí, em cũng mang về cho cô bạn đồng nghiệp một thẻ nữa.”

Tiểu Đồng không muốn tỏ ra khách sáo nên chẳng hề từ chối, cô nghĩ về sau có cơ hội cô nhất định sẽ trả lại chị mối ân tình này, vì vậy cô bèn hỏi Trình Kỳ, “Trình tỷ, vừa nãy em có đọc tên Spa “Ái Kỳ”, ai đặt thế hả chị?”

Trình Kỳ cười: “Cái này hả, ban đầu không phải là tên này đâu, về sau khi mở rộng quy mô thì chồng chị đổi đấy. Chị biết em muốn cười, em cứ cười đi, ông chồng chị đúng là kỳ quái mà!”

Tiểu Đồng vội xua tay: “Không không, em cười cũng là cười hâm mộ chị ấy, vừa thấy cái tên này là biết chồng chị yêu chị thế nào rồi.”

Tuy Trình Kỳ không kể ra nhưng chỉ nhìn qua là biết chị là một người phụ nữ hạnh phúc, Trình Kỳ dẫn Tiểu Đồng đi thăm quan một vòng, sau đó đưa cô tới phòng làm việc của mình.

Hai người ngồi xuống rồi Trình Kỳ mới nói: “Tình hình Spa thì em cũng thấy rồi đấy, chị rất hi vọng có thể hợp tác, em về thương lượng cùng công ty em tỷ lệ chia phần trăm nhé. Nếu đạt được thỏa thuận thì trước tiên chị trả 5 vạn tệ tiền hàng, nếu hợp tác làm đại lý thì cũng không tồi, sau này làm ăn lâu dài, em thấy sao? Đương nhiên, chị sẽ không để em thiệt, chị có thể tranh thủ trích phần trăm cho em.”

Tiểu Đồng kích động tới nỗi suýt ngất, 5 vạn tệ tiền hàng !!! Cô và Vương Hân một tháng cơ bản cũng chỉ mới tiêu thụ được 1 vạn tệ, không ngờ Trình Kỳ lại hào phóng thế, mới bắt đầu mà chị đã rót vào nhiều tiền tới vậy. Thế là cô lập tức đồng ý sau khi về sẽ liên hệ với công ty, còn về chuyện trích phần trăm cá nhân thì cô sẽ bàn lại với Vương Hân, cô không muốn làm phiền Trình Kỳ. Chị không nói nhiều, chỉ bảo rằng nếu cô có phiền toái gì thì cứ thương lượng cùng chị.

Tiểu Đồng cực kỳ phấn khởi bắt xe quay lại cửa hàng, nghe được kết quả, Vương Hân liền ôm chăm lấy Tiểu Đồng nhảy tung tung thành vòng tròn, mãi lâu sau mới tỉnh táo lại được, sau đó Vương Hân lập tức gọi điện liên hệ với công ty. Bởi vì hai người bọn họ được trích phần trăm ngang nhau nên Tiểu Đồng yên tâm giao chuyện liên hệ này cho Vương Hân.

Xong xuôi, Vương Hân kể lại cho Tiểu Đồng chuyện công ty đồng ý nếu mức tiêu thụ vượt mức 5% thì hai người sẽ được trích hoa hồng, còn về chuyện chia lợi nhuận với Trình Kỳ, công ty sẽ cử đại diện đi đàm phán, công ty còn đồng ý nếu sau này hai người đạt được thành tích lớn hơn thì sẽ được cân nhắc lại tỷ lệ hoa hồng. Nghe xong, hai cô gái vui muốn chết, như vậy, tiền hoa hồng cộng thêm lương cơ bản, tháng này mỗi người có thể thu được hẳn 3500 tệ. Vương Hân lập tức tỏ ý muốn mời Tiểu Đồng tối nay đi ăn đại tiệc để chúc mừng và tiện thể cảm ơn Tiểu Đồng luôn.

Tịch Tiểu Đồng không từ chối, nhớ tới chuyện Trình Kỳ cho mình và Vương Hân thẻ của thẩm mỹ viện, cô bèn lấy ra đưa cho Vương Hân, còn muốn đưa luôn cả thẻ của mình cho cô ấy vì cô không có ý định dùng.

Vương Hân chớp mắt nhìn chiếc thẻ hồi lâu mới lên tiếng: “Em ngốc thật đấy, đây là thẻ vàng của Ái Kỳ, tất cả dịch vụ đều được miễn phí, thẻ mà em lại tặng chị? Chị được cho một thẻ là đã mừng lắm rồi, em không dùng thì cho chị em đi. Không ngờ, bà chủ của Ái Kỳ lại trẻ vậy, chị còn tưởng bà chủ phải độ tuổi trung niên cơ đấy! Tiểu Đồng, nếu hiệu quả kinh doanh của chúng ta thật sự có thể dựa được vào cái cây to này, vậy thì phát tài rồi! Em nghĩ mà xem, mỗi tháng chị ta đều nhập về 10 vạn tệ tiền mặt ơng thì hai chúng ta có thể được trích bao nhiêu hoa hồng đây?”

Tiểu Đồng lập tức tính toán, nếu số lượng mặt ơng ở thẩm mỹ viện Trình Kỳ được tiêu thụ tốt thì mỗi tháng thu nhập của cô có thể lên tới tận 1 vạn tệ không biết chừng, thế thì những khoản nợ của cô sẽ được trả rất nhanh thôi, vì thế cô quyết định phải duy trì mối quan hệ với Trình Kỳ thật tốt mới được.

Tiểu Đồng về nhà, đưa thẻ thẩm mỹ viện cho chị gái, Tịch Tiểu Lâm lập tức hỏi: “Sao em lại có thẻ này?”

“Người ta cho em”

Tịch Tiểu thanh âm có vẻ không tin: “Ai lại cho em một cái thẻ quý giá thế này? Tiểu Đồng, em nói thật với chị đi, rốt cục có chuyện gì?”

Tịch Tiểu Đồng liền kể cho chị nghe chuyện mình lỡ đụng phải Trình Kỳ ngày đó, đương nhiên cô tự động cất đi phần của Hà Trí Viễn, nghe xong Tịch Tiểu Lâm không khỏi cảm thán: “Không ngờ nếu vận may tới thì người ta có muốn cản cũng không cản nổi, thật đúng là không thể ngờ được đấy. Khó khăn lắm em mới lọt được vào mắt xanh của Trình Kỳ, em phải nắm chắc đấy, chồng chị ta quen biết rộng rãi, không phải thuộc hạng thường đâu. Thẩm mỹ viện của chị ta cũng rất có tiếng, thường xuyên tới đài truyền hình của chị làm quảng cáo, tài sản của chị ta có lẽ phải lên tới 2 triệu tệ, nếu người ta có thể giúp em đôi chút thì nhà ta có thể yên tâm về khoản nợ rồi. Còn nữa, về sau em đi đứng cẩn thận vào, đừng có trước sau không thêm để ý, nhờ gặp phải loại người không thêm nói lý rồi tiền mất tật mang, nghe chưa?”

Tịch Tiểu Đồng gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu, cô thầm khâm phục Trình Kỳ, một người phụ nữ dịu dàng thanh tú như vậy lại có số tài sản tận 2 triệu tệ, rõ là nhìn người không thể phán đoán qua vẻ bề ngoài được.

Từ đó, Tiểu Đồng thường xuyên giữ liên lạc với Trình Kỳ, đôi khi chỉ là gọi để thăm hỏi, cô thấy Trình Kỳ rất thích mình, nếu không chị ấy bận rộn thế nhưng vẫn nhớ gọi cho cô chứ.

Hôm nay, Trình Kỳ gọi điện tới cho Tiểu Đồng: “Tiểu Đồng à, chị Trình bây giờ chuẩn bị giúp em việc lớn đây, nếu chuyện thành em nhất định phải mời chị một bữa đấy nhé.”

Tiểu Đồng vội hỏi có chuyện gì xảy ra.

Trình Kỳ cười nói: “Chị giúp em liên hệ với mấy khách hàng lớn, bọn họ tỏ ý muốn mua mặt ơng để làm quà tặng phúc lợi cho công nhân viên, chị nói cho em biết, bọn họ toàn là ông chủ lớn thôi đấy, việc giúp em này cũng chỉ là tình cờ thôi. Nếu đàm phán thành công, em cứ trực tiếp đề nghị trích 10 % hoa hồng với công ty cũng không thành vấn đề!”

Tiểu Đồng có chút không phản ứng kịp: “10%? Công ty em sẽ không đồng ý đâu, chị Trình, chị nói xem khách hàng lớn lần này có thể mua bao nhiêu tiền mặt ơng ạ?”

Bên chị ta hình như đang bận việc, vì vậy chị nói với Tiểu Đồng: “Mỗi người mua 10 vạn tệ, tự em tính đi, chị còn có chút chuyện, đợi chị giúp em liên hệ đâu ra đấy rồi hẹn em gặp mặt nhé, nhớ kỹ là 10% đấy!!!”

Cúp điện thoại xong, Tiểu Đồng liền cảm thấy nhịp tim mình dường như đập có vẻ hơi nhanh quá, thấy bộ dạng cô như thế, Vương Hân vội chạy qua giúp cô vuốt ngực: “Tiểu Đồng, em sao thế, có bệnh tim à?”

Tiểu Đồng ngơ ngác lắc đầu, khẽ nói: “Vương Hân, em nghĩ chúng ta lần này giàu to rồi!”

Vương Hân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đợi Tiểu Đồng bình tĩnh lại, kể rõ sự tình, chị liền chạy quanh cửa hàng và la hét tới chói cả tai, sau đó chị còn bùng mặt Tiểu Đồng lên hôn tới tấp: “Thân ái ăk, em đúng thân tài của chị! Từ nay về sau, ngài cứ yên tâm mà dưỡng sức đi, việc cứ để tiểu nhân đây làm, ngài chỉ cần phụ trách trấn thủ ở cửa hàng là được! Em đúng là chị ruột của chị, đây tựa như giấc mơ ấy!!!”

Tiểu Đồng cũng vui vẻ cười: “Thế mà đã gọi em là chị rồi hử? Vui tới phát điên à, không cần phân biệt lớn nhỏ luôn sao!”

Vương Hân gật đầu lia lịa: “Điên rồi, điên thật rồi! Em nói chị điên thì chị sẽ điên, em nói chị bình thường thì chị sẽ bình thường!”

Tuy phấn khởi nhưng trong lòng Tiểu Đồng vẫn lo lắng, sợ chuyện tình sẽ biến đổi, vì vậy trước tiên cô bàn với Vương Hân rằng chưa báo với công ty vội, đợi mọi chuyện chắc chắn thì báo cáo sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tài Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 7 tiếp theo

Những ngày sau đó, ngày nào Tịch Tiểu Đồng cũng ngồi đợi điện thoại của Trình Kỳ, chị Trình đúng là người giữ chữ tín, vài ngày sau chị gọi lại báo tin: “Tiểu Đồng à, chị hẹn mấy người đại diện doanh nghiệp rồi, tối ngày kia đi ăn một bữa cơm nhé.”

Tịch Tiểu Đồng nghe thấy thế thì hơi do dự, còn phải đi ăn cơm với họ nữa à?

Trình Kỳ thấy Tiểu Đồng im lặng bèn hỏi: “Em đừng hiểu lầm, chị Trình của em là người kinh doanh đẳng hoàng, nếu không phải hợp ý em thì sao chị phải để tâm? Em đừng lo, toàn là người đại diện doanh nghiệp lớn, ăn cơm chẳng qua cũng chỉ là một cách bày tỏ tấm lòng thôi, chủ yếu là để đàm phán tình hình. Những việc như thế này đâu thể chỉ ngồi nói chuyện suông trong văn phòng được đúng không em? Bữa cơm này không hề rẻ, tiền cơm chị trả thay em trước, khi nào đàm phán thành công thì em trả lại chị, ok?”

Tiểu Đồng nghe chị giải thích mới biết là bản thân nghĩ quá lên, cô vội vã xin lỗi Trình Kỳ, đồng ý đi ăn cơm với chị, có điều cuối cùng cô vẫn bàn lại với Vương Hân, ngày kia khi cô tới nơi ăn sẽ nhắn địa chỉ cho chị ta, nếu 9h30 tối mà không nhận được tin tức gì của cô thì chị sẽ đi tìm.

Vương Hân cũng sợ xảy ra chuyện liên đồng ý với Tiểu Đồng, chị ta sẽ ở cửa hàng gần đó đợi cô, để Tiểu Đồng có thể yên tâm mà đi.

Sắp xếp mọi việc đâu ra đấy rồi Tiểu Đồng mới có cảm giác tương đối an toàn, tối ngày hẹn, cô để Vương Hân trang điểm cho mình theo phong cách lịch sự, Vương Hân còn mượn một bộ quần áo cho Tiểu Đồng, rồi trang điểm qua cho cô, sau khi thu dọn đồ đạc, Vương Hân nhìn Tiểu Đồng, không ngừng gật đầu: “Đúng là quá xinh đẹp! Tiểu Đồng, em quả là một đại mỹ nữ đấy, chị cũng bị em mê hoặc rồi này, em phải chú ý an toàn nhé, với bộ dạng này của em chị sợ em xảy ra chuyện mất?”

Tiểu Đồng đáp: “Em mà cũng được gọi là mỹ nữ sao, tới nơi em sẽ nhắn tin cho chị.” Hai người đợi ở cửa hàng một lúc thì xe của Trình Kỳ tới, Tịch Tiểu Đồng nhanh chóng bước ra ngoài.

Trình Kỳ ngắm nghía Tiểu Đồng một lượt rồi mới lên tiếng: “Bình thường chỉ nghĩ trông em cũng dễ nhìn, không ngờ lại là một đại mỹ nữ khuynh thành, thảo nào em cứ lo lắng không thôi, em yên tâm, Trình tỷ chắc chắn không để em thiệt đâu!”

Nghe chị Trình nói, Tiểu Đồng hơi ngượng ngùng, cô mỉm cười không nói.

Tới nơi, Tiểu Đồng nhìn tên cửa hàng rồi gửi tin nhắn cho Vương Hân, sau đó cô đi theo chị Trình vào trong, lên phòng riêng thì thấy bên trong đã có ba người đàn ông ngồi.

Ba người trong phòng thấy Trình Kỳ bước vào thì đều đứng dậy, Trình Kỳ cười: “Rõ là ngại quá, chúng tôi đến muộn rồi, tôi xin giới thiệu, đây là người bạn mà tôi vô cùng yêu quý, đại mỹ nữ Tịch Tiểu Đồng, Tiểu Đồng, vị này là...”

Nghe Trình Kỳ giới thiệu xong, Tiểu Đồng cũng không nhớ nổi đơn vị làm việc của ba người này, cô chỉ uống với mỗi người một ly rượu rồi ngồi im, không hề động đũa, cô quả thật có chút mất tự nhiên.

Ba người kia nhìn Tiểu Đồng với vẻ ngạc nhiên, nhưng đều là người sành sỏi nên họ không biểu lộ dư thừa, chỉ nhanh chóng tìm chủ đề để nói chuyện, may có Trình Kỳ giúp nên bầu không khí cũng khá náo nhiệt. Rót cục cũng bàn tới vấn đề chính, Trình Kỳ lên tiếng: “Được rồi, hàn huyên nửa ngày rồi, ba ông chủ đây có phải nên cho bọn tôi một câu trả lời sáng khoái không nhì, chuyện quá phúc lợi kia chắc không phải là vấn đề lớn chứ?”

Một người cười đáp: “Bà chủ Trình đã lên tiếng đương nhiên là được, 10 vạn tệ không thành vấn đề, về sau còn phải nhờ Trình muội muội chiếu cố lão ca đây đây! Haha...”

Hai người còn lại cũng tỏ thái độ mỗi người mua 10 vạn tệ mật ong, Tịch Tiểu Đồng vẫn không thể tin nổi có thể dễ dàng bán đi 30 vạn tệ mật ong như

vậy, và lại, chị Trình chẳng qua chỉ mời bọn họ một bữa cơm thôi đấy.

Đang lúc vừa mừng vừa lo thì cửa phòng bỗng bị đẩy ra, nhân viên phục vụ dẫn theo một người vào.

Những người trong phòng trông thấy người nọ bèn lập tức lên tiếng: “Cô Trình, không ngờ cô còn mời cả ông chủ lớn tới, hóa ra bọn tôi chỉ làm nền thôi à? Hà thiếu gia, đến đây nào, hiếm khi gặp được cậu, hôm nay chúng ta phải uống vài ly đấy nhé!”

Tiểu Đồng ngạc nhiên nhìn người đàn ông đã lâu chưa gặp- Hà Trí Viễn, rồi lại quay sang nhìn Trình Kỳ, không hiểu đang xảy ra chuyện gì nữa.

Hà Trí Viễn ngồi xuống cạnh Tịch Tiểu Đồng: “Đồng Đồng, không ngờ lại gặp em ở đây!”

Điều đầu tiên Tiểu Đồng nghĩ tới là đã bị gài bẫy, cô im lặng nhìn Trình Kỳ

Trình Kỳ thấy Tiểu Đồng nhìn mình chằm chằm liền hỏi: “Tiểu Đồng, em quen Hà Trí Viễn à?”

Tiểu Đồng cau mày: “Chị Trình, chẳng nhẽ chị không biết em quen Hà Trí Viễn sao?”

Trình Kỳ trả lời rất thẳng thắn: “Hôm đó chị thấy Trí Viễn đuổi theo em nói chuyện, chị nghĩ hai đứa có quen nhau, nhưng về sau không thấy em nhắc tới Trí Viễn, cậu ấy cũng không nhắc tới em, cho nên chị cũng không nghĩ tới nữa.”

Tịch Tiểu Đồng biết mình có hơi giận cá chém thớt, Trình Kỳ tốt với cô biết bao, cô không thể chỉ vì Hà Trí Viễn mà phá hủy phần ân tình này được, vì vậy cô bèn quay đầu nhìn Hà Trí Viễn nói: “Hà tiên sinh, nếu hôm nay anh cũng được chị Trình mời tới để bàn bạc việc mua mặt ong thì tôi rất cảm ơn. Có điều, hiện tại bà chủ này đều đã đồng ý mua rồi, con người tôi cũng không tham lam, nên không cần làm phiền anh nữa.”

Hà Trí Viễn bình tĩnh đáp: “Đồng Đồng, bây giờ em cũng biết rằng hôm đó tôi tới trung tâm thương mại là để gặp Trình Kỳ rồi, mấy ngày qua tôi cũng không tới làm phiền em, em có nhất thiết phải bài xích tôi thế không?” Nói xong, anh nhìn chằm chằm gương mặt Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng bất gặp bộ dạng si tình này của anh ta liền thấy phiền, đang định nói thêm vài câu thì cô bị chị Trình kéo qua một bên, Trình Kỳ khẽ khuyên: “Ngốc ạ, công ty của Hà Trí Viễn rất lớn, nếu họ mà đồng ý mua thì chắc chắn không chỉ 10 vạn tệ đâu. Chị cũng nhận ra giữa hai đứa có chút khúc mắc, nhưng em không cần thiết phải khúc mắc với tiền đâu, những người ở đây đều là chị kéo tới, người ta là nể mặt chị, em không cần phải cảm thấy nợ nần ai cả, và lại chị cũng có thể thu được lợi nhuận từ việc này, tiền hoa hồng chị cũng tính cả rồi!”

Tiểu Đồng liếc nhìn Hà Trí Viễn, anh ta đang trò chuyện cùng ba người đàn ông kia, cô vốn kiên quyết không muốn nhận phần ân tình này của anh ta, nhưng nghe chị Trình khuyên thì lại do dự, nếu chị Trình cũng muốn kiếm được lợi từ chuyện này thì cô không thể chặt đứt đường tài lộc của người ta được, cô cúi đầu suy nghĩ rồi nói: “Trình tỷ, nếu chị có thể kiếm được tiền thì em không ý kiến gì, có điều, em không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Hà Trí Viễn.”

“Rời rời rời, không có quan hệ gì với em cả, là tôi tự nguyện dâng tiền cho em được chưa? Cô bé này, em đúng là quật cường quá thể!”

Bọn họ quay lại chỗ ngồi, ngồi được một lát thì Tiểu Đồng bụng ỉu rượu đứng lên: “Hôm nay phải cảm ơn các vị đã giúp đỡ tôi, đương nhiên, người tôi phải cảm ơn hơn cả là chị Trình, giờ đã khuya lắm rồi, tôi thực sự không thể ở lại cùng các vị nữa, ly này tôi xin kính các vị!” Nói xong, cô cạn sạch ly rượu, cảm ơn bọn họ một lần nữa, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Thấy Tiểu Đồng rời đi, Hà Trí Viễn cũng lập tức tạm biệt Trình Kỳ và ba người còn lại rồi đuổi theo cô.

“Áy dà, chuyện gì đây, ba người chúng ta ở đây làm bà mai cho người ta hả?”

Trình Kỳ mỉm cười: “Cũng có thể, nếu không anh cho rằng em làm mai cho anh chắc? Lão ca à, anh đừng có vọng tưởng, cô bé kia không phải người anh có thể nhớ thương đâu, nếu dám làm vậy, thì em sẽ báo cáo với chị dâu đấy nhé.”

Người nọ cười ha ha: “Được được, anh mà có ý đấy thì cũng không thể cướp người của Hà lão đệ được. Cho anh mượn vài lá gan anh cũng không dám!”

Tiểu Đồng bước ra khỏi cửa, đang định gọi cho Vương Hân để báo cho chị cô có thể về nhà rồi

Vừa móc điện thoại ra thì cô nghe thấy tiếng Hà Trí Viễn vang lên: “Đồng Đồng, tôi đưa em về”

Tiểu Đồng xoay người nhìn Hà Trí Viễn, bình tĩnh đáp: “Không cần, tôi hẹn người đi cùng rồi”

Hà Trí Viễn nghe xong có chút kích động: “Hẹn cái tên lái xe thuê đó ư? Lúc nào hấn đến, tôi cùng em đợi hấn.”

Tiểu Đồng thấy nực cười: “Tôi hẹn ai anh quan tâm làm gì?”

Hà Trí Viễn tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay Tiểu Đồng: “Nếu không phải hẹn anh ta, vậy giờ tôi đưa em về.”

Tiểu Đồng ra sức giãy khỏi Hà Trí Viễn, nhưng không thành công, vì vậy cô híp mắt, thấp giọng nói: “Hà Trí Viễn, anh có buông tay ra không? Anh không buông tôi không khách khí với anh nữa đâu đấy!”

Căn bản Hà Trí Viễn không buồn để tâm tới lời uy hiếp của Tiểu Đồng, anh kéo cô đi về phía bãi đỗ xe.

Đang đi, thì anh cảm thấy tay mình trĩu xuống, anh quay lại nhìn thì thấy Tiểu Đồng ngồi xồm xuống đất, anh bèn hỏi: “Em sao thế? Đừng trê con nữa, có phải em muốn tôi bế thì em mới chịu không?”

Tiểu Đồng ngồi xồm, một tay bị Hà Trí Viễn kéo, tay còn lại thì bưng đầu, im lặng không nói câu nào.

Hà Trí Viễn bèn ngồi xồm xuống theo, giọng anh trở nên dịu dàng: “Đồng Đồng, em sao thế?”

Giọng Tiểu Đồng có vẻ khó chịu: “Tôi buồn nôn, đầu cũng đau lắm!”

Hà Trí Viễn lại hỏi: “Có phải do em uống nhiều quá không? Nếu buồn nôn thì cứ nôn đi, xong tôi đưa em về.”

Tiểu Đồng không nói nữa, chỉ ngồi chồm hồm ở đó, Hà Trí Viễn cũng không khuyên cô nữa, chỉ lặng lẽ ngồi bên cô.

Một lát sau, có lẽ do ngồi lâu nên đôi chân Tiểu Đồng tê rần, cô ngồi phịch xuống đất, Hà Trí Viễn bèn đỡ lấy cô, rồi hỏi cô có thấy đỡ hơn chút nào không.

Lúc này, Tiểu Đồng mới ngẩng đầu lên, đôi mắt ngấn lệ nhìn Hà Trí Viễn: “Tôi không chịu nổi nữa, đau lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tái Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 8

Hà Trí Viễn thấy Tịch Tiểu Đồng đau ứa ra mồ hôi lạnh, vội vàng giúp đỡ lấy cô, gấp giọng hỏi: “Em đau chỗ nào? Có thể đi hay không, chúng ta đi bệnh viện!”

Tịch Tiểu Đồng cơ hồ mềm yếu nằm trên mặt đất.

“Không biết, không biết nói chỗ nào đau. Hình như đau đầu lại hình như là cổ đau, dù sao là cảm giác từ cổ trở lên trên đầu đều đau, tôi không thể động, tôi muốn nằm.”

Hà Trí Viễn tiến lên nửa ôm lấy Tịch Tiểu Đồng muốn mang cô đi bệnh viện, kết quả Tịch Tiểu Đồng dùng sức giãy giụa.

“Anh đừng ôm tôi, cho tôi nằm một chốc lát!”

Hà trí viễn trấn an nói: “Đồng Đồng, anh mang em đi bệnh viện xem là chuyện gì xảy ra, được không?”

Tịch Tiểu đồng nửa mở mắt ra, vẻ mặt thống khổ nhìn Hà Trí Viễn: “Tôi không đi bệnh viện, tôi không sao, anh cho tôi nghỉ một lát là có thể tốt thôi.”

“Nhưng cũng không thể nằm trên mặt đất a, anh đưa em về nhà.”

Tịch Tiểu Đồng vốn định lắc đầu cự tuyệt, nhưng đầu vừa động liền đau không chịu được, chỉ có thể suy yếu nói:

“Không được, tôi như bây giờ không thể về nhà, anh giúp tôi tìm khách sạn đi, tôi nghỉ ngơi trong chốc lát là tốt rồi.”

Hà Trí Viễn chỉ có thể nghe theo Tịch Tiểu Đồng, chậm rãi nâng cô dậy, từng bước một đi đến nơi dừng xe của mình, đặt Tịch Tiểu Đồng nằm xuống sau xe, chính mình lái xe đưa cô đến một khách sạn của bạn mình.

Hắn không mang Tịch Tiểu Đồng đi nơi khác, sợ cô nàng hoài nghi mình thiết kế cô, đến lúc đó thì phiền toái.

Vào phòng Hà Trí Viễn nửa ôm đem Tịch Tiểu Đồng chậm rãi đặt nằm xuống trên giường, Tịch Tiểu Đồng lại nói: “Không được, tôi không thể nằm, anh đỡ tôi ngồi xuống, nằm xuống càng đau!”

Vì thế Hà Trí Viễn lại đỡ cô ngồi dậy, kết quả ngồi chưa được 2 phút, Tịch Tiểu Đồng vừa nói không được, vừa muốn nằm úp sấp.

Nhìn Tịch Tiểu Đồng nằm trên giường nhắm mắt nhịn đau, Hà Trí Viễn đầu tiên là giúp cô lau mồ hôi rồi nói:

“Anh đem TV mở lên, em có thể phân tán lực chú ý, sẽ lập tức không đau.”

Tịch Tiểu Đồng cố sức mở mắt ra, nhìn TV một lát, nằm úp sấp như vậy ép ngực cực kỳ khó chịu, nhưng chỉ có tư thế này mới có thể dễ chịu chút ít, cô nghe thanh âm trong TV một lúc liền khó chịu, lập tức nói Hà Trí Viễn tắt đi.

Qua vài giờ Hà Trí Viễn thấy Tịch Tiểu Đồng vẫn không khá hơn, liền nói với cô:

“Anh đi đến hiệu thuốc hỏi một chút, xem có thuốc nào hợp với bệnh trạng của em không.”

Đến tiệm thuốc Hà Trí Viễn đem tình trạng của Tịch Tiểu Đồng kể ra, người bán thuốc cũng không nghĩ ra loại bệnh gì, còn nói có lẽ xoay cổ bị thương, kết quả Hà Trí Viễn mang một túi thuốc to trở về.

Đầu tiên là đem thuốc mở mới mua về đưa cho Tịch Tiểu Đồng dán ở cổ, nửa giờ trôi qua không thấy hiệu quả liền bắt đầu bôi Ván Nam bạch dược cho cô, lại cô uống thuốc hạ sốt, ép buộc nửa ngày mà chỉ nghe Tịch Tiểu Đồng hữu khí vô lực nói:

“Hà Trí Viễn, nếu không anh đem tôi đánh bất tỉnh đi, thuốc này căn bản không hiệu quả, một chút cũng không bớt đau.”

Hiện tại Tịch Tiểu Đồng muốn có người có thể đem đầu mình chém đi cũng được, chỉ cần cho cô không còn đau nữa, cô bây giờ đau đến không ngủ được.

Hà Trí Viễn cũng không có biện pháp, đành phải nói:

“Nếu không uống thuốc giảm đau thử xem, ngày mai tôi cùng em đi bệnh viện khám xem rốt cuộc là vì sao lại thế này.”

Tịch Tiểu Đồng vừa lúc Hà Trí Viễn đi mua thuốc đã gọi về báo cho chị mình, nói cô cùng Vương Hân đi ra ngoài chơi, nếu quá muộn sẽ không trở về, sau đó lập tức tắt đi động, sợ Tịch Tiểu Lâm lại gọi đến truy vấn mình.

Hiện tại nghe xong lời của Hà Trí Viễn, cô cũng nghĩ nên đi bệnh viện, nhưng lại đau đến bản thân không cử động được, sẽ không phải là trong đầu bị cái gì đi.

Bất quá không nghĩ đến là, sau khi uống thuốc giảm đau, cơn đau giảm bớt rất nhiều, Tịch Tiểu Đồng rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra ngủ.

Hà Trí Viễn lau mồ hôi cho cô, đem thân thể của cô đặt nằm ngay lại, lại đem chăn đắp kín, rồi chính mình cũng nằm xuống bên cạnh ngủ.

Tịch Tiểu Đồng đứng bên giường nhìn Hà Trí Viễn vẫn ngủ say, có chút áy náy, biết thời gian này đối với hắn thái độ thật không tốt, nhưng anh ta lại chiếu cố mình như vậy, trong lòng không cảm động là giả. Nhưng Hà Trí Viễn là người cực kỳ ưu tú, bản thân về sau căn bản cũng không liên quan đến loại người này, nhưng theo tình hình ngày hôm qua, Hà Trí Viễn đúng là người được lão bản công ty anh ta coi trọng, ngược lại bản thân tuy tuổi trẻ, bộ dạng cũng khá nhưng đã là quả phụ.

Nặng nề Hà Trí Viễn, nhìn hắn chớp chớp mắt tỉnh dậy mới mở miệng:

“Cảm ơn anh, ngày hôm qua đã ở cùng tôi.”

Hà Trí Viễn ngồi dậy, thanh âm có chút khan khan: “Em cảm thấy sao rồi.”

“Cảm giác tốt hơn nhiều, nhưng vẫn có chút đau, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Hà Trí Viễn nghĩ nghĩ liền nói: “Anh xem em đau đầu là chuyện lớn, vẫn là đi bệnh viện khám đi, em cùng Vương Hân nói một tiếng, anh mang em đi khám.”

Tịch Tiểu Đồng cũng có chút sợ hãi, nếu lại đau như vậy thêm lần nữa bản thân sẽ không xong, nhưng nếu là Hà Trí Viễn đi cùng mình thì cô lại do dự, nhưng cô trừ bỏ Vương Hân thì không có người bạn nào khác.

Hà Trí Viễn mang dép lê vào, vỗ vỗ vai Tịch Tiểu Đồng:

“Liền quyết định như vậy đi, anh đi rửa mặt trước một chút, sau đó mang em đi bệnh viện, anh có quen biết vài người bạn, đến lúc đó cũng không cần xếp hàng, rất nhanh.”

Tịch Tiểu Đồng gọi điện thoại cho Vương Hân, nói rằng cô muốn đi bệnh viện kiểm tra thân thể, Vương Hân thập phần quan tâm hỏi cô rốt cuộc bị gì, Tịch Tiểu Đồng cũng chỉ nói đại khái, còn phải chờ kết quả kiểm tra.

Sau khi buông điện thoại lại nhớ lại xem trên người mình còn bao nhiêu tiền, cũng không biết có đủ tiền khám hay không.

Hà Trí Viễn sợ đến bệnh viện sẽ làm các loại kiểm tra nên không cho Tịch Tiểu Đồng ăn điểm tâm, ngồi vào xe gọi vài cuộc điện thoại, sau đó mới lái xe đi bệnh viện.

Đến bệnh viện cũng không đăng ký mà có người trực tiếp mang bọn họ đi chuyên gia khám, bác sĩ nghe xong Tịch Tiểu Đồng miêu tả, đề nghị cô trước tiên đo điện huyết não.

Tịch Tiểu Đồng vừa nghe tên này liền sợ hãi, cái tên như vậy thật dọa người, bác sĩ lại cười nói:

“Cô không cần lo lắng, đó chỉ là một loại kiểm tra bình thường, chỉ vài phút là xong thôi.”

Tịch Tiểu Đồng nằm trên giường bệnh làm kiểm tra, Hà Trí Viễn bên ngoài hỏi bác sĩ:

“Loại kiểm tra này có thể chẩn đoán ra bệnh sao? Nếu không chẩn ra làm sao bây giờ?”

Bác sĩ nói: “Hắn là không có vấn đề gì lớn, nếu kết quả kiểm tra không được sẽ làm CT”

Kết quả kiểm tra rất nhanh liền có, bác sĩ nhìn xuống kết quả, giọng điệu có vẻ thoải mái nói:

“Àn, theo phân tích kết quả thì không phải vấn đề gì lớn, đây là đau nửa đầu hơn nữa xương cổ cũng không tốt. Tuy rằng vấn đề không lớn, bất quá nếu lại đau thì rất khó chịu, đề nghị bệnh nhân bình thường chú ý nghỉ ngơi nhiều, chất lượng giấc ngủ cũng phải được đảm bảo, lại tăng cường rèn luyện cơ thể đặc biệt là phần vai, không nên cúi đầu đọc sách cùng ngồi lâu trong thời gian dài. Dùng thuốc cơ bản cũng chỉ trị phần ngọn không trị được căn bản, cô tuổi còn trẻ, cần phải chú ý nhiều một chút.”

Không có bệnh gì nặng Tịch Tiểu Đồng liền an tâm, nghiêm túc nghe xong lời dặn của bác sĩ cũng chuẩn bị mang việc học và nghỉ ngơi thích hợp.

Hai người ra đến cổng bệnh viện, Tịch Tiểu Đồng suy nghĩ xong hỏi Hà Trí Viễn:

“Vừa rồi phí xem bệnh và làm kiểm tra phải tốn bao nhiêu tiền?”

Hà Trí Viễn chính là nhìn cô cười khê: “Em vừa rồi có thấy anh trả tiền không?”

Thì ra là một cái nhân tình, Tịch Tiểu Đồng cũng không muốn nợ nhân tình ai, nhưng cũng không có cách nào.

Lúc này Hà Trí Viễn còn nói: “Anh biết một vị chuyên gia châm cứu trung y, trị đau đầu cùng xương cổ, nếu không chúng ta lại đi đến đó, dù sao em cũng đang rảnh, nếu sau này vạn nhất lại đau thì rất khó chịu.”

Tịch Tiểu Đồng là bị đau dọa sợ, cũng không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tài Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 8 (tt)

Đến nơi, lão chuyên gia chỉ nói châm cứu là được, một đợt trị liệu làm năm ngày. Sau một đợt trị liệu nghỉ ngơi ba ngày, sau lại tiếp tục đợt trị liệu mới, sau năm đợt trị liệu, nếu đảm bảo tốt cơ thể, cơ bản sẽ không tái phát. Nhưng đau một bên đầu là bệnh không dễ trị, cũng không cam đoan trị tận gốc, chỉ có thể giảm bớt mà thôi.

Tịch Tiểu Đồng nghe xong cảm thấy mình có thể chấp nhận, lại nhìn nhìn Hà Trí Viễn, Hà Trí Viễn trực tiếp đồng ý cùng thầy thuốc làm năm đợt trị liệu.

Bất quá đợi đến thời điểm thanh toán Tịch Tiểu Đồng tròn tròn mắt, toàn bộ chi phí thế nhưng gần 4000 tệ, vì thế vội vàng hỏi là tính như thế nào. Thì ra nơi này là thu phí châm cứu, một lần là 200 tệ, bởi vì Tịch Tiểu Đồng làm hết năm đợt trị liệu, cho nên đã được giảm ưu đãi 150 tệ.

Tịch Tiểu Đồng suy nghĩ liền quyết định không làm, nhưng Hà Trí Viễn lại lấy thẻ trực tiếp thanh toán không để ý đến Tịch Tiểu Đồng ngăn cản. Tịch Tiểu Đồng thực tức giận, nhưng nghĩ đến ngày hôm qua Hà Trí Viễn đã chăm sóc mình nên cũng không trở mặt:

“Tôi đã nói tôi không làm, anh sao còn lại giao tiền?”

Hà Trí Viễn nói: “Anh biết em là ngại mắc, tiền này xem như anh cho em mượn, chờ em dư dả rồi trả cho anh chẳng phải được rồi sao, đau lòng tiền cùng chữa bệnh cái nào quan trọng hơn a!”

Tịch Tiểu Đồng vừa nghe nợ tiền người khác liền hết hồn, vì vậy tức giận nói:

“Tôi một tháng kiếm được bao nhiêu đấy tiền, làm gì có thời điểm dư dả, anh người này thật là làm cho người ta tức chết mà!”

Hà Trí Viễn lời kéo Tịch Tiểu Đồng đi châm cứu, vừa đi vừa nói:

“Anh đã đáp ứng Trình Kỳ mua 30 vạn mật, đến lúc đó em còn sợ không đủ tiền trả anh sao? Em đừng nghĩ nhiều, cái này hoàn toàn là anh cho Trình Kỳ mặt mũi, anh cùng chồng cô ấy là chỗ quen biết.

Nghe Hà Trí Viễn vừa nói như vậy, Tịch Tiểu Đồng biết là hắn còn có ý tưởng khác cũng không có biện pháp phản bác lại, đành phải vào phòng nhận trị liệu.

Sau khi chăm cứu xong không biết có phải là hay không là do tác dụng tâm lý, Tịch Tiểu Đồng cảm thấy nhẹ nhàng không ít, đầu cũng không đau, chờ ra khỏi phòng thì thấy Hà Trí Viễn ngồi trên ghế bấm điện thoại.

Thấy Tịch Tiểu Đồng đi ra, Hà Trí Viễn thu hồi điện thoại, đứng lên nói:

“Có hữu hiệu hay không? Chúng ta đi ăn cơm trước đi, từ buổi sáng đến giờ cũng chưa ăn gì đâu, anh cảm thấy thực đói bụng.”

Tịch Tiểu Đồng có chút băn khoăn:“Tôi đây mời anh ăn cơm đi, anh cũng là vì tôi mà đói bụng thời gian dài như vậy.”

Hà Trí Viễn cũng không cự tuyệt, cùng Tịch Tiểu Đồng ra bên ngoài tìm quán ăn nhỏ có vẻ sạch sẽ ăn cơm, sau đó Hà Trí Viễn lại đưa Tịch Tiểu Đồng về nhà.

Đến trước cửa tiểu khu, Tịch Tiểu Đồng cùng Hà Trí Viễn cảm ơn, lại cường điệu rằng mình sẽ mau chóng đem tiền trả cho hân mới xuống xe.

Tịch Tiểu Đồng đứng ở trước cửa nhà mới dám bắt lấy tay nắm mở cửa, mở cửa đôi giây, vừa nhấc đầu liền thấy tỷ tỷ Tịch Tiểu Lâm đứng ở trước mặt mình, lập tức lại chốt dạ cúi đầu.

Tịch Tiểu Lâm hiển nhiên tức giận không nhẹ:

“Em đi đâu vậy? Đừng nói là ở cùng Vương Hân, chị một chữ cũng không tin, Tịch Tiểu Đồng em nói em có thể hay không khiến cho chị yên tâm không? Lại còn tắt máy, có năng lực thì em đừng trở về nữa, em nói đêm qua có phải ở cùng Ôn Hải Minh hay không, hay là ở cùng người nào?”

Tịch Tiểu Đồng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy vẫn là không thể nói ra chuyện Hà Trí Viễn, nói với Tịch Tiểu Lâm:

“Chị, em là ngày hôm qua lừa chị, nhưng là không cùng người nào một chỗ cả, đầu em hôm qua đột nhiên đau đến sắp chết, cũng không dám trở về sợ chị lo lắng. Ở bên ngoài tìm khách sạn ở lại một đêm, hôm nay sáng sớm em phải đi bệnh viện làm kiểm tra, chị xem đây là kết quả kiểm tra cùng giấy chuẩn bệnh.”

Tịch Tiểu Lâm vội vàng đón lấy hai loại giấy nhìn một lần, sau đó mới đau lòng nói:

“Chuyện này em sao có thể không nói cùng chị? Tiểu Đồng, chúng ta là chị em ruột, em ở đây là chị phụ trách chiếu cố em, bệnh này có nặng lắm không?”

Tịch Tiểu Đồng lắc đầu:“Không tính là chuyện lớn, nhưng cũng có vẻ khó trị, em chọn chăm cứu trị liệu, mỗi ngày đều phải đi châm.”

“Không ó việc gì là tốt rồi, nơi chăm cứu có xa hay không, để chị nhờ bạn chị cho em đi nhờ, chi phí bao nhiêu, chị cho em tiền.”

Tịch Tiểu Đồng nở nụ cười:“Chị, thật sự không cần, chăm cứu này rất tiện nghi cũng chỉ có vài trăm tệ, không cần lấy tiền của chị. Chị cũng không cần nói bạn chị, em cùng Vương Hân quan hệ rất tốt, cô ấy đã đáp ứng giúp em nhiều việc trong cửa hàng.”

Tịch Tiểu Lâm thê này mới yên tâm, còn nói:

“Em về sau có việc gì không được nói lừa chị, nếu không chị rất lo cho em, em ngồi nghỉ chút đi, chốc lát chúng ta đi mua chút đồ ăn, buổi tối làm đồ ăn ngon cho em tắm bổ thân mình. Còn nữa, em học tập là chuyện tốt, nhưng hiện tại có bệnh, không thể mỗi ngày ngồi một chỗ cúi đầu đọc sách, vận động nhiều một chút.”

Tịch Tiểu Đồng phi thường nghe lời, đều đáp ứng tất cả, buổi tối ăn cơm xong cũng không đọc sách, liền đi ngủ sớm.

Thời điểm đi làm, Vương Hân hỏi tình hình của cô, sau đó rất sáng khoái bảo Tịch Tiểu Đồng cứ việc đi làm trị liệu, cô trông cửa hàng khẳng định không thành vấn đề.

Lúc giữa trưa khi Hà Trí Viễn đến, Vương Hân thấy hân liền gọi một tiếng “Hà đại ca”, rồi liền trốn sang bên cạnh, Hà Trí Viễn đến trước mặt Tịch Tiểu Đồng nói:

“Anh tới đón em đi chăm cứu, đi thôi.”

Tịch Tiểu Đồng ngây ra rồi lập tức nói:

“Không cần, tôi đi cùng Vương Hân là được, tôi mỗi ngày tan tầm sớm một giờ là được, sao lại có thể phiền anh như vậy.”

Hà Trí Viễn lại nói:

“Anh giữa trưa mỗi ngày đưa em đi, qua lại cũng ít mất thời gian, như vậy cũng không chậm trễ công việc của em, không tốt sao?”

Tịch Tiểu Đồng đương nhiên biết như vậy rất tốt, nhưng cô không muốn như vậy nha, bắt quá không đợi cô đáp lời, Vương Hân đã nói:

“Ai nha, Tiểu Đồng cô còn do dự cái gì thế, Hà đại ca người tốt như vậy, lại nhiệt tình như vậy, cô còn do dự gì, nhanh đi đi.”

Nói xong liền đẩy Tịch Tiểu Đồng ra ngoài, ở sau lưng còn nháy mắt với Hà Trí Viễn, cô cho rằng Hà Trí Viễn so với người lái xe kia mạnh hơn nhiều lắm, có cơ hội sẽ hào hào nắm chắc.

Hà Trí Viễn nở nụ cười cảm kích với Vương Hân, liền mang theo Tịch Tiểu Đồng đi chăm cứu, bởi vì Tịch Tiểu Đồng đi ra gấp cũng không mang túi, cho nên sau khi kết thúc trị liệu, Hà Trí Viễn lại mang Tịch Tiểu Đồng đến một khách sạn cao cấp dùng cơm, rồi mới đưa cô về cửa hàng.

Tịch Tiểu Đồng cũng hỏi qua Hà Trí Viễn, làm như vậy có ảnh hưởng công việc của hắn hay không.

Hà Trí Viễn lại không chút để ý nói:

“Anh làm việc thật sự là ngay tại khu thương mại gần cửa hàng em, cho nên rất tiện, em không cần lo lắng.”

Cứ như vậy mỗi ngày Hà Trí Viễn đều đúng giờ đến đón Tịch Tiểu Đồng, sau đó mang cô đi chăm cứu, hai người ăn cơm xong rồi mới trở về, mới bắt đầu Tịch Tiểu Đồng cảm thấy phi thường không ổn, nhưng không chịu nổi mỗi lần Vương Hân đều cường ngạnh giúp cô ra cửa, mà mình cũng không thể cùng lúc phản kháng lại Vương Hân và Hà Trí Viễn, dần dần cô cũng thành thói quen Hà Trí Viễn đón đưa.

Cho nên khi Tịch Tiểu Đồng nhận được điện thoại của Uông Hải Minh trong nháy mắt liền hoảng hốt, cảm giác đã qua thời gian dài hai người không có liên lạc gì.

“Tiểu Đồng, thật xin lỗi thời gian lâu như vậy cũng không gọi cho em, trong khoảng thời gian này đơn vị rất bận, sau còn phải chạy xe, em đừng tức giận nhé.”

Tịch Tiểu Đồng đúng là không để ý, nói:

“Em biết anh bận, kỳ thật gần đây em cũng xảy ra một số việc...”

Tịch Tiểu Đồng nói cho Uông Hải Minh chuyện bị bệnh của mình.

Uông Hải Minh có chút sốt ruột:

“Có nặng lắm không, năm đợt trị liệu có khỏi không, không khỏi thì mua thêm vài đợt trị liệu đi. Chờ qua khoảng thời gian bận anh có thể đi cùng em. Còn nữa, phòng ở của đơn vị đã bắt đầu khởi công, nghe nói địa điểm cũng tốt, anh nghĩ tặng lễ vật cho lãnh đạo, nói không chừng có thể phân cho anh một cái tốt.”

Tịch Tiểu Đồng bảo Uông Hải Minh không phải lo lắng cho cô, còn nói cũng không cần nhiều đợt trị liệu, anh ta chỉ cần hào hào làm việc, còn nói khi nào đi mua lễ vật mình có thể đi cùng hắn. Uông Hải Minh nghe Tịch Tiểu Đồng không có ý trách anh ta, mới cười haha cúp điện thoại.

Qua vài ngày, Vương Hân từ Tịch Tiểu Đồng biết Hà Trí Viễn mua 30 vạn sản phẩm, liền phục tùng hàng ngũ ủng hộ Hà Trí Viễn theo đuổi Tịch Tiểu Đồng, suy nghĩ biện pháp giúp Hà Trí Viễn tranh thủ cơ hội, Tịch Tiểu Đồng nhìn trong mắt nhưng không nói gì, chỉ là trong lòng ghi nhớ Hà Trí Viễn đối tốt với mình.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, Tịch Tiểu Đồng bắt đầu đợt trị liệu thứ hai, Vương Hân mắt nhìn bên ngoài rồi bắt đầu thúc giục Tịch Tiểu Đồng:

“Tiểu Đồng, cô nhanh lên đi! Xe Hà đại ca đã chờ bên ngoài, cô còn lè mề cái gì thế?”

Tịch Tiểu Đồng cũng sợ Hà Trí Viễn chờ lâu, liền trực tiếp vơ lấy túi ra cửa, bước nhanh đến bên xe Hà Trí Viễn, mở cửa xe vừa định lên, thì thấy người ngồi ở ghế lái căn bản không phải Hà Trí Viễn.

Nam nhân kia vẫn đang gọi điện thoại, quay đầu liếc mắt nhìn Tịch Tiểu Đồng một cái, Tịch Tiểu Đồng chỉ cảm thấy nam nhân này tuy rằng anh tuấn, cũng làm cho người ta một cảm giác rất tao nhã, nhưng khí thế quá mạnh, ánh mắt cũng thật lạnh lẽo.

Hai người nhìn nhau trong chót lát, Tịch Tiểu Đồng lúc này mới lấy lại phản ứng là bản thân nhận sai xe, trong lòng thầm oán Vương Hân, cũng oán bản thân không nhìn rõ xe, vì thế vội vàng nói:

“Ngượng ngùng, thật sự xin lỗi, tôi nhận sai xe.”

Nam nhân kia nghe Tịch Tiểu Đồng nói như vậy, hai mắt liền cẩn thận quan sát cô, vừa cảm di động mà không nói gì.

Tịch Tiểu Đồng lại nói câu: “Thực xin lỗi”. Liền lập tức đem cửa xe người ta đóng lại.

Tịch Tiểu Đồng đi đến trạm bên cạnh, vừa cẩn thận nhìn chiếc xe này, nguyên lai quả thật không phải cô nhận sai, mà là chiếc xe này cùng chiếc xe của Hà Trí Viễn giống nhau như đúc, cái này không thể trách cô a.

Chiếc xe kia ngừng một lúc liền đi khỏi, Tịch Tiểu Đồng thế này mới cảm thấy thả lỏng, thật là một hồi ô long.

Tịch Tiểu Đồng định đứng ở ven đường chờ một lát, không cần trở lại cửa hàng, không đợi bao lâu liền thấy xe Hà Trí Viễn đến, cô đi về hướng xe, đi được hai bước liền lập tức dừng lại, bởi cách xe không xa là xe taxi của Uông Hải Minh cũng đang hướng về phía này!

Chương 12: Chương 9

Hà Trí Viễn dừng xe ở cách Tịch Tiểu Đồng chỉ vài bước chân, mắt nhìn chiếc xe taxi phía sau, lại xuyên qua tấm kính chắn gió nhìn nhìn Tiểu Đồng đứng phía trước, khẽ cười, liền bình thần ngồi trong xe chờ Tiểu Đồng lựa chọn.

Tiểu Đồng đứng tại chỗ vài giây tự hỏi đây là tình huống gì thế này, rồi không dấu vết hướng Hà Trí Viễn gật đầu, sau đó liền trực tiếp lướt qua xe hán mở cửa xe Ưông Hải Minh ngồi vào.

Hà Trí Viễn nhìn theo chiếc xe taxi kia, biểu tình ôn hòa dần dần thu lại, nhìn chăm chăm hướng xe kia cho đến khi nó biến mất.

Tiểu Đồng thật là một cô bé hiếm thấy, đã qua thời gian dài vậy vẫn không thể đánh động cô, vốn tưởng rằng Tiểu Đồng đồng ý cho mình đưa cô đi chăm cứu, nghĩa là tiếp nhận hẳn cũng như chấp nhận sự theo đuổi của mình, không nghĩ đến hôm nay kết quả như vậy.

Hà Trí Viễn hẳn nhiều năm như vậy tuy rằng cũng gặp không ít đùa giỡn thủ đoạn, tâm cơ phụ nữ, nhưng lại không một ai giống Tiểu Đồng khiến hắn đau đầu như vậy, hơn nữa chính mình có suyết nữa tự mình đa tình nghĩ rằng đã sắp thu đến trong tay.

Hà Trí Viễn nghiêng ngả cười cười, chính mình không bằng một tài xế taxi? Hẳn thật muốn biết, Tịch Tiểu Đồng rốt cuộc vì cái gì mà chung tình với người nam nhân lớn tuổi về mặt phong sương lại cự tuyệt mình như vậy, hẳn bây giờ vẫn rất hứng thú với chuyện tiếp theo.

Ưông Hải Minh vừa lái xe vừa hỏi Tịch Tiểu Đồng địa chỉ nơi chăm cứu, lại hỏi tình hình cô trong khoảng thời gian này, Tiểu Đồng đều nhất nhất trả lời, sau đó lại hỏi Ưông Hải Minh tình hình công tác thế nào.

“Ai, nếu không phải vì một cái danh ngạch mua phòng, anh đã sớm xin phép đi cùng em đến đây. Lãnh đạo đơn vị thật vất vả mới mới cho anh nhận lại công việc, anh nghĩ anh cũng không thể nào lại tùy ý xin nghỉ phép, cho nên em đừng trách anh nhé.”

“Sao anh lại nói vậy? Em đã nói qua nhiều lần, em thật sự không có việc gì, anh cứ yên tâm làm việc đi, phòng ở đơn vị của anh ở đâu a?”

Tiểu Đồng thật là có chút bất đắc dĩ, cô thật sự không có ý trách trách Ưông Hải Minh, nhưng mỗi lần hẳn đều cùng mình nhắc chuyện này.

“Anh cũng không hỏi thăm cụ thể, hiện tại anh chủ yếu là trước đem danh ngạch thu vào tay, bắt qua nghe nói vị trí rất tốt, người ở đơn vị hiện tại đều bị bệnh đa nghi rất nặng, đều vì chuyện phòng ở mà náo loạn!”

Đến nơi, Tiểu Đồng bảo Ưông Hải Minh trở về đơn vị, Ưông Hải Minh lại nói hôm nay mình cố ý nghỉ nửa ngày đi cùng cô, nhưng về sau khẳng định không thể lại như vậy.

Tiểu Đồng lại tỏ vẻ bản thân đặc biệt hiểu rõ tình cảnh hiện tại của Ưông Hải Minh, còn nói cô có thời gian rảnh sẽ đi đến nhà hẳn giúp đỡ làm việc nhà, Ưông Hải Minh nghe xong cực kỳ cảm động, làm xong chăm cứu lại chờ Tiểu Đồng về cửa hàng, rồi mới trở về tiếp tục công việc.

Tiểu Đồng vừa chăm cứu vừa nghĩ chờ được phát lương liền đem tiền chăm cứu này trả lại cho Hà Trí Viễn, vì có hai lần vượt ngạch tiêu thụ, công ty có phải người đến cô vũ cô cùng Vương Hân, còn nói chờ cuộc bình xét cuối năm sẽ tìn hành khen ngợi hai cô, vô luận thật giả Tiểu Đồng cùng Vương Hân đều rất cao hứng.

Kết quả sau ngày đó Ưông Hải Minh công việc quả nhiên càng thêm lu bù lên, nhưng mỗi ngày đều cùng Tiểu Đồng gọi điện thoại một lần, hỏi một chút hiệu quả trị liệu của Tiểu Đồng, mà Hà Trí Viễn cũng làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn đến chờ Tiểu Đồng đi chăm cứu.

Tiểu Đồng nhìn nhìn Hà Trí Viễn ngồi ở ghế lái, nghĩ nghĩ mới mở miệng:

“Anh về sau không cần đến chờ tôi, tôi sẽ tự mình đi.”

Hà Trí Viễn cười cười hỏi:

“Vì sao?”

“Tôi đã làm phiền anh nhiều lắm, hơn nữa hôm đó anh có thể nhìn ra được, tôi chưa từng nghĩ đến chọn anh, cho nên về tình về lý tôi cũng không nên cùng anh liên hệ. Tôi thật cảm ơn anh...”

Tiểu Đồng còn chưa nói xong đã bị Hà Trí Viễn đánh gãy:

“Đồng Đồng, em đừng nói như vậy, anh thật sự hiểu được ý tứ của em, thật sự! Nhưng Hà Trí Viễn anh không phải người nhỏ nhen như vậy, chờ em là xong đợt trị liệu, thân thể hoàn toàn khôi phục, anh sẽ không đến nữa, em xem được không?”

Nghe Hà Trí Viễn nói xong, Tiểu Đồng những lời vốn đã chuẩn bị trong lòng đều không nói ra miệng, cuối cùng chính là hướng Hà Trí Viễn cười cười cảm kích không nói gì.

Nhìn Tiểu Đồng không nói gì thêm, Hà Trí Viễn liền lập tức khởi động xe, mang cô đi chăm cứu.

Ngày qua thật sự mau, Hà Trí Viễn chỉ những ngày Tiểu Đồng chăm cứu mới đến, thời gian còn lại hẳn thật sự không đến, ngay cả điện thoại cũng không gọi đến.

Đối với loại tình huống này, Tiểu Đồng liền thay đổi ấn tượng mới với Hà Trí Viễn không ít, cảm thấy hẳn đúng là giống như Vương Hân nói thật có phong độ thân sĩ, cũng nghĩ chờ đến đợt trị liệu chấm dứt sẽ mua tặng lễ vật cho Hà Trí Viễn, tuy biết rằng giai cấp tư sản giống như Hà Trí Viễn không nhất định sẽ coi trọng đồ mình đưa, nhưng cũng xem như là tâm ý của chính mình.

Đang đứng ngăn người, di động liền vang lên, nhìn màn hình là Ông Hải Minh gọi liền cảm thấy có chút kỳ quái, Ông Hải Minh bình thường đều gọi cho mình vào lúc hẳn nghỉ trưa hoặc giờ tan tầm, làm sao mà mới hơn chín giờ lại gọi tới.

Vừa ấn phím nghe đã nghe thanh âm lo lắng của Ông Hải Minh truyền tới:

“Tiểu Đồng, em có thể xin phép đến đây một chuyến không, anh đang ở bệnh viện số 3.”

Tiểu Đồng tuy rằng không rõ, nhưng cũng khẳng định là xảy ra chuyện không tốt:

“Anh trước đừng đừng có gấp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh sao lại ở bệnh viện?”

Nghe xong lời nói của Tiểu Đồng, bên kia điện thoại Ông Hải Minh hít sâu mấy hơi mới tiếp tục nói tiếp:

“Là mẹ anh đột nhiên ở nhà cảm thấy đau ngực, buồn nôn, rồi liền hôn mê, xe cứu thương chở mẹ anh đến bệnh viện số 3 gần đây. Vừa rồi bác sĩ nói tình huống của mẹ anh có vẻ nghiêm trọng, bảo anh làm thủ tục chuyển viện, đến bệnh viện lớn cẩn thận kiểm tra lại. Anh biết chỗ em xin phép cũng không dễ dàng, nhưng một mình anh thật sự không được, hơn nữa anh chăm lo cho mẹ cũng không tiện.”

Tiểu Đồng nghe xong liền bảo Ông Hải Minh ở bệnh viện chờ cô, sau đó cùng Vương Hân nói câu: “Có chút việc gấp, xin nghỉ một ngày nhé”. Liền trực tiếp đến bệnh viện, đến nơi mẹ Ông Hải Minh đã tỉnh lại, cũng có thể ngồi dậy. Vì không để chậm trễ thời gian, Ông Hải Minh chờ mẹ có thể đi lại, cũng không cần làm thủ tục chuyển viện, trực tiếp lái xe taxi của mình đến một bệnh viện tổng hợp lớn.

Bệnh nhân đến bệnh viện xem bệnh đúng là không phải nhiều bình thường, đội ngũ đăng ký xếp một hàng dài, Ông Hải Minh gấp đến không xong nhưng cũng không có biện pháp, để Tiểu Đồng giúp mẹ mình tìm một chỗ ngồi nghỉ, hẳn đi xếp hàng.

Thẳng đến buổi chiều mới được chẩn bệnh, bác sĩ xem mẹ Ông Hải Minh bệnh tình quả thật nghiêm trọng, để hộ sĩ ưu tiên hỗ trợ làm một loạt kiểm tra, rồi lại nghiên cứu trong chốc lát mới nói với Ông Hải Minh bệnh nhân cần nhập viện tiến hành kiểm tra hệ thống cùng trị liệu, có lẽ còn phải chụp xem có tình trạng tắc nghẽn mạch máu hay không.

Ông Hải Minh nghe vậy có chút luống cuống tay chân, này nếu thật sự tắc nghẽn mạch máu thì phải làm sao bây giờ, nhưng bác sĩ lại nói tiếp:

“Tuy rằng là đề nghị như vậy, nhưng hiện tại trong bệnh viện chúng tôi không còn giường trống, nhập viện vẫn có vẻ khó khăn.”

Ông Hải Minh vội hét lên:

“Bác sĩ ngài xem, ngài bảo nhập viện, rồi nói không có giường, ngài nói chúng tôi làm sao bây giờ?”

Bác sĩ tỏ vẻ, chỉ là dựa theo tình huống nên đề nghị như vậy, nhưng giường ngủ không phải là theo không chế của bác sĩ, hẳn cũng không có biện pháp.

Ông Hải Minh tức giận, thanh âm cũng lớn lên:

“Bệnh viện các người chỗ nằm viện to lớn như vậy, còn là hai cái, làm sao có khả năng không có giường trống?”

Bác sĩ vẫn một ngữ điệu:

“Bệnh viện chúng tôi mỗi ngày tiếp bệnh nhân đến từ các nơi, giường ngủ đã sớm sắp xếp kín, tôi không việc gì phải lừa anh.”

Ông Hải Minh còn muốn nói tiếp, Tịch Tiểu Đồng lại nói:

“Bác sĩ, chúng tôi xem bệnh ở đây, ngài nói cần nằm viện, nhưng lại nói hiện tại không ở lại được, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

Bác sĩ nói thẳng: “Vậy các người đổi sang bệnh viện khác đi.”

Một câu nói liền chặn miệng Ông Hải Minh cùng Tiểu Đồng, lúc này mẹ Ông Hải Minh lại bắt đầu cảm thấy buồn nôn, Tiểu Đồng lập tức giúp đỡ bà đi toilet, cuối cùng ngồi ở hành lang bệnh viện mới cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Tiểu Đồng cùng ngồi bên cạnh mẹ Ông Hải Minh, nhìn Ông Hải Minh thần sắc âu lo đứng bên kia không biết nghĩ đến cái gì, nhưng chính mình cũng bất lực, không thể giúp được gì.

Lại qua nửa giờ, chỉ thấy Ông Hải Minh đi tới nói:

“Tiểu Đồng, anh đột nhiên nghĩ đến, anh có bạn học làm việc tại bệnh viện này, anh hỏi hán một chút, xem có thể giúp đỡ hay không.”

“Như vậy thật tốt, anh nhanh đi gọi điện thoại hỏi một chút đi, bạn anh ở khoa gì thế?”

Ông Hải Minh nghĩ nghĩ mới nói:

“Cụ thể anh cũng không có hỏi, là trước kia gặp mặt có nhắc đến, anh đi hỏi một chút.”

Ông Hải Minh cầm đi động đến một bên gọi điện thoại, Tiểu Đồng từ trên mặt hán không thể nhìn ra rốt cuộc là chuyện này có được hay không.

Ông Hải Minh hàn huyên nửa ngày mới buông điện thoại đi tới, thở dài nói:

“Bạn học của anh ở khoa được, nhưng hán khẳng định có thể hỗ trợ, cũng không biết có được không.”

“Nguyên ý hỗ trợ là tốt rồi, cuối cùng cũng có hy vọng, anh trước ngồi nghỉ ngơi chút đi, đã đứng thời gian dài như vậy.”

Ông Hải Minh nghe Tiểu Đồng khuyên bảo liền ngồi xuống, vừa ngồi trong chốc lát điện thoại liền vang lên, Ông Hải Minh lập tức nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tái Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 9 tt

Tịch Tiểu Đồng có chút khản trương nhìn Ông Hải Minh, đến khi Ông Hải Minh trên mặt dần dần có tươi cười mới yên lòng, biết là sự việc hán có thể giải quyết.

Ông Hải Minh xoa bóp di động, quay đầu nhìn Tịch Tiểu Đồng có chút thương cảm:

“Chúng ta nơi này lo lắng sưng, người ta vừa nói liền làm xong chuyện. Ai, Tiểu Đồng, em nói anh có phải rất uất ức hay không, anh hiện tại thật oán bản thân không có năng lực, phải nơi nơi cầu người!”

“Có thể cầu người khác đã là có năng lực, không cần đề ý nhiều như vậy, như vậy vẫn là khó chịu chính mình.”

“Hải Minh đây rốt cuộc là bệnh gì a, con hãy cùng mẹ nói thật, nếu thật sự là bệnh xấu cũng không cần trị, đến lúc đó người của đều mất, mẹ cũng không thể lưu lại cho con phiền toái.” Mẹ Ông Hải Minh nổi lên lòng nghi ngờ nói.

Nghe xong lời của lão thái thái, Ông Hải Minh cùng Tịch Tiểu Đồng vội vàng an ủi bà trong chốc lát, lại nói đây chỉ là bệnh già thông thường, không có gì quan trọng mới tính là xong việc.

Chờ ra khỏi bệnh viện, Ông Hải Minh liền chuẩn bị mang mẫu thân về nhà, và cả Tịch Tiểu Đồng.

Tịch Tiểu Đồng nhìn đồng hồ đã mau 6 giờ, liền nói:

“Đừng phiền toái, em tự bắt xe về, anh cùng a di trở về đi, chờ đến khi nằm viện em lại đến.”

Ông Hải Minh lo lắng Tịch Tiểu Đồng lại xin nghỉ sẽ bị trừ tiền lương, nhưng Tịch Tiểu Đồng cũng không để ý, chỉ nói thân thể mẹ Ông Hải Minh quan trọng hơn, còn nói chờ đến khi nằm viện, cô có thể giúp đỡ đưa cơm đến.

Ông Hải Minh nghe xong trước cảm động sau là áy náy, mẹ Ông cũng vừa lòng gật đầu.

Nhìn xe Ông Hải Minh đi xa, Tịch Tiểu Đồng không nỡ kêu xe, bản thân ngồi xe công cộng về nhà.

Về đến cửa tiểu khu, liền nhìn thấy xe Hà Trí Viễn ở ven đường, vì thế cô đi qua. Không đợi Tịch Tiểu Đồng đi đến, Hà Trí Viễn đã mở cửa xe bước xuống.

“Em làm sao vậy? Anh đến đón em đi châm cứu, Vương Hân nói em nghe một cú điện thoại liền vội vã ra ngoài, cũng không nói là chuyện gì, gọi cho em nhưng điện thoại cũng tắt.”

Tịch Tiểu Đồng có chút ngượng ngùng, lại mở điện thoại ra xem thì thấy hết pin, vì thế kẻ gián lược tình huống của mẹ Ưông Hải Minh, lại liên tục giải thích.

Hà Trí Viễn ôn hòa nở nụ cười:

“Em không có việc gì là tốt rồi, lần sau có việc nhớ nói cùng anh một chút, thật ra chuyện nằm viện anh cũng có thể giúp, làm gì phải phí nhiều tâm tư như vậy.”

Tịch Tiểu Đồng không nghĩ đến Hà Trí Viễn giao thiệp rộng như vậy, đến bệnh viện cũng có quen biết, nhưng cho dù hiện tại đã biết Hà Trí Viễn có quan hệ với bệnh viện nhưng không đến vậy bất đắc dĩ cô sẽ không làm phiền Hà Trí Viễn, cho nên nghe lời này xong cũng không đáp lời.

Hà Trí Viễn cùng Tịch Tiểu Đồng hàn huyên vài câu liền lái xe đi, Tịch Tiểu Đồng sau khi về nhà liền cùng chị nói chuyện mẹ Ưông, Tịch Tiểu Lâm có chút lo lắng nói:

“Mẹ Ưông Hải Minh nếu nằm viện em khẳng định là phải đi theo giúp đỡ, nhưng em ban ngày còn làm việc, đôi khi buổi tối còn có giờ học, làm sao có thời gian chạy đến bệnh viện. Nếu không thì cho mẹ ăn thức ăn bệnh viện đi!”

Tịch Tiểu Đồng nghĩ nghĩ, khẽ thở dài:

“Ưông Hải Minh cũng làm 2 công việc, đã mệt muốn chết, nhà hắn chỉ có mình hắn, em như thế nào cũng so với anh ta khỏe hơn. Ưông Hải Minh không muốn cho mẹ anh ta ăn cơm bệnh viện, nói cơm kia chẳng những đắt mà còn không ngon, bọn em tính anh ta đưa cơm trưa, cơm chiều em đưa, bắt quá phải đi học trễ một chút, chợ không cần lo lắng, em có thể đi được.”

Tịch Tiểu Lâm tuy rằng đau lòng muối muối nhưng cũng chỉ tùy cô, dù sao theo tình huống phát triển thời gian gần đây, Tịch Tiểu Đồng rất có thể trở thành người nhà họ Ưông, lúc này cũng không thể ngăn không cho cô đi, chỉ có thể liên tục dặn dò Tịch Tiểu Đồng chú ý thân thể.

Thủ tục nhập viện của Ưông mẫu được làm rất nhanh, mỗi ngày Tịch Tiểu Đồng sau khi châm cứu xong, đều mang theo đồ ăn ở đã chuẩn bị tốt ở nhà đưa đến bệnh viện, dùng lò vi sóng công cộng của bệnh viện hâm nóng lại, sau đó chờ Ưông mẫu ăn xong thì trở về, nếu buổi tối có giờ học thì sau khi đưa cơm liền trực tiếp đến trường học, ép buộc như vậy chưa đến một tuần Tịch Tiểu Đồng liền ngã bệnh, chẳng những bị sốt cao, miệng cũng bị nổi nhiệt.

Hà Trí Viễn nhìn Tịch Tiểu Đồng hô hấp trầm trọng, nhũn mảy:

“Đây là như thế nào? Tại sao lại đột nhiên bệnh nặng vậy? Chúng ta ngay lập tức đi bệnh viện chuyển nước biển, việc châm cứu ngừng trước đã.”

Nói xong liền đi đầu Tịch Tiểu Đồng, cũng bảo Vương Hân đem túi Tịch Tiểu Đồng lại.

“Hà đại ca, tôi đã sớm báo Tiểu Đồng xin nghỉ vài ngày, nhưng cô ấy không chịu. Anh xem nghỉ vài ngày có thể trừ bao nhiêu tiền đâu chứ, hơn nữa anh giúp chúng tôi bán đi được nhiều sản phẩm như vậy, còn thiếu chút tiền đó sao! Anh cứ khuyên nhủ cô ấy cho tốt, cửa hàng đã có tôi trông nom rồi.”

Tịch Tiểu Đồng vội vàng ngăn lại, nói:

“Bệnh viện tôi không cần đi, uống chút thuốc là tốt rồi, Vương Hân cô đừng nói lung tung, tôi làm gì có bệnh nghiêm trọng như vậy, nghỉ cái gì mà nghỉ.”

Wang Hân liếc trắng mắt cô một cái: “Tôi còn không hiểu cô sao, vì chuyện trong nhà của tên hôn Ưông kia, mấy ngày nay cô đã mệt thành cái dạng gì, còn gắng giương! Lại cứ như vậy, thân thể cô liên suy sụp!”

Hà Trí Viễn không nghe hai người cứ mãi dong dài, trực tiếp nâng Tịch Tiểu Đồng dậy đi ra ngoài cửa.

“Tôi không đi bệnh viện, anh đừng ép tôi! Hà Trí Viễn, tôi nói không đi, anh có nghe thấy không, buông ra!”

Hà Trí Viễn trực tiếp đem Tịch Tiểu Đồng đẩy mạnh vào trong xe, sau đó khóa luôn cửa xe không cho cô xuống xe:

“Anh đã nói rồi, chờ khi sức khỏe em hoàn toàn hồi phục, anh sẽ không đến làm phiền em nữa. Nhưng em xem em hiện tại bệnh thành cái bộ dạng gì, còn cố chịu đựng? Hôm nay bất kể em có đồng ý hay không đồng ý, anh đều nhất định phải mang em đến bệnh viện!” Nói xong liền nhìn thẳng vào Tịch Tiểu Đồng.

Tịch Tiểu Đồng nhìn Hà Trí Viễn, cảm thấy hắn thật sự là quan tâm mình, đồng thời cũng có chút không cử động được, đi làm cũng đứng không vững. Vì thế xoay người dựa vào ghế, nhắm mắt lại nói:

“Được rồi, tôi đi là được. Nhưng đến bệnh viện rồi thì anh đi trước đi, tự tôi có thể đi, cũng không cần anh ra tiền.”

Hà Trí Viễn mắt nhìn Tịch Tiểu Đồng, không trả lời, tự hỏi mottj chút liền đóng cửa xe, lái xe thẳng đến bệnh viện.

Tịch Tiểu Đồng vừa xuống xe nhìn trước mắt liền choáng váng, Hà Trí Viễn làm thế nào lại đưa mình đến bệnh viện mẹ Ưông Hải Minh đang nằm! Tuy nói bản thân cùng hắn không có gì, nhưng cũng cảm thấy có điểm chột dạ, vì thế nói:

“Tôi chỉ bị phát sốt cảm mạo bình thường, anh dẫn tôi đến bệnh viện lớn như vậy làm gì? Chúng ta đổi bệnh viện khác đi.”

Hà Trí Viễn lại nói: “Khám bệnh đương nhiên là phải đến bệnh viện tốt một chút, như vậy sẽ không làm bệnh tình chậm trễ, bệnh cũng sẽ mau hết.”

Đến cũng đã đến, Tịch Tiểu Đồng cũng không thể không đi vào, nhưng trong lòng vẫn nghĩ, chờ Hà Trí Viễn nhìn xếp hàng đăng ký một hàng dài, lúc đó mình sẽ nói đổi một bệnh viện khác là được.

“Được rồi, vậy nghe lời anh, chúng ta đi vào trước, chờ tôi chuyển nước anh liền trở về đi.”

Hà Trí Viễn không nói gì, giúp đỡ Tịch Tiểu Đồng đi vào cổng bệnh viện,

Rất nhanh đi bệnh công bệnh viện, Tịch Tiểu Đồng cảm thấy mình đúng là mất trí, cô như thế nào lại quên chuyện Uông Hải Minh sẽ đến đưa cơm cho mẹ hân đây, bây giờ phải nói thế nào a! Nhìn Uông Hải Minh bước nhanh đến chỗ mình, Tịch Tiểu Đồng cảm thấy thật chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Tái Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.